

UOHSX00E56YF

UOHSX00E56YF

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0002/2020/HS

Číslo jednací: ÚOHS-37341/2020/310/AŠi

Brno 23. 11. 2020

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0249/2018/DP-35137/2019/830/DKI ze dne 18. 12. 2019 podal účastník řízení **OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z. s.**, se sídlem Čs. armády 786/20, Bubeneč, 160 00 Praha, IČO 63839997, zastoupený JUDr. Robertem Nerudou, Ph.D., advokátem HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Na Florenci 2116/15, Nové Město, 110 00 Praha 1, jsem podle § 25a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a ustanovením § 152 odst. 5 téhož zákona, na návrh rozkladové komise

rozhodl takto:

I.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0249/2018/DP-35137/2019/830/DKI ze dne 18. 12. 2019 ve výrocích I. a II. podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů a ve spojení s ustanovením § 152 odst. 5 téhož zákona, **potvrzuji** a podaný rozklad **zamítám**.

II.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0249/2018/DP-35137/2019/830/DKI ze dne 18. 12. 2019 ve výroku III. podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s ustanovením § 152 odst. 5 téhož zákona, **potvrzuji** a podaný rozklad **zamítám**.

III.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0249/2018/DP-35137/2019/830/DKI ze dne 18. 12. 2019 ve výroku IV. podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s ustanovením § 152 odst. 5 téhož zákona, **potvrzuji** a podaný rozklad **zamítám**.

ODŮVODNĚNÍ

I. Napadené rozhodnutí

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „**Úřad**“) rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0249/2018/DP-35137/2019/830/DKI ze dne 18. 12. 2019 (dále též „**napadené rozhodnutí**“) shledal, že se účastník řízení **OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z. s.**, se sídlem Čs. armády 786/20, Bubeneč, 160 00 Praha, IČO 63839997 (dále též „**OSA**“ nebo „**účastník řízení**“) dopustil správního deliktu spočívajícího v porušení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění zákona č. 360/2012 Sb. (dále též „**ZOHS**“)¹, a čl. 102 písm. a) Smlouvy o fungování Evropské unie (dále též „**SFEU**“). Porušení uvedených předpisů se podle napadeného rozhodnutí účastník řízení dopustil tím, že za poskytování licencí poskytovatelům ubytovacích služeb na území České republiky (dále též „**poskytovatelé ubytovacích služeb**“ nebo „**provozovatelé ubytovacích zařízení**“) k zpřístupňování díla pomocí přístrojů technicky způsobilých k příjmu rozhlasového a televizního vysílání a k zpřístupňování díla ze zvukového nebo zvukově obrazového záznamu pomocí technického přístroje ubytovaným v prostorách určených k soukromému užívání ubytovanými osobami (dále též „**zpřístupňování díla ubytovaným**“) v rámci poskytování služeb spojených s ubytováním uplatňoval bez objektivně ospravedlnitelných důvodů v období od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014 sazby odměn stanovené ve svém sazebníku autorských odměn za provozování děl hudebních, literárních, dramatických, hudebně dramatických, choreografických, pantomimických, audiovizuálních, děl výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl (dále též „**sazebník autorských odměn**“), aniž by v nich zohlednil četnost využití ubytovacích prostor (obsazenost ubytovacích zařízení), a tedy požadoval od poskytovatelů ubytovacích služeb platby autorských odměn i z neobsazených pokojů, v nichž nedošlo k užití díla prostřednictvím jeho zpřístupnění, čímž zneužil své dominantní postavení vynucováním nepřiměřené obchodní podmínky v období

¹ Pokud se v tomto rozhodnutí hovoří o jiném znění zákona, je zpravidla užíváno označení „ZOHS“ s uvedením příslušného znění novely, např. ZOHS 262/2017.

od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014 na trhu poskytování licence k užití autorských práv k dílům hudebním prostřednictvím zvukových a zvukově obrazových přístrojů včetně přístrojů umožňujících rozhlasové a televizní vysílání v pokojích ubytovacích zařízení v České republice (dále též „**trh poskytování licence k dílům hudebním**“) a na trhu poskytování licence k užití autorských práv k dílům literárním, dramatickým, hudebně dramatickým, choreografickým, pantomimickým a audiovizuálním prostřednictvím přístrojů umožňujících rozhlasové a televizní vysílání v pokojích ubytovacích zařízení v České republice (dále též „**trh poskytování licence k dílům literárním, dramatickým, hudebně dramatickým, choreografickým, pantomimickým a audiovizuálním**“) a v období od 12. 11. 2008 do 6. 11. 2014 na trhu poskytování licence k užití autorských práv k dílům výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl prostřednictvím přístrojů umožňujících televizní vysílání v pokojích ubytovacích zařízení v České republice (dále též „**trh poskytování licence k dílům výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl**“) k újmě poskytovatelů ubytovacích služeb a současně potenciálně ovlivnil obchod mezi členskými státy v oblasti výkonu autorských práv.

2. Popsaným jednáním tak došlo dle napadeného rozhodnutí k porušení zákazu stanoveného v § 11 odst. 1 písm. a) ZOHS a spáchání správního deliktu dle § 22a odst. 1 písm. c) téhož zákona a rovněž k porušení zákazu stanoveného v čl. 102 písm. a) SFEU, a to **v období od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014** (dále též „**posuzované období**“).
3. Jednání výše popsané bylo účastníku řízení výrokem II. napadeného rozhodnutí do budoucna zakázáno a výrokem III. napadeného rozhodnutí mu byla uložena pokuta v celkové výši **10 676 000 Kč**.
4. Výrokem IV. napadeného rozhodnutí byla účastníku řízení uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 3 500 Kč.

II. Rozklad

5. Dne 31. 12. 2019 účastník řízení podal proti napadenému rozhodnutí rozklad, který směřoval proti všem výrokům napadeného rozhodnutí s tím, že své námitky detailněji rozvede v doplnění rozkladu, které zašle do 30 dnů. Dne 30. 1. 2020 zaslal účastník řízení Úřadu doplnění rozkladu (společně též „**rozklad**“), v němž podrobně zdůvodnil rozkladové námitky, jak je uvedeno níže. Rozklad byl podán v zákonem stanovené lhůtě.
6. Dne 31. 8. 2020 bylo dále Úřadu doručeno doplnění rozkladu účastníka řízení ze dne 31. 8. 2020 (dále též „**doplnění rozkladu**“), ve kterém účastník řízení rozvádí svou argumentaci obsaženou již v podaném rozkladu. V rozhodnutí jsem se tak zabýval i tímto doplněním rozkladu.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

7. Dle přesvědčení účastníka řízení trpí napadené rozhodnutí zásadní vadou nepřezkoumatelnosti, kterou je rozpor mezi jeho výrokem a odůvodněním. Tento rozpor je dle jeho přesvědčení dán tím, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda Úřad za zneužití

dominantního postavení účastníka řízení považuje způsob výběru poplatku nebo způsob stanovení poplatku. Rozhodnutí je tedy nesrozumitelné a proto také nepřezkoumatelné.

8. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů spatřuje účastník řízení i v pasážích odůvodnění napadeného rozhodnutí věnovaných narušení hospodářské soutěže, existenci újmy vzniklé v důsledku posuzovaného jednání, existenci dominantního postavení účastníka řízení na podstatné části vnitřního trhu, podstatnému ovlivnění obchodu mezi členskými státy a stanovení závažnosti přestupku pro účely výpočtu výše pokuty. Podrobnosti těchto pochybení pak účastník řízení rozebírá v dalších částech svého rozkladu.

Nesprávné pochopení právní povahy licence udělované OSA

9. Účastník řízení upozorňuje na to, že napadené rozhodnutí je založeno na úplném popření povahy a smyslu licence k užití autorských děl. Úřad dle účastníka řízení zcela ignoruje konstantní právní názory české a evropské judikatury týkající se sdělování díla hostům ubytovacích zařízení, opomíjí majetkovou povahu práv plynoucích z licence a její podstatu a hodnotu rovněž nesprávně interpretuje. Účastník řízení proto ve svém rozkladu provádí zevrubné představení toho, jak je licence vymezována pozitivní právní úpravou, komentářovou literaturou i judikaturou.
10. Účastník řízení dovozuje, že již poskytnutí oprávnění k výkonu práva duševního vlastnictví je samotným majetkovým plněním ze strany poskytovatele licence, které má pro nabyvatele licence majetkovou hodnotu. Závazek poskytovatele z licenční smlouvy je tak plněn již poskytnutím oprávnění, nikoli okamžikem, kdy nabyvatel tohoto oprávnění využije. Plněním ze strany účastníka řízení je tak již poskytnutí oprávnění ubytovacím zařízením ke sdělování autorských děl veřejnosti bez ohledu na to, zda je ubytovací zařízení skutečně využívá či nikoli.
11. Majetkový přínos licence ke sdělování autorských děl pro ubytovací zařízení potom účastník řízení spatřuje v reklamním využití, kdy ubytovací zařízení disponující tímto oprávněním získávají konkurenční výhodu oproti ubytovacím zařízením, která tímto oprávněním nedisponují.
12. Na základě provedeného rozboru tak účastník řízení dospívá k závěru, že právní konstrukce založená na tom, že k plnění ze strany poskytovatele licence dojde teprve až v okamžiku, kdy nabyvatel licence skutečně využije toto licencí získané právo, z níž dle účastníka řízení Úřad vychází v bodě 127 napadeného rozhodnutí, je neplatná.
13. Podle účastníka řízení unijní i tuzemská judikatura ukazuje na to, že závěr Úřadu o tom, že k užívání díla na neobsazených pokojích nedochází, pokud v nich není nikdo ubytován, je chybný. Naopak dle účastníka řízení se sdělováním díla veřejnosti v ubytovacích zařízeních rozumí již samotné vybavení pokojů přístroji umožňujícími přístup k chráněným dílům ze strany všech ubytovaných i budoucích hostů.
14. Pochybením Úřadu tak účastník řízení spatřuje v tom, že Úřad zcela mylně slučuje pojem „poskytnout právo výkonu práva duševního vlastnictví“ se samotným „výkonem“ práva duševního vlastnictví. Platí přitom, že poskytovatel licence plní svou povinnost již v okamžiku poskytnutí příslušného oprávnění nabyvateli licence, nikoli až v momentě, kdy nabyvatel licence toto oprávnění fakticky využije. Již za toto plnění náleží poskytovateli licence

v souladu s právní úpravou autorská odměna. Z uvedeného je dle tvrzení účastníka řízení patrné, že celé napadené rozhodnutí stojí na chybném základě; tedy na nesprávném právním uchopení podstaty udělení licence ke sdělování autorských děl veřejnosti.

Nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu

15. Nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu se podle účastníka řízení týká jak legislativního rámce, tak procesu vyjednávání autorských odměn. Úřad podle účastníka řízení de facto novelizuje zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**autorský zákon**“). Touto vadou jsou zatížena i další rozhodná zjištění například údajná újma nebo přičítání odpovědnosti účastníku řízení za jednání Ochranné organizace autorské – Sdružení autorů děl výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl z. s., se sídlem Národní 973/41, Staré Město, Praha 1, IČO 60166916 (dále též „**OOA-S**“) a DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agenturu, z.s., se sídlem Krátkého 143/1, Vysočany, Praha 9, IČO 65401875 (dále též „**DILIA**“).

Nezohlednění legislativního rámce

16. Ve vztahu k období od 23. 2. 2005 do 18. 5. 2008 účastník řízení uvádí, že se nacházel ve značné právní nejistotě ohledně oprávnění vybírat poplatky za autorské odměny od provozovatelů ubytovacích zařízení. Autorský zákon byl totiž ve svém původním znění poměrně nejednoznačný a novelou provedenou zákonem č. 81/2005 Sb. bylo dokonce explicitně stanoveno, že se zpřístupňování autorského díla pomocí přístrojů technicky způsobilých k příjmu rozhlasového a televizního vysílání ubytovaným v rámci poskytování služeb spojených s ubytováním, jsou-li tyto přístroje umístěny v prostorách určených k soukromému užívání ubytovanými osobami, nepovažuje za provozování rozhlasového a televizního vysílání.
17. Novelou autorského zákona provedenou zákonem č. 168/2008 Sb., účinnou od 19. 5. 2008, pak došlo k explicitnímu zákonnému zakotvení oprávnění autorů vybírat odměny za zpřístupňování děl prostřednictvím televizních a rozhlasových přijímačů umístěných na pokojích ubytovacích zařízení, ovšem výše odměny byla omezena 50 % výše poplatku za jeden přístroj stanoveného zvláštním zákonem. Toto omezení výše poplatku vyvolalo podle účastníka řízení další vlnu právní nejistoty, když nebylo jasné, na jaký okruh kolektivních správců se toto zastropování vztahuje.
18. Nic z těchto okolností ovšem dle účastníka řízení Úřad v napadeném rozhodnutí nezohlednil, zejména pak opomněl snahu účastníka řízení vyjít provozovatelům ubytovacích zařízení v kontextu právní nejistoty vstříc.

Nezohlednění procesu vyjednávání autorských odměn v roce 2008

19. Účastník řízení poukazuje na to, že [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
Asociace hotelů a restaurací České republiky z.s., se sídlem Revoluční 762/13, Staré Město, Praha, IČO 00549436 (dále též „**AHR**“). Účastník řízení pak upozorňuje na to, že AHR je sdružením tvořeným provozovateli ubytovacích zařízení a hájí tak primárně jejich zájmy.

Úřad proto neměl vyjádření AHR bez dalšího přebírat do svých závěrů, ale měl k nim přistupovat obezřetně a důkladně je verifikovat, což neučinil. Úřad tak dle účastníka řízení dospěl k mylnému závěru, [REDACTED]

20. [REDACTED]

21. To vše dle účastníka řízení ilustruje i skutečnost, že v období před 19. 5. 2008 činila základní sazba autorské odměny za jeden televizní přijímač umístěný v pokoji ubytovacího zařízení 50 Kč, se slevou při zohlednění 50% obsazenosti, pak činila 25 Kč. [REDACTED]

22. Na tyto námitky Úřad v napadeném rozhodnutí reagoval provedením srovnání odměn účtovaných kolektivními správci v České republice a v jiných evropských zemích. Toto srovnání ovšem dle účastníka řízení trpí zásadními nedostatky. Úřad rovněž opominul výsledky analýzy, kterou mu účastník řízení předložil dne 31. 7. 2017. [REDACTED]

Novelizace autorského zákona činností Úřadu

23. V této souvislosti účastník řízení poukazuje na to, že obsazenost pokojů měla být podle autorského zákona zohledňována až od 7. 11. 2014. Ve vztahu ke konceptu racionálního zákonodárce je tak nutné dospět k závěru, že před tímto datem účastník řízení povinnost obsazenost zohledňovat neměl, jelikož kdyby tuto povinnost zákonodárce nastavit chtěl, učinil by tak dříve. Napadeným rozhodnutím Úřadu tak podle účastníka řízení dochází k faktické novelizaci autorského zákona, a to přímo v rozporu s vůlí zákonodárce a také v rozporu se zásadou zákazu retroaktivity.

Možnosti zohlednění obsazenosti pokojů

24. Ve vztahu k zohledňování obsazenosti pokojů účastník řízení uvádí, že před 19. 5. 2008 vybíral poplatky zpětně, tedy ve vztahu k letům, v nichž ubytovací zařízení znala svou obsazenost. Situace tak byla odlišná od období 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014, kdy byly sazebníky autorských odměn nastavovány do budoucna.

25. Za akceptovatelné řešení označuje Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí zohlednění průměrné obsazenosti ubytovacího zařízení v minulém období. To je však dle účastníka řízení kritériem pro stanovení výše autorské sazby a v žádném případě se nejedná o zohlednění

skutečné obsazenosti. Účastník řízení tedy tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí chápe jako požadavek na zohlednění určitého kritéria při stanovení ceny či jako požadavek na poskytnutí následné slevy.

26. Účastník řízení se následně věnuje tomu, jak ceny nastavil portugalský kolektivní správce, jehož postup je v napadeném rozhodnutí uváděn jako příklad zohlednění obsazenosti pokojů. [REDAKCE]
[REDAKCE] Postupoval tedy obdobně jako portugalský kolektivní správce tak, aby sazby byly pro provozovatele ubytovacích zařízení co nejpříznivější.
27. [REDAKCE]
[REDAKCE] Už samotný způsob zohledňování obsazenosti je dle mínění účastníka řízení charakteristický značnou chybovostí a je nastaven na pravidlech, která jsou v neprospěch autorů.
28. Účastník řízení tak shrnuje, že mu Úřad vytýká něco, co je nereálné (a to nejen z pohledu kolektivních správců, ale i samotných provozovatelů ubytovacích zařízení), přičemž pomíjí skutečnost, že obsazenost pokojů mohla být a také byla zohledněna již v samotné ceně/výši sazeb autorských odměn.

Neprokázání existence újmy

29. Podle účastníka řízení Úřad neunesl své důkazní břemeno ve vztahu k prokázání existence újmy. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05 dovozuje, že újma musí být prokázána jako existující, nikoli pouze hrozící. Dále účastník řízení odkazuje na soutěžněprávní doktrínu, podle níž je škoda vyčíslitelná penězi pouze doplňujícím aspektem pro zohlednění v rámci určení výše pokuty.
30. V judikatuře Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) je pak újma vymezována jako znevýhodnění v hospodářské soutěži. Závěr o tom, že k takovému znevýhodnění došlo, pak má být založen na posouzení všech relevantních okolností případu, které umožňují dospět k závěru, že uvedené chování má vliv na náklady, zisky nebo na jiný relevantní zájem jednoho nebo více z partnerů soutěžitele, který zneužil své dominantní postavení, takže toto chování může mít vliv na jejich postavení v hospodářské soutěži (resp. může je znevýhodnit).
31. Úřad se ovšem dle účastníka řízení v napadeném rozhodnutí nezabýval tím, zda v důsledku posuzovaného jednání může provozovatelům ubytovacích zařízení vzniknout taková újma, která by zhoršila jejich soutěžní postavení. Naopak se spokojil s konstatováním, že [REDAKCE]
[REDAKCE] zhoršení jejich postavení v hospodářské soutěži.
32. Kromě toho účastník řízení rozporuje i způsob, jakým byla Úřadem vymezena způsobená škoda. [REDAKCE]
[REDAKCE] Přitom výši škody Úřad promítnul do zvýšení individuální závažnosti posuzovaného jednání v rámci určování výše uložené pokuty. Výše škody přitom není nijak doložena a napadené rozhodnutí je tak

nepřezkoumatelné. [REDACTED]
[REDACTED]

Televizní a rozhlasové přijímače jako standard ubytovacích služeb

33. Účastník řízení nesouhlasí s tvrzením Úřadu, že „*ubytovací zařízení byla nucena způsob stanovení autorské odměny přijmout v případě, že chtěla svým zákazníkům i nadále poskytovat služby zpřístupňování díla ubytovaným, které jsou považovány za standardní součást ubytovacích služeb.*“ V prvé řadě toto tvrzení nebylo obsaženo ve sdělení výhrad a účastník řízení tak neměl možnost se k němu vyjádřit. Kromě toho toto tvrzení není založeno na žádných důkazech.
34. Účastník řízení také považuje toto tvrzení za nepravdivé, jelikož jako standardní vybavení jsou televizní a rozhlasové přijímače požadovány pouze u ubytování kategorie 3 – 5 hvězdiček.
35. Navíc ubytovací kategorie jednoznačně ukazují, že hodnota licence (tedy oprávnění ke sdělování autorských děl na pokojích) má ekonomickou hodnotu sama o sobě, bez ohledu na obsazenost pokojů.

Přičítání odpovědnosti za jednání OOA-S a DILIA

36. Účastník řízení poukazuje na to, že Úřadu doložil následující skutečnosti. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
37. Kolektivní správci OOA-S i DILIA se tak aktivně podíleli na stanovení sazeb autorských odměn. Skutečnost, že účastník řízení společně stanovené odměny za oba tyto subjekty vybíral, pak na něho dle jeho mínění nemůže přenést odpovědnost za jejich jednání, resp. za jejich podíl na stanovení výše odměn. I v tomto ohledu tedy Úřad pochybil.

Hmotněprávní námitky

38. Dalším okruhem námitek uplatněných v rozkladu účastníka řízení jsou námitky hmotněprávní. Mezi nimi jsou námitky týkající se neprokázání materiální stránky přestupku, nesplnění podmínek pro aplikaci unijního práva či neprokázání naplnění definičních znaků zneužití dominantního postavení ve formě uplatňování nepřiměřené obchodní podmínky.

Neprokázání naplnění materiální stránky

39. Účastník řízení upozorňuje na to, že materiálním znakem přestupku či deliktu v oblasti soutěžního práva je v souladu s § 1 odst. 1 ZOHS narušení hospodářské soutěže. Správní orgán prvního stupně ovšem v napadeném rozhodnutí tento znak opomíjí a nijak jeho naplnění nevysvětluje ani neprokazuje. Napadené rozhodnutí se dle účastníka řízení zabývá pouze formálními znaky deliktu. Zabránit narušení hospodářské soutěže je přitom jediným cílem ZOHS, neboť účelem této úpravy není ochrana individuálních zájmů konkrétních subjektů. V této souvislosti účastník řízení odkazuje na judikaturu správních soudů a soutěžní doktrínu.

40. Účastník řízení shrnuje, že v napadeném rozhodnutí není nijak vysvětleno, jak by údajné nezohledňování obsazenosti pokojů v sazbách autorských odměn mohlo ovlivnit parametry hospodářské soutěže či ohrozit blahobyt spotřebitelů, snížit kvalitu poskytovaných služeb apod. Absentuje tak jeden ze základních znaků deliktu, resp. jeho materiální stránka.

Neprokázání podmínek aplikace čl. 102 SFEU

41. Kromě toho, že podle účastníka řízení nebyla prokázána materiální stránka deliktu, nejsou prokázány ani podmínky aplikace čl. 102 SFEU. Mezi nezbytné podmínky patří to, že dominantní podnik musí zaujímat dominantní postavení na vnitřním trhu nebo na jeho podstatné části a dále to, že posuzované jednání musí mít podstatný vliv na obchod mezi členskými státy.
42. Ve vztahu k prokázání existence dominantního postavení účastníka řízení na vnitřním trhu nebo jeho podstatné části neobsahuje dle účastníka řízení napadené rozhodnutí žádné relevantní odůvodnění ani podklady. Správní orgán prvního stupně se zabýval toliko dotčenými relevantními trhy v rámci České republiky. Účastník řízení proto dle svých slov nemůže již z povahy úpravy autorských práv zaujímat dominantní postavení na vnitřním trhu. Dále účastník řízení uvádí, že posouzení otázky toho, zda určité území tvoří podstatnou část vnitřního trhu, přitom má být podle unijní judikatury založeno na zkoumání výrobních a spotřebitelských vzorců předmětného produktu, jakož i návyků a na ekonomických příležitostech prodávajících a kupujících. Žádné takovéto posouzení nebylo dle účastníka řízení Úřadem provedeno.
43. Ve vztahu k druhé podmínce účastník řízení uvádí, že dopad posuzovaného jednání na obchod mezi členskými státy v oblasti výkonu autorských práv, pokud vůbec existuje, je zcela zanedbatelný. Účastník řízení tak na základě výpočtu dospívá k závěru, že [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] Jelikož Úřad v napadeném rozhodnutí odvozuje dopad na obchod mezi členskými státy z výše neoprávněně vybraných odměn pro zahraniční autory, pak se s ohledem na uvedený propočít nemůže jednat o podstatnou částku a tedy ani o podstatné ovlivnění obchodu mezi členskými státy.
44. Účastník řízení tak uzavírá, že s ohledem na jím uvedené námitky nemělo být unijní soutěžní právo vůbec aplikováno.

Aplikace nepřiměřených podmínek

45. Účastník řízení je přesvědčen o tom, že Úřad neprokázal, že jeho jednání bylo zneužitím dominantního postavení ve formě uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek, a že to ani prokázat nemohl, neboť šlo o praxi cenovou. Podle účastníka řízení jde ze strany Úřadu o účelovou právní kvalifikaci, neboť podmínky pro uplatňování excesivních cen zjevně nejsou naplněny. Dále poukazuje na to, že napadené rozhodnutí vytváří nebezpečný precedens, když obsazenost pokojů není zohledňována řadou dalších kolektivních správců v rámci EU a žádný ze soutěžních úřadů členských států toto neshledal problematickým.
46. Napadené rozhodnutí se dále dle účastníka řízení opírá o téměř padesát let starou judikaturu a rozhodovací praxi Komise, která vycházela z posouzení nezbytnosti konkrétní obchodní podmínky k dosažení cíle sledovaného dohodou. Na rozboru Úřadem odkazované

rozhodovací praxe pak účastník řízení demonstruje, že ze strany Úřadu došlo k jejich dezinterpretaci a tím i nesprávnému posouzení jeho jednání.

47. Posouzení toho, zda v určitém případě došlo k uplatňování nepřiměřených necenových podmínek tak má být podle účastníka řízení provedeno následujícím způsobem. Nejprve je nutno vyhodnotit, zda je obchodní podmínka spojena s účelem smlouvy a je nezbytná pro zajištění jejího očekávaného účinku. Dále je nezbytné, aby obchodní podmínka působila újmu druhé smluvní straně. Nakonec je třeba vyhodnotit vhodnost a přiměřenost zkoumané obchodní podmínky. Pokud mechanismus stanovení ceny (necenová praktika) není zneužívající sám o sobě, pak je v dalším kroku třeba posoudit, zda je výše ceny přiměřená poskytnutému protiplnění (cenová praktika). V takovém případě však nepřipadá v úvahu závěr, že došlo ke zneužití dominance ve formě uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek. Pro prokázání zneužití dominantního postavení formou nepřiměřených obchodních podmínek je dle účastníka řízení nutno provést všechny tři kroky shora uvedeného testu a tyto podmínky musejí být splněny kumulativně. Na nepřiměřenost obchodní podmínky přitom podle něj nelze usuzovat pouze na základě provedení posledního kroku posouzení, jak to učinil Úřad v napadeném rozhodnutí.
48. Otázku zohlednění obsazenosti pokojů při stanovení autorské odměny je podle účastníka řízení nutno považovat za způsob stanovení ceny, nikoli obchodní podmínkou k uzavření licenční smlouvy. Jelikož je tedy otázka zohlednění obsazenosti pokojů toliko způsobem stanovení ceny, nemůže jít dle účastníka řízení o protisoutěžní jednání.
49. Dle mínění účastníka řízení tak žádná obchodní podmínka, jejíž přiměřenost by mohla být posuzována, jednoduše neexistovala. Ve smlouvách není obsaženo nic o tom, že by obsazenost pokojů nebyla zohledňována. To se dělo již prostřednictvím nastavení sazeb autorských odměn samotných. Fakticky tedy dle účastníka řízení Úřad napadeným rozhodnutím intervenoval do procesu stanovení ceny a pasoval se tak do role cenového regulátora, což neodpovídá vymezení jeho pravomocí.
50. I kdyby pak obchodní podmínka existovala, což účastník řízení popírá, upozorňuje na to, že nebyly naplněny podmínky judikaturou formulovaného testu pro posouzení její přiměřenosti. Úřad se totiž věnoval pouze poslednímu kroku testu, a to posouzení přiměřenosti, přičemž kroky předchozí zcela vynechal. Nad rámec těchto dvou kroků účastník řízení také dovozuje, že ani v situaci, kdy by bylo posouzení podle testu omezeno pouze na přiměřenost dané obchodní podmínky, není možné dojít k závěru o protisoutěžním charakteru jeho jednání.
51. Kromě toho dle účastníka řízení nebyla Úřadem v rozporu s uvedenou unijní judikaturou a se samotnou podstatou autorského práva zohledněna skutečnost, že pro ubytovací zařízení může mít penězi ocenitelnou hodnotu již samotné poskytnutí licence.

Aplikace nepřiměřených (excesivních) cen

Účastník řízení poukazuje na to, že ve své předchozí argumentaci již doložil, že samotný mechanismus stanovení výše autorských odměn, v rámci něhož není zohledňována obsazenost ubytovacích zařízení, není zneužitím dominantního postavení ve formě uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek. Posuzované jednání by tak mělo být podle účastníka řízení posuzováno z pohledu naplnění definičních znaků skutkové podstaty

zneužití dominantního postavení ve formě uplatňování nepřiměřených (excesivních) cen. Účastník řízení je však přesvědčen, že ze spisového materiálu přesvědčivě vyplývá, že jím vybírané sazby autorských odměn na dotčených produktových trzích nejsou nápadně vyšší než na jiných geografických trzích. Nemůže se proto jednat o praktiku uplatňování nepřiměřených cen.

Námítky proti výpočtu pokuty

52. Ve vztahu k výpočtu pokuty účastník řízení nesouhlasí již s tím, jakým způsobem byla určena výše tržeb jako základu pro výpočet pokuty. První pochybení správního orgánu prvního stupně spočívá dle účastníka řízení v tom, že do výše tržeb zahrnul i režijních srážky účtované kolektivním správcům DILIA a OOA-S v roce 2013, které účastník řízení zastupoval. Dále účastník řízení považuje za nesprávný postup Úřadu, který do hodnoty tržeb zahrnul i platby na autorské odměny, které jsou přerozdělovány mezi nositele práv zastupované účastníkem řízení a netvoří proto část příjmů účastníka řízení. Účastník řízení je přesvědčen o tom, že jej lze přirovnat k úvěrovým a jiným finančním institucím. Podle účastníka řízení by tak do výše jeho tržeb měly být zahrnuty pouze režijní platby, které inkasuje, nikoli autorské odměny, které pouze vybírá a předává autorům. Započítání odměn autorů by podle účastníka řízení Úřad mohl provést pouze na základě řádně provedené analýzy, což se nestalo. Výše tržeb tak měla podle účastníka řízení činit [REDAKCE] a nikoli [REDAKCE] jako je tomu v napadeném rozhodnutí.
53. Kromě nesprávného určení výše tržeb účastník řízení namítá také pochybení při určení závažnosti trestaného jednání, resp. při určení závažnosti individuální. V první řadě považuje účastník řízení úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí týkající se určení procenta tržeb odpovídající individuální závažnosti za nepřezkoumatelné. Samotné procento tržeb označuje účastník řízení za nepřiměřeně vysoké, neboť posuzované jednání účastníka řízení není vylučovacího charakteru, na spotřebitele nemělo žádné účinky a na přímé zákazníky mělo účinky jen zcela zanedbatelné, resp. nemělo účinky negativní, jak uvádí sám Úřad v napadeném rozhodnutí. Účastník řízení také nesouhlasí s tím, že mu byla k tíži přičítána skutečnost, že na relevantním trhu disponuje fakticky monopolním postavením. Dále je mu přičítána k tíži výše škody způsobená provozovatelům ubytovacích zařízení, a to přesto, že sám Úřad v napadeném rozhodnutí uvádí, že přesná výše škody nebyla vyčíslena. Zdůrazňuje také to, že provozovatelům ubytovacích zařízení nebyla způsobena žádná újma, neboť účastník řízení jim odpovídající plnění z licenční smlouvy poskytoval. Napadené rozhodnutí je také zcela bezprecedentní, s ohledem na praxi soutěžních úřadů i kolektivních správců v jiných zemích EU, proto účastník řízení nemohl očekávat, že by jeho jednání bylo vyhodnoceno jako zakázané.
54. V neposlední řadě účastník řízení nesouhlasí ani se samotnou aplikací Postupu při stanovení výše pokut ukládaných za porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže (dále též „**Postup pro ukládání pokut**“ nebo „**Postup**“)², a to jednoduše proto, že jednání účastníka řízení mělo dle napadeného rozhodnutí trvat od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014, přičemž Postup nabyl účinnosti až 24. 4. 2018. Je tedy aplikován pozdější předpis, aniž by byl pro účastníka řízení

² Dostupný na https://www.uohs.cz/download/Legislativa/HS/CR/Methodika_pokut_2018_04.pdf.

příznivější. Předběžné šetření jednání účastníka řízení bylo také zahájeno za účinnosti předchozího soft law – tedy Zásad postupu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže při stanovování výše pokut podle § 22 odst. 2 ZOHS (dále též „**Zásady pro stanovování pokut**“ nebo „**Zásady**“).³ Klíčové podklady pro posouzení zákonnosti předmětného jednání účastníka řízení byly Úřadu také poskytnuty ještě před účinností Postupu. Účastník řízení je proto přesvědčen, že zahájení řízení bylo účelově posunuto tak, aby bylo aplikováno nové a přísnější soft law. Měl být tedy aplikován původní předpis, podle něhož by závažnost jednání účastníka řízení mohla odpovídat maximálně 3 % z hodnoty prodeje.

55. Dále účastník řízení namítá nesprávné zohlednění doby trvání deliktu, když poukazuje na to, že při aplikaci Zásad by došlo k určení odlišného koeficientu času (pouze 2,22). Kromě toho se podle účastníka řízení objevila pochybení i při stanovení koeficientu času podle Postupu. Koeficient času byl stanoven na úrovni hodnoty 6,5. Účastník řízení však provádí vlastní výpočet a považuje za správné, aby výsledná hodnota koeficientu času činila 6,33.
56. Účastník řízení je také přesvědčen, že porušení čl. 102 písm. a) SFEU nebylo v posuzované věci prokázáno, proto nemělo být zohledněno ani ve výši uložené pokuty.
57. Účastník řízení tak uzavírá, že pokud by Úřad postupoval správně dle Zásad, měla by být celková výše pokuty určena v maximální výši 283 000 Kč.

Procesní námítky

58. Kromě všech již uvedených námitek a pochybení, která zakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí, se podle účastníka řízení Úřad dopustil i řady procesních pochybení, která jsou sama o sobě natolik závažná, že by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Arbitrárnost postupu Úřadu

59. Úřad podle účastníka řízení postupoval arbitrárně a porušil zásadu zákazu diskriminace, když s ním vedl správní řízení a napadeným rozhodnutím mu uložil pokutu. Správní řízení bylo totiž zahájeno na základě výsledků šetření podnětu směřujícího vůči kolektivnímu správci INTERGRAM, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově-obrazových záznamů, z.s., se sídlem Klimentská 1207/10, Nové Město, Praha, IČO 00537772 (dále též „**INTERGRAM**“). V souvislosti s šetřením INTERGRAM byl dotazován i účastník řízení, přičemž ve výsledku bylo vydáno napadené rozhodnutí, a to v situaci, kdy INTERGRAM za totéž jednání pokutován nebyl.

Úřad nedisponoval důvodným podezřením

60. Účastník řízení ve svém rozkladu uvádí, že Úřad před zahájením řízení nedisponoval žádným podkladem zakládajícím důvodné podezření, že došlo ke spáchání správního deliktu účastníkem řízení. Správní spis před oznámením o zahájení správního řízení obsahuje toliko podnět směřující vůči kolektivnímu správci INTERGRAM a dokumenty z jeho prošetření. Z judikatury, kterou účastník řízení uvádí, pak vyplývá, že řízení o možném spáchání správního deliktu či přestupku lze z moci úřední zahájit toliko na základě existence důvodného podezření, musí mít nezbytnou míru důvěryhodnosti a určitosti. Řízení nelze

³ Dostupné na: https://www.uohs.cz/download/Legislativa/HS/SoftLaw/zasady_stanovovani_pokut.pdf.

zahajovat nedůvodně na základě volného uvážení správního orgánu. S ohledem na obsah správního spisu je tak účastník řízení přesvědčen, že tyto podmínky naplněny nebyly.

61. V napadeném rozhodnutí pak Úřad uvádí, že řízení s účastníkem řízení bylo zahájeno na základě podkladů, které účastník řízení Úřadu poskytl v souvislosti s šetřením podnětu proti kolektivnímu správci INTERGRAM. V této souvislosti účastník řízení poukazuje na to, že tyto informace poskytl s vědomím, že on sám není šetřeným subjektem. Použití těchto informací proti své osobě pak považuje za porušení zásady zákazu sebeobviňování. Účastník řízení se tak domnívá, že kdyby bylo šetřeno jeho jednání, nebyl by povinen tyto informace Úřadu poskytnout, nebo alespoň ne v takovém rozsahu. Z těchto důvodů Úřad tyto informace nemohl využít k zahájení správního řízení. Řízení tedy bylo podle účastníka řízení zahájeno nezákonně.

Nerespektování práv účastníka řízení v průběhu předběžného šetření

62. Účastník řízení uvádí, že až do okamžiku, kdy Úřad vydal sdělení výhrad, nemohl vědět, jaké jednání mu Úřad klade za vinu. Zde účastník řízení uvádí, že v rámci předběžného šetření se Úřad na účastníka řízení obrátil se žádostí o informace v souvislosti s šetřením možného diskriminačního uplatňování autorských odměn. Nikde nebylo zmíněno uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek. V rámci daného přípisu nebylo nijak specifikováno trvání údajného deliktu. V průběhu předběžného šetření tedy účastník řízení podle svého přesvědčení nebyl schopen předložit Úřadu adekvátní vyjádření a neměl tak příležitost hájit svá práva. Takto neadekvátně vymezený předmět předběžného šetření je podle účastníka řízení v rozporu s judikaturou stanovenými požadavky na specifikaci jednání, které je předmětem správního řízení.

Nedostatečná specifikace předmětu správního řízení

63. Pochybení, které počalo ve fázi předběžného šetření, podle účastníka řízení nadále pokračovalo i po zahájení správního řízení, když v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 25. 6. 2018 nebyla specifikována forma zneužití dominantního postavení, jíž se měl účastník řízení dopustit. To konečně podle účastníka řízení nevyplývá ani z dalšího obsahu správního spisu. Účastník řízení proto tvrdí, že nevěděl, zda je mu kladeno za vinu diskriminační jednání, uplatňování nepřiměřených cen anebo uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek, což do sdělení výhrad považoval za nejméně pravděpodobné. Každá ze jmenovaných forem zneužití dominantního postavení přitom vyžaduje prokázání jiných podmínek a skutečností a tomu odpovídající obranu. Neuvedení typu zneužití také nevyhovuje také judikatorním požadavkům na vymezení předmětu správního řízení, které účastník řízení v rozkladu citoval. Účastník řízení tak měl dle svého vyjádření po celou dobu řízení legitimní očekávání, že řízení je vedeno o něčem zcela jiném, resp. že jeho jednání je kvalifikováno zcela jiným způsobem. Správní řízení je tedy stíženo takovou vadou nezákonnosti, pro kterou musí být napadené rozhodnutí zrušeno.

Petit rozkladu

64. Účastník řízení s ohledem na shora uvedené námitky navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP

zastavil, případně aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

III. Řízení o rozkladu

65. Prvostupňový orgán neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**správní řád**“), a proto v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu předal spis orgánu rozhodujícímu o rozkladu.
66. Podle § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**přestupkový zákon**“), jsem přezkoumal v celém rozsahu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí.

IV. Přezkum napadeného rozhodnutí

Použité právní předpisy

Použité znění relevantních právních norem

67. Ve vztahu k probíhajícímu správnímu řízení je třeba postavit najisto, které právní normy, resp. jejich znění, se použijí v rovině procesněprávní a v rovině hmotněprávní. Napadené rozhodnutí se použitím právních norem platných pro posouzení jednání účastníka řízení detailně zabývá v bodech 94 - 104. Na tomto místě se tak budu zároveň věnovat ex lege přezkumu zákonnosti správné aplikace právních norem prvostupňovým orgánem, v zásadě však se závěry prvostupňového orgánu souhlasím a v podrobnostech na příslušnou pasáž odkazuji. Rovněž účastník řízení nevznáší proti aplikaci právních norem žádnou námitku.

Procesní normy

68. Procesněprávní úprava předmětného správního řízení je roztržena do několika právních předpisů, kterými jsou správní řád, procesní ustanovení přestupkového zákona, a procesní ustanovení ZOHS.
69. Správní řízení bylo zahájeno dne 26. 6. 2018, napadené rozhodnutí bylo následně vydáno dne 18. 12. 2019. Aplikace procesních předpisů se odvíjí od okamžiku zahájení správního řízení, přičemž u novelizací procesních předpisů se postupuje podle jejich přechodných ustanovení. Pokud přechodná ustanovení neobsahují zvláštní úpravu, novelizace jsou aplikovány.
70. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí postupoval podle procesních ustanovení ZOHS, ve znění poslední novely provedené zákonem č. 262/2017 Sb.⁴ (dále též „**ZOHS 262/2017**“). Jde o znění platné a účinné v době zahájení správního řízení, které dosud nebylo novelizováno. I v rámci řízení o rozkladu je proto procesně postupováno podle shodného předpisu, tedy podle ZOHS 262/2017.

⁴ Zákon č. 262/2017 Sb. ze dne 20. července 2017 o náhradě škody v oblasti hospodářské soutěže a o změně zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (zákon o náhradě škody v oblasti hospodářské soutěže).

71. Co se dále týká správního řádu coby obecného procesního předpisu, prvostupňový orgán aplikoval správní řád ve znění zákona č. 225/2017 Sb.⁵, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2018. Ani k tomuto postupu prvostupňového orgánu nemám žádné výtky. Ačkoliv byl správní řád v průběhu správního řízení novelizován zákonem č. 176/2018 Sb.⁶, dle jeho přechodného ustanovení v čl. II se uvedené správní řízení dokončí podle předchozího znění správního řádu. Po vydání napadeného rozhodnutí došlo k další novelizaci správního řádu, konkrétně zákonem č. 12/2020 Sb.⁷, kterým nabyl ve vztahu k správnímu řádu účinnosti dne 1. 2. 2020 a je tedy pro správní řízení relevantní. Vzhledem k tomu, že tento zákon neobsahuje žádná přechodná ustanovení, bude se ve smyslu výše uvedených principů na navazující správní řízení aplikovat. Ve vztahu k předešlému znění však došlo k pouhým drobným úpravám, které na předmětné správní řízení nemají faktický aplikační dopad.⁸ Správní orgán druhého stupně proto postupuje podle **správního řádu** v aktuálním a účinném znění, tj. **ve znění zákona č. 12/2020 Sb.**
72. Prvostupňový orgán dále postupoval podle přestupkového zákona. Tento zákon byl v průběhu správního řízení dvakrát novelizován, a to zákonem č. 173/2018 Sb.⁹ a zákonem č. 285/2018 Sb.¹⁰ Vzhledem ke skutečnosti, že předmětné správní řízení bylo zahájeno dne 26. 6. 2018 a výše uvedené novely neobsahovaly přechodná ustanovení vztahující se k předmětnému správnímu řízení, dopadalo na toto správní řízení právní úprava přestupkového zákona, **ve znění zákona č. 285/2018 Sb.**¹¹, avšak s výjimkou jeho ustanovení vyloučených výslovně § 22b odst. 8 ZOHS.¹² Dále bylo znění přestupkového zákona po vydání napadeného rozhodnutí dotčeno publikovanými derogačními nálezy Ústavního soudu týkajícími se textu § 112 odst. 2 přestupkového zákona, provedené konkrétně nálezem č. 54/2020 Sb.¹³ a nálezem č. 325/2020 Sb.,¹⁴ přičemž posledním citovaným nálezem došlo ke zrušení § 112 odst. 2 přestupkového zákona.¹⁵ Uvedené nálezy přitom neobsahují žádná

⁵ Zákon č. 225/2017 Sb. ze dne 27. června 2017, kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

⁶ Zákon č. 176/2018 Sb. ze dne 18. července 2018, kterým se mění zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 11. 2018.

⁷ Zákon č. 12/2020 Sb. ze dne 11. prosince 2019 o právu na digitální služby a o změně některých zákonů.

⁸ Změny správního řádu souvisí s další elektronizací postupů orgánů veřejné správy. Ve správním řádu došlo ke změně § 6 odst. 2 a ke zrušení § 71 odst. 4 a § 79 odst. 7.

⁹ Zákon č. 173/2018 Sb. ze dne 19. července 2018, kterým se mění zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 12. 2018 a týkal se přestupků poslanců, senátorů a soudců Ústavního soudu.

¹⁰ Zákon č. 285/2018 Sb. ze dne 15. listopadu 2018, kterým se mění zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění zákona č. 173/2018 Sb., a zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 1. 2019 a upravoval postup při ukládání pokuty příkazem na místě.

¹¹ Pro správní řízení zahájená před 1. 7. 2017 se aplikují přechodná ustanovení přestupkového zákona v ust. § 112.

¹² Podle daného ustanovení se na postup Úřadu podle ZOHS nepoužijí následující ustanovení přestupkového zákona: § 13 odst. 2 a 3, § 16, 17, § 20 odst. 5, § 24 až 27, § 29 písm. c), § 35 písm. a) a d), § 36, 37, § 39 písm. b), § 42, 43, 45, 48, 49, § 51 písm. b), § 53, 54, § 68 písm. b) a c), § 70, 71, § 76 odst. 1 písm. h) a k), § 76 odst. 5, § 78 odst. 2 věty třetí, § 80 odst. 2 a 3, § 81, § 82 odst. 1, § 85 odst. 3, § 87, § 89 až 92, § 93 odst. 1 písm. g) a h), § 93 odst. 3, § 94, § 95 odst. 2, § 96 odst. 1 písm. b), § 96 odst. 2 a 3, § 98 odst. 2, § 99 odst. 2 a § 101.

¹³ Dopad nálezu je účinný ke dni vyhlášení ve Sbírce zákonů, tj. dne 26. 2. 2020.

¹⁴ Dopad nálezu je účinný ke dni vyhlášení ve Sbírce zákonů, tj. dne 22. 7. 2020.

¹⁵ Toto ustanovení se týká zániku odpovědnosti za přestupek, která je upravena samostatně v ZOHS a v předmětném správním řízení se tak neaplikovalo.

přechodná ustanovení. Poslední novela přestupkového zákona provedená zákonem č. 277/2019 Sb. má nabýt účinnosti až 1. 1. 2022, tedy nejde o úpravu, která by nyní vyvolávala právní účinky a měla být aplikována.

- 73.** Z pohledu procesněprávních norem lze tak shrnout, že se správní řízení dokončí podle **ZOHS ve znění zákona č. 262/2017 Sb.** při subsidiárním použití **správního řádu a přestupkového zákona v aktuálním a účinném znění.**

Hmotněprávní normy

74. Pokud jde o hmotněprávní kvalifikaci, právní úprava je zde opět roztržštěná, když připadá v úvahu aplikace ZOHS a přestupkového zákona.
75. V rámci vyhodnocení toho, podle které právní úpravy je třeba postupovat při hmotněprávním posouzení odpovědnosti účastníka řízení za vytýkané jednání, je tak nutné zabývat se jak okamžikem ukončení protiprávního jednání, tak možnou příznivostí pozdější právní úpravy (tj. právní úpravy, jež vešla v účinnost po spáchání deliktu, resp. přestupku), neboť ústavní pravidlo zakotvené v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále též „**Listina**“) stanoví, že trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější, zakládá výjimku z jinak obecné zásady zákazu retroaktivity trestních norem, resp. zpětné účinnosti zákona. Tato výjimka se dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu aplikuje rovněž v řízeních o sankci za správní delikty. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27 dovodil, že „[...] ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod a spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty. Ve svých důsledcích znamená, že rozhodnutí, které za účinnosti nového práva ukládá trest podle práva starého, se musí ve svých důvodech vypořádat s otázkou, zda nové právo vůbec převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle práva starého. Rozhodnutí, které se s touto otázkou vůbec nevypořádá a zcela ji pomine, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“¹⁶
76. Jak vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 158/2000: „*Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového práva je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější.*“
77. Dle napadeného rozhodnutí bylo jednání účastníka řízení započato 19. 5. 2008 a ukončeno 6. 11. 2014, přičemž podle správního orgánu prvního stupně šlo o jednání trvající, resp. trvající správní delikt, pro nějž platí následující: „*Trestní právo rozlišuje od jednorázových trestných činů z hlediska časového úseku, v němž byly spáchány, trestné činy pokračující, trvající a hromadné (kolektivní). Je pro ně společné, že trestná činnost trvá po delší dobu a skládá se buď z řady dílčích útoků či spočívá v udržování protiprávního stavu. [...] tyto*

¹⁶ Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 Afs 68/2011 – 99 či v rozsudku ze dne 12. 4. 2013, č. j. 2 Afs 64/2012 – 48.

*principy je na místě přiměřeně aplikovat i pro potřeby správního trestání [...] Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu.*¹⁷ Rozhodné datum ukončení protiprávního jednání (resp. pro odstranění protiprávního stavu) je tedy datum 6. 11. 2014.

78. V rozhodném období tak byl v platnosti a účinnosti ZOHS, ve znění zákona č. 360/2012 Sb. (dále též „**ZOHS 360/2012**“). Jak správně hodnotil správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí, do dnešního dne prošel ZOHS čtyřmi novelizacemi. Novelizace provedené zákony č. 135/2016 Sb. a č. 293/2016 Sb. se ve vztahu k vazbě na zákon č. 134/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, vzájemně ruší, přičemž druhá ze jmenovaných novel navíc upravila zejména oblast spojování soutěžitelů a odpovědnost orgánů veřejné správy. Právní úpravy aplikované v posuzovaném případě se nijak nedotkla. Novela provedená zákonem č. 262/2017 Sb. se týkala přístupu do spisu, opět tedy nešlo o novelizaci aplikované hmotněprávní úpravy, ale o procesní postup, který byl v posuzované věci reflektován.
79. Konečně novela provedená zákonem č. 183/2017 Sb. představovala významnější novelizaci reagující na přijetí přestupkového zákona. Je tedy třeba aplikaci obou předpisů posuzovat v kontextu.
80. Přestupkový zákon v § 2 týkajícím se časové působnosti zákona stanoví, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Přejícné ustanovení v § 112 odst. 1 přestupkového zákona stanoví, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. K ukončení jednání došlo přede dnem nabytí účinnosti přestupkového zákona. Dle citovaného přechodného ustanovení se tedy tento zákon při hmotněprávním posouzení jednání účastníka řízení neaplikuje, ledaže by to znamenalo příznivější výsledek pro pachatele.
81. Vliv na příznivost výsledku pro účastníka řízení však může mít pouze obecná část přestupkového zákona, neboť jednotlivé skutkové podstaty jsou upraveny pouze v ZOHS. Obecná část by se také neuplatnila celá, neboť ZOHS ve znění zákona č. 183/2017 Sb. obsahuje speciální úpravu některých hmotněprávních institutů a též aplikaci řady ustanovení nového přestupkového zákona vylučuje. Správní orgán prvního stupně se tímto posouzením podrobně zabýval v bodech 99 a 100 napadeného rozhodnutí a na jeho závěry lze plně odkázat. Obecná část přestupkového zákona nejprve definuje pojmy, které byly před účinností tohoto zákona také používány. Na posuzovaný případ se uplatní pouze definice trvajících přestupků, která se však materiálně od toho, jakým způsobem byl chápán trvajících správní delikt, neliší. Dále nový přestupkový zákon upravuje podmínky odpovědnosti právnické osoby. Tyto podmínky účastník řízení naplňuje a aplikace nového přestupkového zákona by tak nevedla ke zproštění odpovědnosti. Totéž platí i ve vztahu k obecným

¹⁷ Srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 Afs 87/2008 – 139 či ze dne 20. 12. 2013, č. j. 5 Afs 3/2012-131.

ustanovením o ukládání trestů. V tomto kontextu nepřináší nový přestupkový zákon žádné změny, které by umožnily hodnotit jednání účastníka řízení příznivěji. Nejsou proto splněny podmínky pro aplikaci hmotněprávních ustanovení nového přestupkového zákona.

82. Běh promlčecích lhůt je upraven v § 22b odst. 3 ZOHS a odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 5 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl spáchán. Za okamžik spáchání je třeba považovat datum 6. 11. 2014. K zahájení správního řízení došlo 26. 6. 2018, je tedy zjevné, že promlčecí lhůta dle ZOHS neuplynula. ZOHS ve znění zákona č. 183/2017 Sb. upravuje promlčecí lhůtu takto: délka promlčecí doby činí 10 let a počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku, ovšem přerušuje se z důvodů stanovených v § 23 odst. 4 ZOHS ve znění zákona č. 183/2017 Sb. Nejpozději dojde k promlčení po uplynutí 14 let od spáchání.
83. Jestliže tedy ke spáchání došlo 6. 11. 2014, uplynula by promlčecí lhůta 6. 11. 2024, pokud by ovšem nedošlo k jejímu přerušení, což se stalo, neboť jedním z důvodů přerušení je například oznámení o zahájení řízení, sdělení výhrad, vydání rozhodnutí apod. V těchto případech od přerušení běží nová desetiletá lhůta. Podle nové právní úpravy tedy promlčecí lhůta v posuzovaném případě rovněž neuplynula, její aplikace tedy není ve svém výsledku pro účastníka řízení příznivější.
84. Správní orgán prvního stupně tedy postupoval zcela správně, když při hmotněprávním posouzení aplikoval pouze ZOHS 360/2012, který byl účinný v době spáchání deliktu. Přestupkový zákon se z výše uvedených důvodů na daný případ neaplikoval, neboť by se pro účastníka řízení nejednalo o příznivější právní úpravu.
85. Kromě vnitrostátních předpisů aplikoval správní orgán prvního stupně též čl. 102 SFEU a Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. 12. 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 a 82 Smlouvy (dále též „**Nařízení**“). Zde k novelizacím obdobně jako ve vnitrostátním právu nedošlo.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

86. Účastník řízení předně namítá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, a to jak pro nesrozumitelnost, tak pro nedostatek důvodů. Dle přesvědčení účastníka řízení trpí napadené rozhodnutí zásadní vadou nepřezkoumatelnosti, kterou je rozpor mezi jeho výrokem a odůvodněním. Tento rozpor je podle účastníka řízení dán tím, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda Úřad za zneužití dominantního postavení účastníka řízení považuje způsob výběru poplatku nebo způsob stanovení výše poplatku.
87. Popis skutku ve výroku I. napadeného rozhodnutí hovoří o tom, že účastník řízení uplatňoval sazby odměn, aniž by zohlednil četnost využití ubytovacích prostor (obsazenost ubytovacích zařízení) a tedy požadoval platby autorských odměn i z neobsazených pokojů. Z toho účastník řízení dovozuje, že je mu v uvedeném výroku napadeného rozhodnutí vytýkáno požadování úhrad autorských odměn za neobsazené pokoje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ovšem účastník řízení nabyl dojmu, že mu není vytýkáno, že by autorské odměny vybíral i z neobsazených pokojů, nýbrž že provozovatelům ubytovacích zařízení neposkytoval následné slevy za neobsazené pokoje. Účastník řízení proto uvádí, že ve výroku napadeného

rozhodnutí je mu vyčítán způsob vybírání poplatku, zatímco v jeho odůvodnění způsob stanovení ceny. Rozhodnutí je tedy nesrozumitelné, a proto také nepřezkoumatelné.

88. K tomu v první řadě uvádím, že účastník řízení namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jak pro nesrozumitelnost, tak pro nedostatek důvodů.
89. K tomu, aby bylo správní rozhodnutí přezkoumatelné, je podle Krajského soudu v Brně nezbytné, aby „z odůvodnění správního rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech.“¹⁸
90. Při výkladu pojmu nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu vychází soudy dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je tak na správní rozhodnutí zcela aplikovatelná.¹⁹ Podle této judikatury tak lze považovat za nepřezkoumatelná rozhodnutí buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost.
91. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je tak rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jestliže neobsahuje určitý výrok, nespĺňuje formální náležitosti nebo také, nelze-li z rozhodnutí rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), jakož i tehdy, chybí-li věcný a obsahový soulad výrokové části rozhodnutí a jeho odůvodnění, nebo absentuje-li odkaz na použité právní normy, na nichž bylo založeno právní hodnocení ve věci.²⁰
92. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou pak zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněnou v rozkladu.²¹
93. Pokud se jedná o namítaný rozpor výroku s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které podle účastníka řízení způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tak se s touto námitkou neztotožňují.
94. Ve výroku I. napadeného rozhodnutí je uvedeno, že účastník řízení zneužil své dominantní postavení tím, že „za poskytování licencí poskytovatelům ubytovacích služeb na území České republiky k zpřístupňování díla pomocí přístrojů technicky způsobilých k příjmu rozhlasového a televizního vysílání a k zpřístupňování díla ze zvukového nebo zvukově obrazového záznamu pomocí technického přístroje ubytovaným v prostorách určených k soukromému užívání ubytovanými osobami v rámci poskytování služeb spojených s ubytováním uplatňoval bez objektivně ospravedlnitelných důvodů v období od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014 sazby odměn stanovené ve svém sazebníku autorských odměn za provozování děl hudebních,

¹⁸ Viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2019, č. j. 29 Af 75/2016-82.

¹⁹ Srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019, č. j. 32 Ad 2/2018-46.

²⁰ Srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2018, č. j. 8 Azs 16/2017 - 53 nebo ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007-60.

²¹ Srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 nebo zde 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73.

literárních, dramatických, hudebně dramatických, choreografických, pantomimických, audiovizuálních, děl výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl, aniž by v nich zohlednil četnost využití ubytovacích prostor (obsazenost ubytovacích zařízení), a tedy požadoval od poskytovatelů ubytovacích služeb platby autorských odměn i z neobsazených pokojů, v nichž nedošlo k užití díla prostřednictvím jeho zpřístupnění.“

95. Výrok I. napadeného rozhodnutí tak žádným způsobem výběr autorských odměn nezmiňuje, když účastníku řízení klade za vinu to, že vůči smluvním partnerům – provozovatelům ubytovacích zařízení uplatňoval sazby autorských odměn stanovené v sazebníku autorských odměn, aniž by v nich zohlednil četnost využití ubytovacích prostor, jinými slovy aniž by zohlednil, zda byly pokoje obsazené či nikoliv. Je zjevné, že pod pojmem „*uplatňovat sazby*“ je třeba rozumět tyto sazby odměn stanovit a požadovat jejich zaplacení.
96. Výběr autorských odměn je oproti tomu otázkou spíše technickou, tzn. může se dít hotovostně či bezhotovostně, formou záloh a doplatku či platbou celé částky, atd. K výběru autorských odměn tak může dojít logicky až poté, co byla uplatněna sazba odměny, resp. vypočtena konečná výše autorské odměny, která má být zaplacená, a tedy vybrána ve prospěch zastupovaných autorů. Přitom platí, že sazba odměny stanovená v sazebníku zahrnuje nejen konkrétní částku odměny stanovenou za příslušný přístroj na pokoji ubytovacího zařízení, ale rovněž další kritéria ovlivňující její výši (např. slevu za počet obyvatel obce, v níž je ubytovací zařízení umístěno, nebo právě slevu za neobsazené pokoje).
97. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak Úřad mimo jiné posuzoval, zda by zohlednění slevy za neobsazené pokoje v sazbách autorských odměn neznamenal například tak vysokou administrativní zátěž pro kolektivního správce a ubytovací zařízení, že by její stanovení nebylo efektivní.²² Úřad tak v této souvislosti konstatoval, že existuje minimálně jeden způsob zohlednění obsazenosti pokojů v sazbách autorských odměn, který účastník řízení sám ve smluvních vztazích s ubytovacími zařízeními mimo posuzované období využíval a který umožňoval spravedlivé stanovení autorských odměn pro obě smluvní strany a zároveň pro ně nepředstavoval zásadní administrativní zátěž. Touto metodou tedy bylo možné vypočítat autorské odměny na základě průměrné obsazenosti příslušného ubytovacího zařízení v předcházejícím roce, pro nějž byl výpočet prováděn. Úřad tak tuto metodu považoval, stejně jako například Ministerstvo kultury²³ či AHR²⁴, za zcela přiměřenou. To však zároveň neznamená, že by Úřad účastníku řízení diktoval, že pouze tento způsob zohlednění obsazenosti pokojů může při stanovení konečné výše ceny použít.
98. Mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí proto neshledávám žádný rozpor, neboť obě tyto části napadeného rozhodnutí cílí na jednání účastníka řízení spočívající v uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek, tedy v uplatňování, resp. stanovování a požadování cen za plnění, které nebylo poskytnuto. Jinými slovy se tak jednalo o uplatňování autorských odměn za užití autorských děl na pokojích ubytovacích zařízení, kde nebyl ubytován nikdo, kdo by taková díla mohl vnímat.

²² Srov. bod 132 napadeného rozhodnutí.

²³ Srov. č. I. 182 - 185 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

²⁴ Srov. č. I. 199 - 201 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

99. Napadené rozhodnutí taktéž neshledávám nesrozumitelným, když proti němu účastník řízení obsáhle brojí. Z toho tak vyplývá, že musel chápat závěry Úřady, neboť proti nim přichází s rozsáhlou obrannou argumentací.
100. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů spatřuje účastník řízení dále v částech napadeného rozhodnutí věnovaných narušení hospodářské soutěže, existenci újmy vzniklé v důsledku posuzovaného jednání, existenci dominantního postavení účastníka řízení na podstatné části vnitřního trhu, podstatnému ovlivnění obchodu mezi členskými státy a stanovení závažnosti přestupku pro účely výpočtu výše pokuty. Podrobnosti těchto pochybení pak účastník řízení rozebírá v dalších částech svého rozkladu, a proto se k nim dále vyjádřím v příslušných pasážích.
101. Provedl jsem však přezkum napadeného rozhodnutí, které jako celek vyhodnocuji jako koherentní, smysluplné a také přezkoumatelné. Námitku účastníka řízení tak z výše uvedených důvodů považuji za účelovou a nedůvodnou.

Povaha licence udělované účastníkem řízení

102. V dalším námitkovém okruhu účastník řízení brojí proti pojetí licence ze strany Úřadu, když předně namítá, že napadené rozhodnutí zcela popírá smysl a povahu licence. To se pak má negativně projevit na celé konstrukci údajného zneužití dominantního postavení a nesprávná interpretace podstaty a hodnoty licence ze strany Úřadu podle účastníka řízení představuje naprosto zásadní pochybení. Úřad tak podle účastníka řízení zcela ignoruje konstantní právní názory české a evropské judikatury týkající se sdělování díla hostům ubytovacích zařízení a opomíjí majetkovou povahu práv z licence plynoucích. Účastník řízení proto ve svém rozkladu provádí vlastní zevrubné představení toho, jak je licence vymezována pozitivní právní úpravou, komentářovou literaturou i judikaturou.
103. Než přejdu k samotnému vypořádání námítky, nejprve bych rád shrnul právní posouzení deliktního jednání a pojetí licence prvostupňovým orgánem v napadeném rozhodnutí.
104. Správní orgán prvního stupně vyhodnotil jednání účastníka řízení jako porušení § 11 odst. 1 písm. a) ZOHS a čl. 102 písm. a) SFEU. Jedná se tedy o zneužití dominantního postavení, a to formou vynucování nepřiměřených podmínek ve smlouvách s jinými účastníky trhu, zvláště vynucování plnění, jež je v době uzavření smlouvy v nápadném nepoměru k poskytovanému protiplnění.²⁵
105. Zneužití dominantního postavení se pak dle napadeného rozhodnutí účastník řízení dopustil tím, že v období od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014 za poskytování licencí k užití autorských děl jím zastupovaných autorů (a dále také autorů zastupovaných kolektivními správci OOA-S a DILIA) poskytovatelům ubytovacích služeb na území České republiky ke zpřístupňování díla prostřednictvím televizního a rozhlasového vysílání ubytovaným v rámci poskytování služeb spojených s ubytováním uplatňoval bez objektivně ospravedlnitelných důvodů sazby autorských odměn stanovené v sazebníku autorských odměn, aniž by v nich zohlednil četnost využití ubytovacích prostor, resp. obsazenost ubytovacích zařízení. Jinými slovy tak

²⁵ Podrobněji ke skutkové podstatě deliktu v části rozhodnutí týkající se hmotněprávních námitek.

účastník řízení požadoval od poskytovatelů ubytovacích služeb platby autorských odměn i z neobsazených pokojů, v nichž nedošlo k užití díla prostřednictvím jeho zpřístupnění.

106. Podstatou jednání účastníka řízení je tedy smluvní požadavek na to, aby jeho smluvní partneri (zde poskytovatelé ubytovacích služeb) hradili poplatky i v situaci, kdy na pokoji není ubytovaný žádný host – tedy dle předmětné smluvní podmínky nebyl rozdíl mezi tím, zda na pokoji skutečně mohl zástupce veřejnosti (ubytovaný host) nějaké autorské dílo užívat, či nikoli.
107. Úřad tak v napadeném rozhodnutí provedl posouzení obsahu licence poskytnuté účastníkem řízení poskytovatelům ubytovacích služeb, aby zjistil, zda lze nezohlednění obsazenosti pokojů při stanovení výše autorské odměny považovat za uplatňování nepřiměřené obchodní podmínky účastníkem řízení ve smluvních vztazích vůči ubytovacím zařízením. Jinými slovy Úřad posuzoval, zda nezohledňování obsazenosti při výpočtu autorské odměny je či není přiměřené k poskytovanému protiplnění, tedy poskytnutí licence k užití autorských děl prostřednictvím jejich zpřístupňování ubytovaným osobám, tedy hostům. Prvostupňový orgán přitom vyšel z charakteru poskytovaného protiplnění, kterým je užití autorských děl jejich zpřístupňováním ubytovaným osobám. Obsahem autorské licence je tak podle Úřadu právo nabyvatele licence dílo užit v rozsahu poskytnuté licence.
108. Vycházející z judikatury SDEU prvostupňový orgán dospěl k závěru, že sdělení díla veřejnosti je možné až v okamžiku, kdy je na pokoji host ubytován, tedy pokud poskytovatel ubytovacích služeb jako nabyvatel licence nemá zákazníka, kterému by poskytoval na pokoji možnost dílo užit, po tuto dobu na pokoji nesděljuje dílo veřejnosti a licenci nevyužívá, neboť absentuje základní podmínka takového výkonu, tzn. přítomnost jakéhokoli zástupce veřejnosti. Z toho Úřad vyvodil, že v takové situaci nemohlo dojít ze strany účastníka řízení k jakémukoli plnění, tedy poskytování služby, a nemohl tak vzniknout ani nárok na autorskou odměnu. Pokud účastník řízení přesto po svých smluvních partnerech vyplacení odměny požadoval, docházelo k vynucování plnění, aniž by existovalo jakékoli protiplnění ze strany autorů, potažmo poskytovatele licence – účastníka řízení. Prvostupňový orgán tak uzavřel, že požadavek platby autorské odměny i tehdy, kdy u nabyvatele licence prokazatelně nemůže dojít k užití díla, tzn. když jeho pokoj není obsazen ubytovaným hostem a není tak nabyvateli licence poskytováno žádné protiplnění, nelze považovat za přiměřenou obchodní podmínku, tudíž nesplňuje podmínku proporcionality vzájemného smluvního plnění a protiplnění.

a) Právní povaha licence

109. Účastník řízení s odkazem na právní úpravu obsaženou v autorském zákoně v první řadě zdůrazňuje, že licence je definována jako oprávnění užit autorské dílo určitým způsobem a v určitém rozsahu, za které zpravidla nabyvatel tohoto práva musí uhradit poskytovateli licence odměnu. Dále je podle účastníka řízení nesporné, že licence je již ze své právní podstaty plněním majetkové povahy, spočívající v poskytnutí možnosti užití autorského díla, a proto má pro nabyvatele licence majetkový užitek od samotného okamžiku jejího udělení. Účastník řízení je dále přesvědčen, že licence k autorskému dílu jako taková již představuje plnění ze strany poskytovatele licence a poskytovatel licence tak plní svůj závazek z licenční smlouvy již okamžikem poskytnutí příslušného oprávnění nabyvateli licence. Licence tak

poskytuje oprávnění k výkonu práva, není však samotným výkonem práva. To, jak subjekt mající licenci k užití autorského díla své oprávnění využije, závisí pouze na něm, nikoli na poskytovateli licence. Úřad tak podle názoru účastníka řízení v napadeném rozhodnutí mylně slučuje pod jeden pojem „poskytnutí práva výkonu“ práva duševního vlastnictví se samotným „výkonem“ tohoto práva.

110. To je podle účastníka řízení patrné i ze skutečnosti, že sám zákonodárce v § 46 autorského zákona rozlišuje mezi poskytnutím oprávnění a výkonem tohoto oprávnění. Účastník řízení v tomto kontextu odkazuje dále na § 2359 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**občanský zákoník**“), podle kterého je poskytovatel licence povinen udržovat právo duševního vlastnictví (a tím i korespondující oprávnění nabyvatele) po celou dobu trvání licence (bez ohledu na to, zda nabyvatel licence toto právo fakticky využívá). Zákonodárce tak explicitně uznává, že nabyvatel licence není povinen licenci využít, ledaže trvání práva závisí na jeho výkonu, resp. samotné oprávnění vykonávat právo může existovat i bez jeho skutečného vykonávání.
111. Účastník řízení tak dovozuje, že již poskytnutí oprávnění k výkonu práva duševního vlastnictví je samotným majetkovým plněním ze strany poskytovatele licence, které má pro nabyvatele licence majetkovou hodnotu. Poskytovatel licence plní svůj závazek z licenční smlouvy již okamžikem poskytnutí příslušného oprávnění, nikoli okamžikem, kdy nabyvatel toto oprávnění skutečně využije. Již samotné existující oprávnění ubytovacích zařízení k sdělování autorských děl je plněním majetkové povahy, a to bez ohledu na to, zda je ubytovací zařízení skutečně využívá či nikoli. Právní konstrukce Úřadu uvedená v bodě 127 napadeného rozhodnutí, že k plnění ze strany poskytovatele licence dojde teprve v okamžiku, kdy nabyvatel skutečně využije toto licenci získané právo, tak podle účastníka řízení neplatí.
112. Po přezkoumání a komparaci závěrů prvostupňového orgánu a účastníka řízení nemohu dát účastníku řízení zapravdu, naopak zcela souhlasím se závěry správního orgánu prvního stupně.
113. Úprava licence a jejího poskytnutí v oblasti autorských práv byla v posuzovaném období obsažena v autorském zákoně ve znění zákona č. 168/2008 Sb., a to konkrétně v ustanovení § 46 – § 57. Ustanovení § 46 odst. 1 stanovilo, že *„licenční smlouvou autor poskytuje nabyvateli oprávnění k výkonu práva dílo užít (licenci) k jednotlivým způsobům nebo ke všem způsobům užití, v rozsahu omezeném nebo neomezeném, a nabyvatel se zavazuje, není-li podle § 49 odst. 2 písm. b) sjednáno jinak, poskytnout autorovi odměnu.“* Komentářová literatura k obsahu licence uvádí, že *„obsahem licence je právo nabyvatele dílo užít v rozsahu poskytnuté licence. Z hlediska vzniku autorskoprávní odpovědnosti tak licence představuje základní liberační důvod pro zproštění se odpovědnosti za porušení či ohrožení výlučného majetkového autorského práva dílo užít, a to v rozsahu poskytnuté licence. Vedle toho je autorskoprávní licenci v současném zákonném pojetí nutné považovat za disponibilní majetek a předmět občanskoprávních vztahů.“*²⁶ Licence tedy opravňuje jejího nabyvatele s dílem příslušným způsobem nakládat. Zákon ani odborná literatura ovšem žádným způsobem neříká, ve kterém okamžiku vzniká nárok na autorskou odměnu, zda samotným poskytnutím

²⁶ Viz Telec, I., Tůma, P. Autorský zákon, 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 479.

licence (jak je přesvědčen účastník řízení), či jejím užitím (jak je přesvědčen prvostupňový orgán).

114. Účastník řízení ve svých vysvětleních ohledně soukromoprávní povahy licence, kdy již samotné poskytnutí licence je plněním majetkové povahy, využívá koncept průmyslového vlastnictví a poskytnutí licence v jeho rámci. Zde je ovšem nutné připomenout, že poskytnutí licence v případě průmyslového vlastnictví se od licence poskytované účastníkem řízení značně odlišuje.
115. Kromě skutečnosti, že v předmětném období byla licenční smlouva k předmětům průmyslového vlastnictví obsažena v jiné právní úpravě než licenční smlouva k autorským dílům²⁷, průmyslové vlastnictví lze charakterizovat jako souhrn absolutních práv k nehmotným statkům, které však jsou, respektive musí být průmyslově využitelné.²⁸ Průmyslová využitelnost je pak v tomto případě zcela klíčová, neboť již samotné udělení licence představuje v případě průmyslového vlastnictví pro nabyvatele mnohdy významnou výhodu ještě před samotným užitím. Jak uvádí i odborná literatura, licence poskytnutá v rámci průmyslového vlastnictví „představuje významný prostředek pro rychlou inovaci výrobků, technologií i služeb.“²⁹ V průmyslovém vlastnictví pak neplatí, že „jediným důvodem a smyslem licenčních smluv pro poskytovatele je předat a pro nabyvatele úplatně získat povolení k využívání chráněného řešení nebo chráněného označení pro rychlé osvojení si výroby nového výrobku, zařízení či technologie. Důvodem může být reklama nebo konkurenční výhoda na konkrétním segmentu trhu, aniž zde je zcela vážný zájem na skutečném využívání daného řešení.“³⁰ V neposlední řadě tento sektor vystihuje i skutečnost, že „mimořádně významným důvodem pro uzavření licenční smlouvy může být urychlení vlastního výzkumu a vývoje, případně jeho rychlé obohacení o další nadějně alternativy. Pro rychlou konkrétní nabídku pro nově se otevírající trh je často nezbytné zahájit vlastní výzkum, ale ten může být zásadním způsobem urychlen nákupem některých řešení, která jsou osvědčená, tedy bez obvyklých rizik spojených s nalézáním a zaváděním nových řešení, a často i finančně dostupná.“³¹ I z těchto výše uvedených důvodů je pak s právem průmyslového vlastnictví nepochybně spjata nutnost formálních zápisných principů, neboť „průmyslové vlastnictví vzniká až na základě rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví o udělení ochrany (patentu na vynález, zápis užitného vzoru, zápis ochranné známky atd.) na rozdíl od autorských práv, která ve většině zemí vznikají již v okamžiku vytvoření díla a to bez dalších formálních podmínek.“³²
116. Naproti tomu „autorské právo k dílu vzniká v okamžiku vzniku díla, tj. jakmile je dílo vyjádřeno v objektivní podobě vnímatelné lidskými smysly. Není podmínkou, aby dílo bylo vyjádřeno ve formě trvalé; stačí např. proslovení přednášky, zahrání melodie na hudební nástroj apod. V souladu s článkem 5 Bernské úmluvy není vznik práva autorského podmíněn

²⁷ Konkrétně v ust. § 508 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v tehdy platném znění.

²⁸ Srov. Ježek, J. a kol. Prosazování práv z duševního vlastnictví. Dostupné z: <http://www.dusevnivlastnictvi.cz/images/dokumenty/prosazovanipravdusevnivlastnictvi.pdf>.

²⁹ Srov. Horáček, R., Čada, K., Hajn, P. Práva k průmyslovému vlastnictví. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, str. 307.

³⁰ Viz tamtéž.

³¹ Viz tamtéž.

³² Srov. Ježek, J. a kol. Prosazování práv z duševního vlastnictví. Op. citace.

zachováním jakékoli formality (např. registrace díla).“³³ Neformálnost vzniku a ochrany autorských práv tak činí značně obtížnější i jejich prosaditelnost.³⁴ Obecně pak lze vymezit tři hlavní znaky díla ve smyslu autorskoprávním: I) musí se jednat o dílo literární, umělecké nebo o dílo vědecké, II) musí se jednat o jedinečný výsledek tvůrčí činnosti autora, a III) vytvořené dílo musí být objektivní formou vnímatelné.³⁵ V případě autorských děl tak není nutná podmínka průmyslové využitelnosti, stejně jako možnost jejich užití primárně neskýtá potenciálnost rychlé inovace výrobků.

117. Očividné rozdíly mezi autorským právem a právem průmyslového vlastnictví reflektoval i zákonodárce při tvorbě účastníkem řízení zmíněných ustanovení nyní účinného občanského zákoníku. *„Práva a povinnosti z licenční smlouvy jsou v platném právu upraveny nejednotně. Ustanovení o licenci k předmětům průmyslového vlastnictví obsahuje obchodní zákoník (§ 508 a násl.), ustanovení o licenci k předmětům chráněným autorským právem obsahuje zákon autorský (§ 46 a násl.). Obě tyto úpravy jsou speciální, obecná ustanovení o licenční smlouvě a licenci chybí. Osnova odstraňuje tento nedostatek tím, že obě speciální úpravy spojuje do jediného institutu, přičemž zároveň respektuje zvláštnosti licence k předmětům chráněným právem autorským. Navržená nová úprava sleduje především naplnění systematického hlediska, platnou právní úpravu v obou speciálních zákonech přejímá, aniž ji podstatně mění.“³⁶*
118. Ačkoli je tak nutné souhlasit s účastníkem řízení, že se licence stává vlastnictvím jejího nabyvatele a součástí jeho jmění, oproti situaci při poskytnutí licence k právům průmyslového vlastnictví samotným poskytnutím licence ze strany účastníka řízení nevzniká pro ubytovací zařízení žádná hodnota, jakkoli se účastník řízení snaží tvrdit opak. K tomuto závěru musel dospět i zákonodárce při přijetí novely autorského zákona č. 228/2014 Sb., kdy nutnost zohledňovat vytíženost kapacity ubytovacích zařízení zavedl. K tomu se ostatně krátce zákonodárce vyjádřil v důvodové zprávě k novele autorského zákona č. 102/2017 Sb.: *„Toto kritérium předkladatel zachovává a považuje je, při vypuštění zastropování a ve spojitosti s dalšími navrhovanými úpravami, za dostatečné pro zohlednění zájmů podnikatelů v hotelnictví.“³⁷*
119. V případě autorského práva tak licence neposkytuje jejímu nabyvateli, tedy ubytovacímu zařízení, zdaleka takovou výhodu jako v případě průmyslového vlastnictví, zvláště za situace účastníka řízení, kdy zprostředkování zvukových a zvukově obrazových děl na pokoji ubytovacího zařízení nabízí značné množství poskytovatelů ubytovacích služeb. Druhostupňový orgán v tomto ohledu provedl několik náhodných hledání na platformě Booking.com, kde nechal vyhledat všechna ubytovací zařízení na území České republiky dostupná vždy k nějakému konkrétnímu datu. Z celkového počtu nalezených ubytovacích zařízení jich „TV s plochou obrazovkou“ jako součást vybavení pokoje nabízelo ve všech výsledcích hledání cca 80%. Jedná se tak o valnou většinu ubytovacích zařízení, která jsou dostupná na platformě Booking.com. Ačkoliv toto hledání nemusí být úplně přesné, neboť další ubytovací zařízení mohou nabízet pokoje s televizním přijímačem, který nemá plochou

³³ Srov. Šalomoun, M. Ochrana názvů, postav a příběhů uměleckých děl. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 21.

³⁴ Blíže k tomu Kupka, P. Autorské právo z pohledu práva trestního. Trestněprávní revue 3/2003, s 73.

³⁵ Srov. Ježek, J. a kol. Prosazování práv z duševního vlastnictví. Op. Citace.

³⁶ Viz Důvodová zpráva k zákonu č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, k § 2358 až 2389.

³⁷ Viz Důvodová zpráva k zákonu č. 102/2017 Sb., autorský zákon, k bodu 10.

obrazovku, či na pokoji nabízí rozhlasový přijímač, vypovídající hodnota hledání je zřejmá. Z provedeného průzkumu je na první pohled jasné, že samotné poskytnutí licence na relevantním trhu v posuzovaném případě žádnou konkurenční výhodu pro ubytovací zařízení nepředstavuje. Sama skutečnost, že je dle soukromoprávního pohledu poskytnutí licence plněním majetkové povahy, tak neznamená, že je plněním dostatečným, a je nutné souhlasit se závěrem prvostupňového orgánu, který jej za přiměřené plnění v tomto případě nepovažuje.

120. Rovněž nelze souhlasit s názorem účastníka řízení, že pokud nabyvatel licence nechce či není schopen licenci využít, nelze tuto skutečnost přenášet na účastníka řízení. Provozovatelé ubytovacích zařízení jsou vlivem de facto monopolního postavení účastníka řízení na trhu postaveni do situace, kdy jim nezbyvá nic jiného, než s účastníkem řízení uzavřít licenční smlouvu, pokud chtějí mít možnost svým hostům díla zprostředkovat. Je tedy zřejmé, že provozovatelé ubytovacích zařízení neuzavřeli licenční smlouvu s účastníkem řízení jen proto, že jim byla nabízena, ale proto, aby jejich hosté mohli na pokojích tuto licenci skutečně reálně využívat. Po provozovatelích ubytovacích zařízení proto nelze rozumně požadovat, aby platili autorské poplatky i za neobsazené pokoje, tedy v době, kdy v nich nikdo ubytovaný není a licence tak nemůže být využita, což, jak je uvedeno níže, vyvodil i SDEU.

121.

[REDACTED]

122. Ačkoli účastník řízení tvrdí, že zohledňování četnosti využití pokojů ubytovacích zařízení by bylo v rozporu se základními principy licence, ani jeho samotný postup při tvorbě sazebníku autorských odměn v minulosti tomu nenasvědčuje. Jak je zřejmé ze správního spisu, účastník řízení sám v období do 18. 5. 2008 četnost využití pokojů ubytovacích zařízení zohledňoval jako relevantní kritérium pro výpočet autorské odměny, aniž by takovou povinnost stanovoval autorský zákon. Je tak nutné souhlasit s prvostupňovým orgánem, že [REDACTED]

[REDACTED]

38

[REDACTED]

(viz č. l. 156 a násl. správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP).

³⁹ Což sám účastník řízení nepřímou přiznává v bodě 171 svého rozkladu.

b) Sdělování autorského díla veřejnosti

123. Účastník řízení se dále ve svém rozkladu věnuje výkladu pojmu sdělování autorského díla veřejnosti a odkazuje přitom na tehdy účinný autorský zákon a unijní judikaturu. K tomu, aby došlo ke sdělování veřejnosti, musí podle účastníka dojít k naplnění dvou kritérií: sdělování díla a sdělování tohoto díla veřejnosti. Sdělováním autorského díla veřejnosti se pak podle SDEU rozumí jakékoli zprostředkování chráněného díla bez ohledu na použitý technický prostředek nebo technologický proces, a to neurčitěmu a dosti vysokému počtu potenciálních diváků či posluchačů. Kromě toho se má jednat o tzv. novou veřejnost, tedy veřejnost, kterou autor nebral v potaz při udělování povolení k užití jeho autorských děl sdělováním původní veřejnosti.
124. Na provedený rozbor navazuje účastník řízení tvrzením, že závěry obsažené v bodech 126 - 130 napadeného rozhodnutí naprosto účelově ignorují českou i evropskou judikaturu týkající se sdělování autorských děl veřejnosti v ubytovacích zařízeních.
125. Jako první účastník řízení cituje rozsudek SDEU ze dne 7. 12. 2006, ve věci C-306/05, Sociedad General de Autores y Editores de Espana (SGAE) v. Rafael Hoteles (dále též „**rozsudek ve věci Rafael Hoteles**“), v němž bylo uvedeno, že hosté ubytovacích zařízení tvoří onu novou veřejnost a že ke sdělování autorského díla této nové veřejnosti postačí, aby měli hosté díky činnosti ubytovacího zařízení k předmětným chráněným dílům přístup. Účastník řízení dále zmiňuje usnesení SDEU ze dne 18. 3. 2010, ve věci C-136/09, Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon v. Divani Akropolis Anonimi Xenodocheiaki kai Touristiki Etaireai (dále též „**usnesení ve věci Organismos Sillogikis**“), podle něhož provozovatel hotelu sděluje dílo veřejnosti už v okamžiku, kdy do pokojů svého zařízení umístí televizory a napojí je na centrální anténu. Stejně závěry účastník řízení našel i v judikatuře českých soudů.⁴⁰ Podle účastníka řízení vše uvedené ukazuje na to, že závěr Úřadu o tom, že k užívání díla na neobsazených pokojích nedochází, pokud v nich není nikdo ubytován, je chybný. Naopak dle účastníka řízení se sdělováním díla veřejnosti v ubytovacích zařízeních rozumí již samotné vybavení pokojů přístroji umožňujícími přístup k chráněným dílům ze strany všech ubytovaných i budoucích hostů.
126. Druhostupňový orgán v zásadě nic nenamítá proti shrnutí judikatury SDEU, které účastník řízení v rozkladu přednesl, ovšem nic v tomto souhrnu nevyvrací závěr prvostupňového orgánu, naopak SDEU razí ve všech svých zmíněných rozsudcích stejný názor jako Úřad.
127. V případě rozsudku ve věci Rafael Hoteles měl španělský kolektivní správce SGAE za to, že užíváním televizních přijímačů a přístrojů zajišťujících vysílání hudební kulisy uvnitř hotelu, jehož majitelem je společnost Rafael Hoteles SA, docházelo ke sdělování děl veřejnosti. Hotely společnosti Rafael Hoteles SA tak měly v hotelových pokojích i společných prostorách umístěny a připojeny přijímače audiovizuálních děl, ale kolektivnímu správci za ně neplatily poplatky. Španělský odvolací soud pak SDEU položil následující předběžné otázky:
- „Představuje umístění televizních přijímačů, prostřednictvím kterých je kabelem šířen televizní signál zachycený satelitem nebo pozemní cestou, v hotelových pokojích sdělování*

⁴⁰ Např. v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2003, sp. zn. 6 Tdo 380/2003 a ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 30 Cdo 698/2017, případně v nálezů Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2186/14.

veřejnosti, na které se vztahuje předpokládaná harmonizace vnitrostátních právních předpisů o ochraně autorského práva stanovená v článku 3 směrnice [2001/29]?⁴¹

Je v rozporu s ochranou autorského práva stanovenou směrnicí [2001/29], pokud je hotelový pokoj chápán jako čistě soukromý prostor, takže sdělování v něm prostřednictvím televizních přijímačů, do kterých je šířen signál zachycený předtím hotelem, není považováno za sdělování veřejnosti?

Pro účely ochrany autorského práva s ohledem na sdělování veřejnosti stanovené ve směrnici [2001/29] lze považovat sdělování, které se uskutečňuje prostřednictvím televizního přijímače umístěného v hotelovém pokoji, za sdělování veřejnosti, protože veřejnost, která se v něm střídá má přístup k dílu?“

128. SDEU pak ve svém rozsudku ve věci Rafael Hoteles nejdříve upřesnil, co je třeba rozumět pod sdělováním veřejnosti. Dospěl k závěru, že klienti hotelového zařízení představují novou veřejnost, neboť *„rozšiřování díla vysílaného rozhlasem či televizí pro tyto klienty prostřednictvím televizních přijímačů totiž nepředstavuje pouhý technický prostředek směřující k zajištění nebo zlepšení příjmu původního pořadu v oblasti pokrytí signálem. Naopak, hotelové zařízení je subjektem, který zprostředkovává, při plném vědomí důsledků svého chování, svým klientům přístup k chráněnému dílu. Při neexistenci tohoto zprostředkování by totiž tito klienti v zásadě nemohli mít požitky z vysílaného díla, přestože by se nacházeli uvnitř uvedené oblasti.“* Co se týká samotného pojmu sdělování, SDEU zdůraznil, že (zvýraznění doplněno) *„znění dvacátého sedmého bodu odůvodnění směrnice 2001/29 uvádí, v souladu s článkem 8 smlouvy WIPO o právu autorském, že „[p]ouhé poskytnutí fyzického zařízení pro umožnění nebo uskutečnění sdělování není samo o sobě sdělováním ve smyslu [uvedené] směrnice. Ačkoliv však pouhé poskytnutí fyzického zařízení, obvykle zahrnujícího mimo hotelové zařízení i podniky specializované na prodej nebo pronájem televizních přijímačů, nepředstavuje jako takové sdělování ve smyslu směrnice 2001/29, nemění to nic na tom, že toto zařízení může učinit technicky možným přístup veřejnosti k dílům vysílaným rozhlasem či televizí. Proto, poskytuje-li hotelové zařízení prostřednictvím takto umístěných televizních přijímačů signál **svým klientům ubytovaným v pokojích** tohoto zařízení, **jedná se o sdělování veřejnosti**, aniž by bylo nutné se zabývat tím, jaká technika přenosu signálu je užívána.“*⁴²
129. SDEU se tedy v rozsudku ve věci Rafael Hoteles primárně nezabýval otázkou, zda sdělování audiovizuálních děl veřejnosti probíhá i v případě, kdy na pokoji nejsou ubytovaní žádní hosté. Zabýval se tím, zda je hotelový pokoj čistě soukromým prostorem, na nějž by se vybírání autorských poplatků nevztahovalo, či zda je to prostor, kde sdělování veřejnosti probíhat může, a tedy je nutné za provozování audiovizuálních děl na hotelových pokojích autorské poplatky odvádět. SDEU, jak vyplývá z výše uvedeného, na tomto místě konstatoval, že hotelový pokoj není soukromým prostorem ve smyslu sdělování veřejnosti, a provozovatel je tak povinen autorské poplatky za pokoje odvádět. Ovšem hned k tomu doplnil, že pouhé umístění přístroje na pokoj není samo o sobě sdělováním veřejnosti, nýbrž je nutné, aby na pokoji byla veřejnost přítomna, jinými slovy musí být komu audiovizuální

⁴¹ Jedná se o Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (dále též „**směrnice 2001/29**“).

⁴² Viz bod 46 rozsudku ve věci Rafael Hoteles.

díla sdělovat.⁴³ SDEU v rozsudku ve věci Rafael Hoteles tak jasně pracuje s premisou, že aby ubytovací zařízení mohla sdělovat díla nové veřejnosti, musí se jednat o hosty na pokojích ubytované, popř. hosty kteří jsou přítomni ve všech ostatních prostorách uvedeného zařízení a mají ve svém dosahu v nich umístěný televizní přijímač. Nejedná se tak v tomto případě o hypotetické hosty, ale o hosty reálně se vyskytující v ubytovacím zařízení.⁴⁴ Tento závěr pak zcela koresponduje se závěry prvostupňového orgánu.

130. Dalším rozhodnutím SDEU, které účastník řízení v rozkladu cituje, je usnesení SDEU ve věci *Organismos Sillogikis*. Účastník řízení konstatuje následující: „*V této souvislosti Účastník řízení upozorňuje na usnesení Soudního dvora ze dne 18. 3. 2010 ve věci Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgou Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon, ve kterém Soudní dvůr dokonce uzavřel, že provozovatel hotelu sděluje díla veřejnosti už v okamžiku, kdy do pokojů svého zařízení umístí televizory a napojí je na centrální anténu.*“⁴⁵ Z této citace zjevně vytržené z kontextu lze na první pohled vyvodit, že v tomto usnesení dává SDEU zapravdu názoru účastníka řízení, tedy že ubytovací zařízení sděluje díla veřejnosti už jen tím, že na hotelový pokoj umístí televizní přijímač bez toho, aby zde musel být ubytovaný host. Když však usnesení věnujeme i druhý pohled, zjistíme, že tímto usnesením SDEU navázal a pouze doplnil závěr přijatý v rozsudku ve věci Rafael Hoteles.
131. Podstatou otázky předložené SDEU řeckým odvolacím soudem bylo, zda samotnou instalací televizorů do pokojů ubytovacího zařízení a jejich připojení k centrální anténě je hoteliér zapojen do procesu sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, tedy přesněji řečeno, zda takový technický zásah představuje distribuci signálu prostřednictvím uvedených zařízení ve smyslu rozsudku ve věci Rafael Hoteles. V zásadě šlo tedy o to, že provozovatel ubytovacího zařízení instaloval do pokojů televizní přijímače, které napojil na centrální anténu, ovšem odmítl platit řeckému kolektivnímu správci poplatky, neboť měl za to, že samotnou instalací zařízení a jejich připojením díla nesděluje, ale pouze ke sdělování poskytuje zařízení. Pochybnosti předkládajícího soudu se hlavně tedy týkaly rozdílu mezi pouhým poskytováním zařízení určených k umožnění nebo uskutečnění sdělování veřejnosti a šířením signálu zákazníkům z hotelu prostřednictvím televizorů, tedy přímo jejím sdělováním. Ani v tomto rozsudku se tak SDEU nezabýval otázkou, zda se sdělování veřejnosti děje i na neobsazených pokojích už jen tím, že by provozovatel umístil na pokoj televizní přijímač.
132. SDEU pak dospěl k závěru, že „*hotelové zařízení je orgán, který jedná s úplnou znalostí důsledků svého chování za účelem zpřístupnění chráněného díla svým zákazníkům. Při neexistenci tohoto zásahu by tito zákazníci, kteří se nacházejí v této oblasti, nemohli v zásadě využívat pracovní vysílání. [...] S ohledem na výše uvedené je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že hoteliér se tím, že instaluje televizory do místností svého zařízení a připojuje je k centrální anténě tohoto zařízení, účastní samotného sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29.*“⁴⁶ Zde je nutné přesně pochopit smysl závěru SDEU, že se hotel „účastní samotného sdělování veřejnosti“. Jak jsem již uvedl výše, ve věci *Organismos Sillogikis* se chtěl provozovatel ubytovacího zařízení úplně zprostit povinnosti

⁴³ Viz bod 45 rozsudku ve věci Rafael Hoteles.

⁴⁴ K tomu detailněji srov. bod 38 rozsudku ve věci Rafael Hoteles.

⁴⁵ Viz bod 117 rozkladu.

⁴⁶ Viz bod 43 usnesení ve věci *Organismos Sillogikis*.

platit tamějšímu kolektivnímu správci autorské poplatky s odůvodněním, že je pouze jakýmsi poskytovatelem/pronajímatelem televizních přijímačů, a proto se nijak samotného sdělování audiovizuálních děl veřejnosti (tedy hotelovým hostům) neúčastní. SDEU konstatoval, že tomu tak není, neboť tím, že provozovatel přístroje na pokoj umístil, se stal součástí procesu sdělování. Ovšem stejně jako v rozsudku ve věci Rafael Hoteles se SDEU přidržel závěru, že sdělování díla veřejnosti je možné až v případě, kdy je na pokoji ubytovaný host, tedy když je možné dílo oné veřejnosti reálně sdělit. Závěry účastníka řízení ohledně rozsudku SDEU ve věci Organismos Sillogikis jsou tak nesprávné.

133. Na své závěry uvedené v rozsudku ve věci Rafael Hoteles pak SDEU navázal i v dalších rozsudcích.⁴⁷ V rozsudku ze dne 4. 10. 2011, ve spojených věcech C-403/08 a C-429/08, Football Association Premier League Ltd (dále též „**rozsudek ve věci FAPL**“) se SDEU zabýval odpovědí na předběžnou otázku, zda-li pojem sdělování veřejnosti zahrnuje i zprostředkování děl vysílaných rozhlasem či televizí, a to prostřednictvím televizní obrazovky a reproduktorů, zákazníkům přítomným v restauračním zařízení. S ohledem na rozsudek ve věci Rafael Hoteles přitom SDEU konstatoval, že se jedná o analogický případ a vlastník restauračního zařízení stejně jako hoteliér také provádí sdělování (zvýraznění doplněno): „[...] **vlastník restauračního zařízení vědomě umožňuje zákazníkům přítomným v tomto zařízení přístup k pořadu vysílanému televizí a obsahujícímu chráněná díla, a to prostřednictvím televizní obrazovky a reproduktorů s tím, že bez zprostředkování ze strany tohoto vlastníka by zákazníci nemohli mít vysílaná díla k dispozici, přestože by se nacházeli uvnitř oblasti pokrytí uvedeným vysíláním. Okolnosti takového úkonu jsou tedy podle všeho srovnatelné s okolnostmi, které byly předmětem výše uvedeného rozsudku SGAE.**“⁴⁸ Z uvedeného tak vyplývá, že i v tomto případě SDEU počítal s veřejností, která je v daném místě fyzicky přítomna.
134. Pokud účastník řízení zmiňuje usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2003, sp. zn. 6 Tdo 380/2003, pak ani zde soud neřešil otázku, zda se sdělováním veřejnosti rozumí samotná instalace přijímačů bez nutné přítomnosti hostů, ovšem stejně jako SDEU se musel vypořádat s otázkou, zda sdělování veřejnosti probíhá i na uzavřených hotelových pokojích, či zda jsou tyto pouze soukromým prostorem. Nejvyšší soud přitom uvedl (zvýraznění doplněno): „*Hotelový pokoj se sice liší od dalších typicky veřejně přístupných míst jako jsou čekárny, kavárny atd., v tom směru, že uživatelem hotelového pokoje je konkrétní osoba (osoby) a v době jejího ubytování je přístup ostatním osobám do něj prakticky vyloučen (pouze s vědomím ubytované osoby), zatímco ostatní místa jsou veřejnosti volně přístupná. Prvek veřejnosti hotelového pokoje však spočívá v okolnosti, že hotelové ubytování může fakticky využívat kdokoliv, je obvykle krátkodobé a hotelový pokoj je tak postupně užíván rozsáhlým počtem osob, jejichž počet je podstatně větší, než je tomu např. u nájemních bytů. Provozovatel, který vybaví hotelové pokoje televizním nebo rozhlasovým přijímačem a nabídne své ubytovací služby, se v důsledku toho stává uživatelem vysílaných děl, neboť je využívá tím, že **umožňuje ubytovaným hostům příjem vysílaných pořadů.** Proto lze hotelový pokoj i podle názoru Nejvyššího soudu důvodně pokládat za místo, kde dochází k dalšímu veřejnému šíření vysílaného díla (při splnění ostatních podmínek uvedených v § 16 odst. 1 AutZ).*“ I Nejvyšší soud, jak z citovaného výňatku jasně vyplývá, se tak přidržel závěru,

⁴⁷ Srov. např. rozsudek SDEU ze dne 7. 3. 2013 ve věci C-610/11, ITV Broadcasting Ltd.

⁴⁸ Viz bod 195 rozsudku ve věci FAPL.

že provozovatel ubytovacího zařízení sice je uživatelem vysílaných děl, neboť umožňuje příjem vysílaných pořadů, ovšem ubytovaným hostům. Na hotelovém pokoji tak podle Nejvyššího soudu musí být ubytovaný host, aby se dalo hovořit o sdělování veřejnosti.

135. Rovněž závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 30 Cdo 698/2017, interpretuje účastník řízení poněkud jinak, než jak je chápe druhostupňový orgán. Soud v daném případě rozhodoval ve sporu o vydání bezdůvodného obohacení, a to opět za situace, kdy licence k provozování audiovizuálních děl nebyla ubytovacímu zařízení (v tomto případě nestátnímu zdravotnickému zařízení) vůbec poskytnuta. Je třeba dát účastníku řízení za pravdu, že Nejvyššímu soudu stačil důkaz samotné inzerce pokojů ubytovacího zařízení obsahujících televizory společně s hrazením televizních poplatků za konkrétní počet televizorů odpovídající (alespoň řádově) počtu pokojů v daném ubytovacím řízení, k podepření tvrzení, že provozovatel příslušného ubytovacího zařízení dila na daných pokojích zprostředkovává, ovšem na závěr účastníkem řízení citovaného odst. 27 předmětného rozsudku Nejvyšší soud konstatuje: *„Stejně tak může provozovatel v rámci své vysvětlovací povinnosti uplatnit například tu významnou skutkovou okolnost, že obsazenost jeho ubytovacího zařízení nebyla v rozhodném období plná, přičemž pak nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní k údajím o konkrétní (nižší než plné) obsazenosti.“* Nejvyšší soud tak i v tomto svém rozsudku razí stejný názor jako prvostupňový orgán, tedy že je třeba míru obsazenosti ubytovacího zařízení zohlednit.
136. Jak tedy vyplývá z výše uvedené evropské i tuzemské judikatury, prvostupňový orgán se závěrů učiněných SDEU a tuzemských soudů jednoznačně přidržel, neboť ze všech účastníkem řízení zmíněných rozhodnutí zcela jasně vyplývá, že k užívání díla a jeho sdělování veřejnosti nedochází na neobsazených pokojích ubytovacích zařízení, pokud v nich není nikdo ubytován.

c) Užívání licence ke sdělování díla veřejnosti ze strany ubytovacích zařízení

137. Účastník řízení dále poukazuje na ekonomickou hodnotu licence. Z unijní judikatury, konkrétně např. z rozsudku SDEU ve věci FAPL a z rozsudku SDEU ze dne 31. 5. 2016, ve věci C-117/15, Reha Training (dále též **„rozsudek ve věci Reha Training“**)⁴⁹ účastník řízení dovozuje, že provozovatelé ubytovacích zařízení získávají již okamžikem udělení licence ke sdělování děl veřejnosti ekonomickou výhodu oproti jiným soutěžitelům, neboť licence zvyšuje atraktivnost daného pokoje, potažmo celého ubytovacího zařízení. Právě udělení licence tak představuje protiplnění, tedy určitou výhodu pro ubytovatele.
138. Po přezkoumání druhostupňový orgán s ohledem na judikaturu SDEU nevyvrací, že by sdělování autorských děl veřejnosti mělo výdělečnou povahu, ostatně tato skutečnost je zřejmá, neboť pokud by tomu tak nebylo, ubytovací zařízení by licenční smlouvy s kolektivními správci nesjednávala. Stále však je nutno mít na paměti, že aby se jednalo o sdělování veřejnosti, je třeba mít k dispozici onu veřejnost, které lze dílo sdělovat, což nevyvrací účastníkem zmíněné rozsudky ani ve věci FAPL, ani ve věci Reha Training.

⁴⁹ Viz rozsudek SDEU ze dne 31. 5. 2016, ve věci C-117/15, Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH v. Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte (GEMA).

139. Užítí závěrů rozsudku ve věci FAPL účastníkem řízení vztahující se k ekonomické povaze licence však není zcela příleňavé. Jak z předmětného rozsudku vyplývá, majitelé restauračních zařízení, kteří chtěli ve svých provozovnách zápasy Premier League zprostředkovat, museli vynaložit značné úsilí, aby licenci obdrželi. Ostatně celý proces udělení licence je značně komplikovaný, jak uvádí SDEU: „FAPL uděluje licence na uvedená vysílací práva k přímým přenosům pro jednotlivá území a vždy na tři roky. V tomto ohledu je strategií FAPL zpřístupnit soutěž divákům na celém světě a maximalizovat přitom hodnotu uvedených práv ve prospěch svých členských klubů. Tato práva se subjektům televizního vysílání udělují v otevřeném výběrovém řízení zahajovaném výzvou, aby uchazeči předkládali nabídky na celosvětovém, regionálním nebo oblastním základě. Poptávka pak určuje teritoriální základ, na němž FAPL prodává svá mezinárodní práva. [...] Získá-li uchazeč pro určitou oblast balíček vysílacích práv k přímému přenosu utkání „Premier League“, je mu uděleno i výhradní právo k jejich televiznímu vysílání v této oblasti. Podle FAPL je to nezbytné k dosažení optimální komerční hodnoty všech těchto práv vzhledem k tomu, že vysílající organizace jsou ochotny uhradit prémii za získání výhradních práv, jelikož díky nim mohou odlišit své služby od služeb konkurentů a zvýšit svou schopnost generovat příjmy. Tato územní exkluzivita je chráněna tím, že se každá vysílající organizace ve své licenční smlouvě s FAPL zavazuje, že znemožní přijímat své vysílání veřejnosti mimo oblast, pro kterou má licenci. [...] K těmto kanálům mají přístup diváci, kteří mají předplacený satelitní multiplex NOVA. Každý předplatitel musel být s to poskytnout jméno, adresu a telefonní číslo v Řecku. Předplatné lze objednat k soukromým i obchodním účelům.“⁵⁰
140. Problém pro FAPL nastal v okamžiku, kdy určitá restaurační zařízení ve Velké Británii kupovala řecká dekódovací zařízení, přes něž mohla zápasy Premier League ve svých provozovnách promítat, neboť tento postup byl pro ně výhodnější než předplatné ve Velké Británii. Vlastníci restauračních zařízení tak používali dekódovací zařízení mimo daný členský stát, a tedy v rozporu s vůlí vysílajících organizací. Zahraniční dekódovací zařízení bylo získáno nebo aktivováno na základě uvedení falešné totožnosti a falešné adresy s úmyslem obejít územní omezení dotčené ve věcech v původním řízení, a okolností, že toto zařízení bylo použito k obchodním účelům, přestože bylo určeno jen k soukromému použití.
141. V rámci mnoha předběžných otázek tak musel SDEU opět řešit otázku sdělování veřejnosti, v rámci níž se mimo jiné (viz výše) vyjádřil i k výtěžné povaze tohoto sdělování ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, přičemž konstatoval: „V takové situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, nelze popřít, že vlastník zprostředkovává ve svém restauračním zařízení díla vysílaná rozhlasem či televizí proto, aby z toho měl prospěch, ani že toto zprostředkování může přilákat zákazníky, kteří mají o takto zprostředkovaná díla zájem. Dotčené zprostředkovávání se tudíž odráží na návštěvnosti tohoto zařízení a potažmo na jeho hospodářských výsledcích.“⁵¹
142. Jak už jsem uvedl výše, rozsudek ve věci FAPL není na projednávanou věc v souvislosti s ekonomickou hodnotou licence příliš příleňavý, neboť v daném případě se jednalo o vysílání nejvyšší anglické fotbalové soutěže, která měla skutečně velký potenciál zákazníky do restauračních zařízení přitáhnout. Vysílání zápasů Premier League je vyhledáváno určitým

⁵⁰ Viz body 32 – 35 ve věci FAPL.

⁵¹ Viz bod 205 rozsudku ve věci FAPL.

typem zákazníků, kteří proto vyhledávají a navštěvují taková restaurační zařízení, která toto vysílání zprostředkovávají. Tito zákazníci tak navštíví restaurační zařízení v době, kdy se zápas Premier League bude skutečně vysílat, naopak je nebude nic motivovat k návštěvě tohoto zařízení v době nevysílání jen proto, že toto zařízení vysílání zápasů někdy jindy zprostředkovává. Tuto premisu však nelze vztáhnout na nyní projednávanou věc, neboť primárním důvodem hostů k ubytování se v ubytovacích zařízeních není, aby mohli na pokojích poslouchat či sledovat díla, která spravuje účastník řízení. Výdělečná povaha licence pro vysílání Premier League je tak pro restaurační zařízení nesrovnatelně významnější než v případě ubytovacích zařízení, která mají na svých pokojích rozhlasové a televizní přijímače pro zprostředkování děl spravovaných účastníkem řízení.

143. Dále účastník řízení odkazuje na rozsudek ve věci Reha Training, kde měl SDEU závěry o výdělečné povaze sdělování autorských děl veřejnosti potvrdit i ve vztahu k ubytovacím zařízením. Toto tvrzení je však poněkud nepřesné. V rozsudku ve věci Reha Training řešil SDEU předběžnou otázku německého zemského soudu ve sporu rehabilitačního centra a kolektivního správce, přičemž rehabilitační centrum mělo televizní přijímače nainstalovány ve dvou čekárnách a tělocvičně, a v předběžné otázce se zemský soud ptal, zda i pacienti a klienti rehabilitačního centra jsou novou veřejností, když např. v ordinaci zubního lékaře a podobných zařízeních novou veřejností nejsou.⁵² SDEU dospěl k závěru, že klienti rehabilitačního centra skutečně novou veřejností jsou a k výdělečné povaze sdělování konstatoval, že *„pokud jde zatřetí o výdělečnou povahu takového sdělování, je třeba konstatovat – jak uvedl generální advokát v bodě 71 svého stanoviska – že v posuzovaném případě šíření televizního vysílání prostřednictvím televizních přijímačů, jehož cílem je nabídnout pacientům takového rehabilitačního centra, jako je rehabilitační centrum ve věci v původním řízení, rozptýlení během léčby nebo během čekání na ni, je poskytováním doplňkové služby, která sice nemá léčebný význam, avšak má příznivý vliv na postavení a přitažlivost zařízení, a poskytuje mu tím konkurenční výhodu.“*⁵³ SDEU tak uzavřel, že v takovém případě může mít šíření televizního vysílání provozovatelem rehabilitačního centra, jako je společnost Reha Training, výdělečnou povahu, jež by mohla být vzata v úvahu pro účely určení výše odměny, která musí být případně za toto šíření zaplacená. Ovšem i zde se jednalo o skutečné pacienty, kterým tato služba byla zprostředkována, nikoli o potenciální pacienty, kterým by taková služba mohla být zprostředkována pouhou instalací televizních přijímačů ve společných prostorách rehabilitačního centra.
144. Účastník řízení dále považuje za neaplikovatelnou argumentaci Úřadu ohledně nevyužívání licence, na kterou je poukazováno v souvislosti s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2715/2015. Účastník řízení v tomto ohledu podotýká, že toto citované rozhodnutí se týkalo vyčíslení bezdůvodného obohacení, tedy skutkově odlišné situace, kdy ubytovací zařízení licenci vůbec nemělo. Navíc jsou v tomto rozsudku dle účastníka řízení nepřesně citovány jiné rozsudky Nejvyššího soudu. Z pohledu výkonu práv plynoucích z licence ze strany ubytovacích zařízení bylo v daném případě kritérium obsazenosti pokojů podle účastníka řízení bezpředmětné.

⁵² K tomu srov. rozsudek SDEU ze dne 15. 3. 2012, ve věci C-135/10, Società Consortile Fonografici (SCF) v. Marco Del Corso.

⁵³ Viz bod 63 rozsudku ve věci Reha Training.

145. Jak vyplývá z výše uvedeného, všechny rozsudky SDEU, které v rozkladu citoval účastník řízení a podpíral jimi (nutno přiznat neoprávněně) svá tvrzení, se týkaly situace, kdy žalované straně (ubytovací zařízení, restaurační zařízení, rehabilitační zařízení) licence vůbec poskytnuta nebyla. Nejinak tomu bylo v případě rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 30 Cdo 698/2017, který ve svém rozkladu taktéž použil účastník řízení a který se rovněž týkal vyčíslení bezdůvodného obohacení. Pokud tedy tyto skutečnosti nebránily účastníku řízení v užití zmíněných rozsudků na obhajobu svých závěrů, jsem toho názoru, že by účastník řízení neměl nic namítat ani proti užití argumentace rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2715/2015. Druhostupňový orgán navíc pokládá tento rozsudek za zcela příléhavý k závěrům prvostupňového orgánu. Nejvyšší soud zde za pomoci rozsudku ve věci Rafael Hoteles dospěl k závěru, že *„je tedy zřejmé, že veřejnosti, které jsou chráněná díla sdělována, mohou být pouze skutečně ubytované osoby. K závěru o potřebě změny judikatury nemůže vést ani argumentace rozdílem mezi neobsazeností a neobsaditelností (která by vylučovala zpřístupňování díla) pokojů vybavených rozhlasovými nebo televizními přijímači. Tato argumentace totiž postrádá zdůvodnění, proč v neobsazených pokojích by mohlo docházet ke zpřístupňování děl veřejnosti (potencionální recepci) a v neobsaditelných nikoli. Nepochybil proto odvolací soud pokud při svém rozhodování vzal v úvahu obsazenost pokojů v zařízení žalovaného.“*
146. Druhostupňový orgán tak na tomto místě uzavírá, že sdělování autorských děl veřejnosti má pro ubytovací zařízení výdělečnou povahu, avšak pouze v případě, kdy je veřejnost skutečně přítomna, aby bylo možno jí dílo sdělovat. Až v tomto okamžiku se dle unijní judikatury i tuzemských soudů jedná o sdělování veřejnosti, které má pro ubytovací zařízení užitnou hodnotu a za které má účastník řízení oprávnění vybírat od ubytovacího zařízení přiměřené protiplnění pro zastupované autory.

d) Ocenitelná hodnota licence a reklama

147. Účastník řízení ve vztahu k licenci také reaguje na bod 186 napadeného rozhodnutí a vysvětluje, že při inzerci ubytování nedochází k sdělování autorského díla veřejnosti. Je tak pochopitelné, že tato problematika není v licenční smlouvě upravena. Ocenitelná hodnota licence pro ubytovací zařízení v souvislosti s reklamou spočívá podle účastníka řízení v jiné skutečnosti. Teprve až v okamžiku udělení licence může ubytovací zařízení danou službu zákazníkům pravdivě nabízet, čímž má pro něj už samotný akt udělení licence ocenitelnou hodnotu. Bez licence by se totiž jednalo o nekalou soutěž či porušení předpisů na ochranu spotřebitele. Ubytovací zařízení má tak povinnost zajistit si potřebou licenci ex ante, tedy využívá udělenou licence již v procesu akvizice nových zákazníků, a ne až následně v momentě, kdy skutečně dojde k ubytování hosta na pokoji.
148. Ve světle výše uvedeného je tato argumentace účastníka řízení pak již zcela irelevantní. Jak druhostupňový orgán ověřil, sdělování veřejnosti probíhá až v okamžiku, kdy je na pokoji reálně ubytovaný host, který má možnost poskytnuté licence využít nebo ne (zda ji skutečně využije, již není relevantní). Je samozřejmé, že v tu chvíli už ubytovací zařízení musí mít licenční smlouvu podepsanu, ale to ještě neznamená, že má z poskytnuté licence automaticky užitek (z čehož plyne výdělečná povaha, a tedy ocenitelná hodnota licence pro ubytovací zařízení). Ad absurdum v situaci, kdy by ubytovací zařízení mělo podepsanu

licenční smlouvu s účastníkem řízení a od podpisu smlouvy by se v tomto ubytovacím zařízení dalších několik týdnů neubytoval žádný host (a to z jakýchkoli objektivních důvodů, např. z důvodu vypuknutí virové epidemie, kdy by restaurační a ubytovací zařízení sice nebyla zavřena, avšak ze strachu z nákazy by lidé necestovali, a tudíž nevyužívali služeb ubytovacích zařízení – pokoje by tak byly neobsazené, ale nikoli neobsaditelné), dle logiky účastníka řízení by provozovatel ubytovacího zařízení musel za každý pokoj s televizním či rozhlasovým přijímačem platit účastníku řízení poplatky, ačkoli by z toho absolutně žádný užitek neměl. Na takový názor nemůže druhostupňový orgán přistoupit.

149. Lze tedy jednoznačně uzavřít, že prvostupňový orgán ve svých závěrech nepochybil, když konstatoval, že požadavek platby autorské odměny i tehdy, kdy u nabyvatele licence prokazatelně nemůže dojít k užití díla, tzn. když jeho pokoj není obsazen ubytovaným hostem a není mu tak poskytováno žádné protiplnění, nelze považovat za přiměřenou obchodní podmínku, tudíž nesplňuje podmínku proporcionality vzájemného smluvního plnění a protiplnění. Přiměřené protiplnění může být poskytnuto až v okamžiku možnosti sdělení autorského díla, přičemž tato podmínka nemohla být v případě neobsazených pokojů splněna.

Nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu

150. Účastník řízení dále vznáší námitky do skutkového stavu věci, který podle něj Úřad nesprávně a neúplně zjistil, a to včetně právního rámce posuzovaného jednání.

a) Nezohlednění legislativního rámce

151. Účastník řízení nejprve uvádí, že posuzované jednání se uskutečnilo v období, kdy v oblasti výběru autorských odměn panovala značná právní nejistota způsobená turbulentními legislativními změnami.
152. Ve vztahu k období od 23. 2. 2005 do 18. 5. 2008 se tak účastník řízení dle jeho slov nacházel v právní nejistotě ohledně oprávnění vybírat poplatky za autorské odměny od provozovatelů ubytovacích zařízení, neboť autorský zákon byl ve svém původním znění poměrně nejednoznačný. Novelou provedenou zákonem č. 81/2005 Sb. bylo dokonce v § 23 explicitně stanoveno, že se zpřístupňování autorského díla pomocí přístrojů technicky způsobilých k příjmu rozhlasového a televizního vysílání ubytovaným v rámci poskytování služeb spojených s ubytováním, jsou-li tyto přístroje umístěny v prostorách určených k soukromému užívání ubytovanými osobami, nepovažuje za provozování rozhlasového a televizního vysílání. Tato úprava však byla podle účastníka řízení v rozporu s unijním právem⁵⁴ a účastník řízení se tak podle svých slov nacházel ve stavu právní nejistoty, přičemž ve svých sazebnících autorských odměn tento poplatek za zpřístupňování děl prostřednictvím televizních a rozhlasových přijímačů umístěných na pokojích ubytovacích zařízení z opatrnosti ponechal.
153. Poté, co bylo dne 19. 2. 2008 Vrchním soudem v Praze účastníku řízení potvrzeno, že mu náleží odměna i za zpřístupnění autorských děl prostřednictvím televizního a rozhlasového vysílání na pokojích ubytovacích zařízení, umožnil provozovatelům ubytovacích zařízení

⁵⁴ K tomu blíže srov. rozsudek ve věci Rafael Hoteles.

uplatnit slevu za neobsazené pokoje. Dle svého vyjádření tak činil s cílem snížit břímě provozovatelů ubytovacích zařízení v podobě jednorázové platby autorských odměn, která byla nakumulována za období několika let.

154. Účastník řízení dále připomíná, že novelou autorského zákona provedenou zákonem č. 168/2008 Sb., účinnou od 19. 5. 2008, pak došlo k explicitnímu zákonnému zakotvení oprávnění autorů vybírat odměny za zpřístupňování děl prostřednictvím televizních a rozhlasových přijímačů umístěných na pokojích ubytovacích zařízení, ovšem výše odměny byla omezena 50 % výše poplatku za jeden přístroj, který byl stanoven zvláštním zákonem. Toto omezení výše poplatku vyvolalo podle účastníka řízení další vlnu právní nejistoty, když nebylo jasné, na jaký okruh kolektivních správců se toto zastropování vztahuje. Nic z těchto okolností ovšem dle účastníka řízení Úřad v napadeném rozhodnutí nezohlednil, zejména pak opomněl snahu účastníka řízení vyjít provozovatelům ubytovacích zařízení v kontextu právní nejistoty vstříc.
155. Před samotným vypořádáním námítky účastníka řízení uvádím následující. Jak správně konstatoval účastník řízení, relevantní právní úpravou je autorský zákon. Stěžejní pro posuzované jednání je § 23 autorského zákona, který upravuje provozování rozhlasového a televizního vysílání. Znění tohoto ustanovení prošlo v minulosti řadou novelizací, které jsou pro danou problematiku významné.
156. V původním znění vymezilo dané ustanovení pojem provozování rozhlasového či televizního vysílání velmi obecně: *„Provozováním rozhlasového či televizního vysílání díla se rozumí zpřístupňování díla vysílaného rozhlasem či televizí pomocí přístroje technicky způsobilého k příjmu rozhlasového či televizního vysílání.“*
157. Novela č. 81/2005 Sb. účinná od 23. 2. 2005 změnila § 23 tím, že z provozování vyloučila zpřístupňování díla ubytovaným v ubytovacích a zdravotnických zařízeních: *„[...] Za provozování rozhlasového a televizního vysílání se podle § 18 odst. 3 nepovažuje zpřístupňování díla pomocí přístrojů technicky způsobilých k příjmu rozhlasového a televizního vysílání ubytovaným v rámci poskytování služeb spojených s ubytováním, jsou-li tyto přístroje umístěny v prostorách určených k soukromému užívání ubytovanými osobami. Za provozování rozhlasového a televizního vysílání se podle § 18 odst. 3 rovněž nepovažuje zpřístupňování díla pacientům při poskytování zdravotní péče ve zdravotnických zařízeních.“*
158. Novela autorského zákona č. 168/2008 Sb. účinná od 19. 5. 2008 zachovala výjimku pouze pro zdravotnická zařízení, zatímco pro ubytovací zařízení zavedla maximální výši pro výběr poplatku: *„[...] Za zpřístupňování díla pomocí přístrojů technicky způsobilých k příjmu rozhlasového a televizního vysílání ubytovaným v rámci poskytování služeb spojených s ubytováním, jsou-li tyto přístroje umístěny v prostorách určených k soukromému užívání ubytovanými osobami, přísluší autorům odměna, která v úhrnu za všechny kolektivní správce nesmí přesáhnout 50 % výše poplatku za jeden přístroj stanovenou zvláštním zákonem⁵⁵.“*
159. Další z velkého množství novel autorského zákona, novelou č. 228/2014 Sb. účinnou od 7. 11. 2014, došlo k novelizaci § 100 autorského zákona, který upravuje vztahy kolektivního správce k zastupovaným nositelům práv a k uživatelům předmětů ochrany. Novela tak zavedla v ust. § 100 odst. 6 písm. d) povinnost přihlídnout při uzavírání smluv mezi

⁵⁵ Tímto zákonem byl zákon č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích a o změně některých zákonů.

kolektivním správcem a ubytovacím zařízením k „přímému či nepřímému hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatel získá z užití či v souvislosti s užitím předmětu ochrany, a to včetně četnosti využití ubytovacích prostor za účelem získání takového prospěchu, v nichž dochází k užití předmětu ochrany,“ avšak stále ponechala maximální výši pro výběr poplatku. Tu zrušila až novela č. 102/2017 Sb., účinná od 20. 4. 2017.

160. Druhostupňový orgán k samotné námitce tak konstatuje, že účastník řízení nemůže svůj postup vůči provozovatelům ubytovacích zařízení ospravedlňovat tvrzením, že se nacházel v nejistotě kvůli nejasné právní úpravě. [REDACTED]

[REDACTED]

Ostatně za účinnosti novely č. 81/2005 Sb. si s údajnou právní nejistotou účastník řízení poradil, když své sazby autorských odměn ponechal, aby pak podle nich mohl poplatky od provozovatelů ubytovacích zařízení vybrat zpětně. Z podkladů získaných v rámci správního řízení od účastníka řízení a založených ve správním spisu vyplynulo, že účastník řízení zohledňoval obsazenost pokojů i v sazbách autorských odměn před účinností novely č. 81/2005 Sb., tedy v době, kdy nebyl důvod vymáhat platby autorských odměn zpětně v důsledku účastníkem řízení uváděné nejasnosti právní úpravy.⁵⁷ Navíc v případě užití autorských práv prostřednictvím jiných zvukových nebo zvukově obrazových přístrojů byla obsazenost ubytovacích zařízení při stanovení sazeb autorských odměn zohledňována až do 18. 5. 2008, tedy až do účinnosti novely č. 168/2008 Sb. Placení autorských odměn za toto užití autorských děl autorský zákon nijak neomezoval a tzv. nejasnost právní úpravy zde tedy nepřicházela v úvahu.

161. [REDACTED]

[REDACTED]

b) Nezohlednění procesu vyjednávání autorských odměn v roce 2008

162. Účastník řízení poukazuje na to, že závěry Úřadu [REDACTED] vychází z vyjádření AHR,

⁵⁶ To dokládá např. odborná literatura. Srov. Lavický, P. a kol.: Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 70.: „Přihlásí-li se někdo k odbornému výkonu jako příslušník určitého povolání nebo stavu, dává tím najevo, že je schopen jednat se znalostí a pečlivostí, která je s jeho povoláním nebo stavem spojena.“

⁵⁷ Viz č. I. 74 a násl. správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP. V sazebníku autorských odměn pro rok 2002 až 2008 účastník řízení uvádí: „Autorská odměna za užití hudby v hotelových pokojích vychází z procenta vytiženosti hotelu v předcházejícím roce. Pro výpočet autorské odměny se nepoužije nižší pokojová vytiženost než 30%.“

Úřad proto dle účastníka řízení neměl vyjádření AHR bez dalšího přebírat do svých závěrů, ale měl k nim přistupovat obezřetně a důkladně je verifikovat.

163. Dle účastníka řízení Úřad rovněž v napadeném rozhodnutí zcela pomíjí, že stanovení konečné výše sazeb autorských odměn je dáno celou řadou okolností, nikoli pouze předmětnou cenovou regulací § 23 autorského zákona.

164. Druhostupňový orgán musí nejprve poukázat na tvrzení účastníka řízení, která jsou v této části rozkladu vzájemně rozporná. V bodě 175 účastník řízení uvádí, že

165. Účastník řízení ke svým tvrzením doložil listinné důkazy,

166. Z předložených podkladů vyplývá, že vzhledem k tomu, že novelou č. 168/2008 Sb. byla včleněna do autorského zákona maximální výše autorské odměny za sdělování díla

⁵⁸ Viz č. l. 824 - 825 správní spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

⁵⁹ Viz č. l. 826 správní spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

televizním a rozhlasovým vysíláním na pokojích ubytovacích zařízení, bylo třeba, aby si tuto maximální výši mezi sebe v dohodnutých podílech kolektivní správci rozdělili tak, aby nedocházelo k porušování autorského zákona tím, že by kolektivní správci v souhrnu účtovali vyšší částky autorských odměn, než jim umožňovala právní úprava. [REDACTED]

167. Pokud tedy [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

168. Dále účastník řízení upozorňuje na to, že v [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] v období před 19. 5. 2008 činila základní sazba autorské odměny za jeden televizní přijímač umístěný v pokoji ubytovacího zařízení 50 Kč, se slevou při zohlednění 50% obsazenosti, pak činila 25 Kč. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

169. Na tyto námitky Úřad v napadeném rozhodnutí reagoval provedením srovnání autorských odměn účtovaných kolektivními správci v České republice a v jiných evropských zemích. Toto srovnání ovšem dle účastníka řízení trpí zásadními nedostatky. Úřad tak podle účastníka řízení porovnával způsob zohledňování obsazenosti pokojů, nikoli ve vztahu ke všem kolektivním správcům působícím v porovnávaných členských státech, nýbrž jen k těm spravujícím práva autorů hudebních děl. Úřad rovněž opominul výsledky analýzy, kterou mu účastník řízení předložil dne 31. 7. 2017. Z této analýzy pak vyplývá, že zastoupení hudebních autorských odměn na celkovém zatížení uživatelů licencí bylo v roce 2016 v České republice nejnižší u absolutní většiny srovnávaných zemí a že u hotelového pokoje s jedním televizním přijímačem byla výše hudebních autorských odměn v České republice v roce 2016 v porovnání s výší uplatňovanou v absolutní většině sledovaných členských států EU výrazně nižší.

170. Pokud účastník řízení namítá své velké snížení sazeb oproti sazbám uplatňovaným v období do 19. 5. 2008, je třeba uvést, že cílem novelizace § 23 autorského zákona novelou č. 168/2008 Sb. a tedy zastropování souhrnných sazeb autorských odměn od 19. 5. 2008 bylo právě dosažení snížení plateb autorských odměn pro provozovatele ubytovacích zařízení. Tvrzené snížení sazeb pomocí konkrétních částek je ze strany účastníka řízení rovněž mírně zavádějící, neboť provozovatelé ubytovacích zařízení hradili za licenci k užití autorských práv kolektivním správcům pevně danou celkovou částku autorských odměn a její rozdělení mezi

kolektivní správce bylo věcí vzájemné dohody kolektivních správců za účasti Ministerstva kultury. Pokud by došlo k jiné dohodě o rozdělení celkové částky autorských odměn pro jednotlivé kolektivní správce, tato skutečnost by nijak neovlivnila povinnost ubytovacích zařízení tuto celkovou částku hradit. Tedy, i kdyby v absolutní částce plynuly účastníku řízení autorské poplatky ve dvojnásobně vyšší nebo dvojnásobně nižší výši, podle toho, jak by se dohodl s ostatními kolektivními správci, pro provozovatele ubytovacích služeb by se tím nic neměnilo, neboť konečná výše autorských poplatků by pro ně byla stále stejná. [REDACTED]

171. Druhostupňový orgán rovněž přezkoumal srovnání souhrnných plateb za zpřístupňování díla ubytovaným ubytovacími zařízeními v jiných evropských zemích, které Úřad provedl kvůli opakovaným námitkám účastníka řízení. Úřad tedy kontaktoval zahraniční kolektivní správce a na základě jejich odpovědí porovnal souhrnné platby za tento typ užití práv na Slovensku, v Portugalsku, Belgii, Chorvatsku, Maďarsku, Německu a Rakousku. Výsledky tohoto srovnání pak přehledně převtělil do tabulek 2 až 6 napadeného rozhodnutí.⁶⁰ Druhostupňový orgán tak dospěl k závěru, že Úřadu nelze vyčítat námitky předložené účastníkem řízení, neboť v rámci porovnání zjistil a zohlednil, kteří zahraniční kolektivní správci obsazenost ubytovacích kapacit zohledňují a kteří nikoli. Na základě toho pak srovnal sazby autorských odměn a dospěl k závěru, že ani při zohlednění nejnižší možné uvažované obsazenosti ve výši 30 % (kterou měl účastník řízení jako minimální stanovenou ve svých sazebnících před 19. 5. 2008), nebyla by tato 30 % výše zákonem regulované autorské odměny nejnižší. Druhostupňový orgán považuje zmíněný postup Úřadu za zcela adekvátní a s výsledkem zahraničního srovnání se plně ztotožňuje.
172. K podkladům poskytnutým účastníkem řízení v rámci šetření podnětu sp. zn. ÚOHS-P1227/2016/DP, je nutné zdůraznit, že data o sazbách zahraničních kolektivních správců za licence k užití autorských práv na pokojích ubytovacích zařízení byla poskytnuta za rok 2017, tedy nikoli za roky v posuzovaném období, a v případě České republiky účastník řízení pro konečnou výši autorských odměn uvažoval obsazenost ubytovacích zařízení ve výši 44 %. Pokud ale provedeme přepočty sazeb zahraničních kolektivních správců dle parity kupní síly, zjistíme, že byly autorské odměny v České republice třetí nejnižší v pořadí za Německem a Rakouskem, a to i při zohlednění obsazenosti v České republice. Ani v tomto bodě tedy nelze souhlasit s účastníkem řízení, neboť i v jím namítaném roce 2017 při zohlednění obsazenosti ubytovacích zařízení ze strany účastníka řízení sazba účastníka řízení nebyla nejnižší.

c) Námitka novelizace autorského zákona činností Úřadu

173. V této souvislosti účastník řízení poukazuje na to, že autorský zákon v posuzovaném období povinnost zohledňovat kritérium obsazenosti pokojů při stanovování sazeb autorských odměn nestanovil a mělo být podle autorského zákona zohledňováno až od 7. 11. 2014. Ve vztahu ke konceptu racionálního zákonodárce je tak podle účastníka řízení nutné dospět

⁶⁰ Srov. blíže body 55 – 59 napadeného rozhodnutí.

k závěru, že před tímto datem účastník řízení povinnost obsazenost zohledňovat neměl, jelikož kdyby tuto povinnost zákonodárce nastavit chtěl, učinil by tak dříve. Napadeným rozhodnutím tak podle účastníka řízení dochází k faktické novelizaci autorského zákona, a to přímo v rozporu s vůlí zákonodárce a také v rozporu se zásadou zákazu retroaktivity.

174. Tento argument účastníka řízení pokládám za zcela účelový. Je třeba konstatovat, že pokud právní předpisy určité jednání soutěžitelům nepřikazují, neznamená to, že by takové jednání nebylo nutné z hlediska naplnění povinnosti nenarušovat fair soutěžní prostředí, která je stanovena v předpisech na ochranu hospodářské soutěže. Nemůže tak platit představa účastníka řízení, že pokud bude plnit veškeré povinnosti, které mu stanoví autorský zákon, nemůže se dopustit porušení soutěžních předpisů. Nelze se rovněž domnívat, že pokud zákonodárce určité jednání nezakotví přímo v právním předpisu jako povinnost, znamená to, že jeho vůlí bylo, aby adresáti právní normy takové jednání nečinili.
175. Účastníku řízení je rovněž nutné připomenout, že jako soutěžitel s dominantním postavením na trhu nese zvláštní odpovědnost za to, že jeho chování není na újmu účinné a nenarušené hospodářské soutěži.⁶¹ Přestože by jeho jednání bylo za standardních okolností přípustné, specifická pozice v dominantním postavení, v případě účastníka řízení pozice monopolisty, jej významně omezuje.⁶² Z unijní judikatury tak plyne, že „za určitých okolností mohou být soutěžitelé v dominantním postavení zbaveni práva chovat se určitým způsobem nebo přijmout určitá opatření, jež sama o sobě nejsou zneužitími a jež by byla dokonce nenapadnutelná, pokud by se tak chovali či taková opatření přijali nedominantní soutěžitelé“.⁶³
176. Zákonodárce novelou č. 81/2005 Sb. autorského zákona navrátil účastníku řízení právo vybírat autorské odměny od provozovatelů ubytovacích zařízení, jež mu předešlou právní úpravou v rozporu s unijním právem odepřel. Účastník řízení však v celém období před účinností této novely obsazenost ubytovacích kapacit zohledňoval. Namítá-li účastník řízení, že by mu zákonodárce povinnost zohledňovat obsazenost ubytovacích kapacit v zákoně sám stanovil, pokud by ji po kolektivních správcích skutečně vyžadoval, je nutné poukázat na to, že účastník řízení přistoupil k jejímu nezohledňování po účinnosti dané novely zcela svévolně a zákonodárce tak neměl možnost tuto skutečnost v novele č. 81/2005 Sb. vůbec zohlednit.
177. Navíc po celé posuzované období byla v autorském zákoně zakotvena povinnost kolektivních správců při stanovení sazeb autorských odměn přihlížet mj. k přímému či nepřímému hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatel získá z užití či v souvislosti s užitím předmětu ochrany; a k účelu, způsobu, rozsahu a okolnostem užití předmětu ochrany.⁶⁴ S ohledem na výše uvedou unijní judikaturu a závěry druhostupňového orgánu ohledně poskytování licence ze strany účastníka řízení provozovatelům ubytovacích zařízení je zřejmé, že hospodářský prospěch měli provozovatelé ubytovacích zařízení až v případě, kdy mohl předmět ochrany užití reálně ubytovaný host. Povinnost zohledňovat obsazenost ubytovacího zařízení tak byla implicitně zakotvena v autorském zákoně i v posuzovaném

⁶¹ Srov. rozsudek SDEU ze dne 2. 4. 2009, ve věci C-202/07, France Télécom nebo rozsudek SDEU ze dne 9. 11. 1983, ve věci C-322/81, Michelin, bod 57.

⁶² Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 29/2010-354, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Afs 15/2012-102.

⁶³ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 17. 7. 1998, ve věci T-111/96, ITT Promedia, bod 139.

⁶⁴ Viz § 100 odst. 7 autorského zákona ve znění zákona č. 81/2005 Sb.

období, neboť hledisko obsazenosti zásadním způsobem ovlivňuje šíři prospěchu, kterou provozovatel ubytovacích zařízení z užití díla získá, a stejně tak ovlivňuje i rozsah užití předmětu ochrany.

178. Ostatně sám zákonodárce zákonem č. 228/2014 Sb. s účinností od 7. 11. 2014 tuto tezi potvrdil, když do autorského zákona zakotvil, že kolektivní správce při stanovení autorské odměny musí přihlížet mj. k přímému či nepřímému hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatel získá z užití či v souvislosti s užitím předmětu ochrany, a to včetně četnosti využití ubytovacích prostor za účelem získání takového prospěchu, v nichž dochází k užití předmětu ochrany.⁶⁵ Je tak zjevné, že četnost využití ubytovacích prostor byla a je kritériem, které má vliv na hospodářský či obchodní prospěch uživatele předmětu ochrany, a že zákonodárce považoval za nutné výslovně poukázat na fakt, že kolektivní správci jsou povinni toto kritérium zohledňovat i při cenové regulaci obsažené v § 23 autorského zákona.

d) Možnosti zohlednění obsazenosti pokojů

179. Ve vztahu k zohledňování obsazenosti pokojů účastník řízení uvádí, že před 19. 5. 2008 vybíral autorské odměny zpětně, tedy ve vztahu k letům, v nichž ubytovací zařízení znala svou obsazenost. Situace tak byla odlišná od posuzovaného období (19. 5. 2008 - 6. 11. 2014), kdy byly sazebníky autorských odměn nastavovány do budoucna. Skutečná obsazenost je známa až zpětně, ani zohlednění obsazenosti za předchozí období tak neodráží skutečnou obsazenost v daném roce. [REDACTED]
180. Za akceptovatelné řešení označuje Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí zohlednění průměrné obsazenosti ubytovacího zařízení v minulém období. To je však dle účastníka řízení kritériem pro stanovení výše autorské sazby a v žádném případě se nejedná o zohlednění skutečné obsazenosti. Účastník řízení tedy tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí chápe jako požadavek na zohlednění určitého kritéria při stanovení ceny či jako požadavek na poskytnutí následné slevy.
181. Účastník řízení se následně věnuje tomu, jak ceny nastavil portugalský kolektivní správce Sociedade Portuguesa de Autores (dále též „SPA“), jehož postup je v napadeném rozhodnutí uváděn jako příklad zohlednění obsazenosti pokojů. V tomto ohledu účastník řízení poukazuje na to, že portugalský kolektivní správce v posuzovaném období žádným způsobem nezohledňoval skutečnou obsazenost konkrétního hotelu, neboť ve vztahu k ubytovacím zařízením aplikoval jednotnou cenu pro celý trh, která vycházela ze specifické konstrukce jeho sazebníku. Podle účastníka řízení tak jde o zcela jiné principy tvorby sazeb než užívá účastník řízení, ovšem je z nich patrné, že skutečná obsazenost pokojů nebyla reflektována ani portugalským kolektivním správcem.
182. Účastník řízení také uvádí, že při stanovení svých sazeb před 19. 5. 2008 plošně zohlednil obsazenost ubytovacích zařízení snížením sazby autorských odměn ve formě paušální slevy ve výši 68 %, resp. 37 %, a to napříč celým trhem. Postupoval tedy obdobně jako portugalský

⁶⁵ Viz § 100 odst. 6 písm. b) autorského zákona ve znění zákona č. 228/2014 Sb.

kolektivní správce tak, aby sazby byly pro provozovatele ubytovacích zařízení co nejpříznivější.

183. Předně nelze souhlasit s argumentací účastníka řízení, že maximální výše autorských odměn dle autorského zákona představuje výši odměn pro jednotnou, účastníkem řízení libovolně zvolenou, míru obsazenosti. Zvláště pokud ji jako v tomto případě pro posuzované období nijak ve svých sazebnících autorských odměn nespécifikoval. Před i po posuzovaném období účastník řízení stanovil maximální sazbu autorské odměny za pokoj za měsíc odpovídající 100% obsazenosti, kterou uvedl v sazebníku, a z této sazby pak vypočítal částku autorské odměny se zohledněním obsazenosti ubytovacího zařízení v předešlém roce, případně stanovil jednotlivé sazby pro různé intervaly obsazenosti.⁶⁶
184. Rovněž nelze souhlasit s tvrzením účastníka řízení ohledně portugalského kolektivního správce SAP. Druhostupňový orgán předesílá, že srovnání jednání účastníka řízení s portugalským kolektivním správcem není pro výsledek rozhodnutí nijak významné, neboť žádným způsobem neospravedlňuje jednání účastníka řízení ani na posouzení jeho jednání nijak nedopadá. I tak je však nutné uvést tvrzení účastníka řízení na pravou míru.
185. Portugalský kolektivní správce měl v posuzovaném období stanoveny sazby odměn za licence k užití autorských práv prostřednictvím televizního přístroje v pokojích ubytovacích zařízení tak, že jejich výši odstupňoval dle počtu hvězdiček ubytovacího zařízení. Jako celkovou platbu autorských odměn požadoval sazbu odpovídající kategorii ubytovacího zařízení vynásobenou 25 % z celkového počtu pokojů. Nelze tak říci, že tato sazba byla stanovena pro televizní přijímač jednotně v různých prostředích a pro pokoje ubytovacích zařízení upravena koeficientem 0,25. SAP, jak vyplývá z jeho sazebníků, stanovil pro užití autorských práv prostřednictvím televizního přístroje ve společných prostorách ubytovacích zařízení odlišné sazby, které ještě dále odstupňoval dle kapacity ubytovacího zařízení. Tento parametr v případě pokojů neuplatnil. Není tak přesné tvrzení účastníka řízení, že SAP poskytl paušální slevu a obdobným postupem jednal i účastník řízení. Výše poplatku za autorskou odměnu vybíraného účastníkem řízení byla po 19. 5. 2008 ovlivněna maximální zákonnou výší, kterou si musel rozdělit s dalšími kolektivními správci, aby maximální souhrnná výše vybíraná všemi kolektivními správci tuto zákonem danou hranici nepřekročila. Z dohody kolektivních správců se pak odvíjela absolutní částka autorské odměny vybírané účastníkem řízení. Nebylo to v důsledku plošné slevy, ani zohledněním obsazenosti ubytovacích kapacit. V případě SAP však šlo o plošné zohlednění obsazenosti ubytovacích zařízení, a to ve výši co nejvýhodnější pro ubytovací zařízení, tedy 25 %. Námitku účastníka řízení o podobnosti jeho postupu se SAP je tak nutné odmítnout.
186. Ostatně v případě Portugalska uplatňovali poplatky za zpřístupňování díla ubytovaným prostřednictvím televizního a rozhlasového vysílání v pokojích ubytovacích zařízení v posuzovaném období také kolektivní správci, Gestão dos Direitos dos Artistas a GEDIPE – Associação para a Gestão Coletiva de Direitos de Autor e de Produtores Cinematográficos e Audiovisuais é uma Entidade de Gestão Coletiva, a to tak, že zohledňovali obsazenost dle skutečně dosažené obsazenosti v předchozím kalendářním roce. Prvostupňový tak správně zařadil Portugalsko mezi země, v nichž byla obsazenost zohledňována.

⁶⁸ Viz č. I. 182 a násl. správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

187. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] Už samotný způsob zohledňování obsazenosti je dle mínění účastníka řízení charakteristický značnou chybovostí a je nastaven na pravidlech, která jsou v neprospěch autorů. Počítání obsazenosti podle nocí autory totiž znevýhodňuje a nereflktuje skutečný počet dnů, v nichž je možno na pokoji vysílání přijímat. To účastník řízení ilustruje na příkladu, kdy je počet dnů ubytování odvozován od počtu nocí, přičemž ubytování hosté mohou sledovat či poslouchat autorská díla na pokojích již v den příjezdu a odjezdu. Jestliže je tedy host ubytován na jednu noc, druhou noc pokoj obsazen není a třetí noc je zde opět ubytován jiný host, je obsazenost pokoje počítána jako dva dny, ačkoli hosté měli fakticky možnost sledovat či poslouchat autorská díla na pokoji celkem 4 dny. Účastník řízení tak shrnuje, že mu Úřad vytýká něco, co je nereálné, přičemž pomíjí skutečnost, že obsazenost pokojů mohla být a také byla zohledněna již v samotné ceně/výši sazeb autorských odměn.
188. Ze spisového materiálu jsem zjistil, že i AHR⁶⁷ i Ministerstvo kultury⁶⁸ shodně uvedli, že způsob zohledňování obsazenosti ubytovacích kapacit dle dosažené obsazenosti ubytovacího zařízení v předešlém roce považují za přiměřený a nejméně administrativně zatěžující. Je zřejmé, že takovýto způsob není zcela přesný, neboť neodráží čistě obsazenost ubytovacího zařízení v konkrétním roce, avšak účastník řízení tímto způsobem zohledňoval obsazenost jak před posuzovaným obdobím, tak po posuzovaném období a tento způsob zohledňování obsazenosti uplatňuje i v současnosti. [REDACTED]
[REDACTED]
189. Rovněž argumentace a grafické znázornění účastníka řízení ohledně obsazení pokojů, kdy host se ubytuje na jednu noc, avšak možnost sledovat TV či poslouchat rozhlas má po dva dny, je zavádějící. Pokud host provede check-in a check-out ve standardní dobu (v souladu s grafickým znázorněním účastníka řízení), tedy přihlásí se nejdříve ve 14 hodin a odhlásí se nejpozději v 11 či 12 hodin následujícího dne, čas, který mohl strávit na pokoji (nepřetržitým sledováním TV či poslechem rozhlasu), je kratší než 24 hodin, tedy necelý jeden den. V daném případě tak nemůže dojít k užití autorských práv nad rámec vykázané obsazenosti a bylo by naopak jasně nespravedlivé, požadovat ze strany účastníka řízení autorský poplatek za dny dva.
190. Účastník v poslední části této námitky rozkladu dovozuje ze sdělení Ministerstva kultury, že je možno požadovat autorské odměny i v případě, že host si pokoj zaplatí, ale nevyužije, tedy i v případě, kdy v pokoji ubytovacího zařízení absentuje veřejnost. Účastník řízení cituje následující pasáž: *„K tomu, aby došlo k poskytnutí možnosti veřejnosti předmět ochrany provozováním rozhlasového a televizního vysílání užít prostřednictvím v pokoji umístěného rozhlasového a televizního přijímače, musí dojít k tomu, aby se v hotelovém pokoji někdo ubytoval (pokoj si pronajal, zaplatil), bez ohledu na to, zda takto získané ubytování skutečně využije či nikoli a bez ohledu na to, zda si případně televizor skutečně zapne.“*

⁶⁷ Viz č. I. 201 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

⁶⁸ Viz č. I. 182 a násl. správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

191. K tomu druhostupňový orgán jen krátce uvádí, že v okamžiku, kdy host pokoj v ubytovacím zařízení zarezervuje a zaplatí, vzniká mu nárok využívat ve stanoveném období služeb poskytovaných na takovém pokoji, a to včetně poskytování zvukově obrazového či zvukového záznamu. Pokoj je v tu chvíli obsazen a není možné, aby si ho zarezervoval někdo jiný. Není dále rozhodující, zda na pokoji stráví maximální možnou dobu, kterou má zaplacenou, či naopak dobu minimální, resp. žádnou.

e) Neprokázání existence újmy

192. Podle účastníka řízení Úřad neunesl své důkazní břemeno ve vztahu k prokázání existence újmy. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05 účastník řízení dovozuje, že újma musí být prokázána jako existující, nikoli pouze hrozící. Dále účastník řízení odkazuje na soutěžněprávní doktrínu, podle níž je škoda vyčíslitelná penězi pouze doplňujícím aspektem pro zohlednění v rámci určení výše pokuty. Účastník řízení dále cituje rozsudek SDEU ze dne 19. 4. 2018, ve věci C-525/16, MEO - Serviços de Comunicações e Multimédia SA v Autoridade da Concorrência (dále též „**rozsudek ve věci MEO**“), kde je újma vymezena jako znevýhodnění v hospodářské soutěži. Závěr o tom, že k takovému znevýhodnění došlo, pak má být dle citovaného rozsudku založen na posouzení všech relevantních okolností případu, které umožňují dospět k závěru, že uvedené chování má vliv na náklady, zisky nebo na jiný relevantní zájem jednoho nebo více z partnerů soutěžitele, který zneužil své dominantní postavení, takže toto chování může mít vliv na jejich postavení v hospodářské soutěži (resp. může je znevýhodnit).

193. Úřad se ovšem dle účastníka řízení v napadeném rozhodnutí nezabýval tím, zda v důsledku posuzovaného jednání může provozovatelům ubytovacích zařízení vzniknout taková újma, která by zhoršila jejich soutěžní postavení. Naopak se spokojil s konstatováním,

zhoršení jejich postavení v hospodářské soutěži. Kromě toho účastník řízení rozporuje i způsob, jakým byla Úřadem vymezena způsobená škoda.

Přitom výši škody Úřad promítnul do zvýšení individuální závažnosti posuzovaného jednání v rámci uložené pokuty. Účastník řízení tak shrnuje, že výše škody není nijak doložena a napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

194. K prokázání existence újmy druhostupňový konstatuje, že judikatura unijních i tuzemských soudů definuje újmu velmi široce. SDEU ve svém rozsudku ze dne 17. 2. 2011, ve věci C-52/09, Konkurrensverket v. TeliaSonera Sverige AB (dále též „**rozsudek ve věci TeliaSonera**“) k pojmu újmy konstatoval: „[...] Z toho plyne, že za účelem prokázání zneužívající povahy takové praktiky musí její protisoutěžní účinek na trhu existovat, ale nemusí být nezbytně konkrétní, jelikož je dostačující prokázání potenciálního protisoutěžního účinku[...]“⁶⁹

195. Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, ve věci Telefonica O2 dospěl k závěru, že „[...] újma zahrnuje veškeré škodlivé následky, které mají příčinnou souvislost s jednáním dominanta, a již s přihlédnutím k tomu, že újma musí vzniknout, nikoli toliko hrozit,

⁶⁹ Viz bod 64 rozsudku ve věci TeliaSonera.

[REDACTED]

200. Úřad tak v napadeném rozhodnutí uvedl celkové příjmy, které účastník řízení inkasoval v posuzovaném období za poskytnutí licencí k užití autorských práv v pokojích ubytovacích zařízení, tedy částku, kterou provozovatelé ubytovacích zařízení reálně v tomto období uhradili. Dále Úřad zjistil, jakou průměrnou roční obsazenost ubytovacích kapacit dosahovala ubytovací zařízení v posuzovaném období na základě zjištění Českého statistického úřadu a rovněž jaká byla průměrná roční obsazenost ubytovacích kapacit před a po posuzovaném období, kterou účastník řízení zohledňoval. [REDACTED]

201. Úřad zvolil při výpočtu stejnou metodu, jako účastník řízení uplatňoval a uplatňuje dosud, tedy způsob lineárního zohledňování obsazenosti. [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

f) Televizní a rozhlasové přijímače jako standard ubytovacích služeb

202. Účastník řízení dále nesouhlasí s tvrzením Úřadu, že „*ubytovací zařízení byla nucena způsob stanovení autorské odměny přijmout v případě, že chtěla svým zákazníkům i nadále poskytovat služby zpřístupňování díla ubytovaným, které jsou považovány za standardní součást ubytovacích služeb.*“ Toto tvrzení není dle účastníka řízení založeno na žádných důkazech. Účastník řízení také považuje toto tvrzení za nepravdivé, jelikož jako standardní vybavení jsou televizní a rozhlasové přijímače požadovány pouze u ubytování kategorie 3 – 5 hvězdiček. V kategorii 1 – 2 hvězdičky taková podmínka neplatí. Dále je nutné přihlédnout k tomu, že jednání účastníka řízení, které je mu kladeno za vinu, počalo již v roce 2008, tedy před 12 lety, kdy mohly být požadavky na ubytování zcela jiné než dnes. Bez provedení dokazování, tak nelze hovořit o pravdivosti předmětného tvrzení Úřadu.

203. K této námitce jen krátce poznamenávám, že četnost ubytovacích zařízení s televizním přijímačem ověřil již v předchozím oddílu týkajícím se povahy licence, stejně tak může učinit kdokoli včetně účastníka řízení. Prvostupňový orgán v napadeném rozhodnutí vycházel

⁷² Viz č. l. 74 a násl., 118 a násl. a 381 a násl. správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

⁷³ Viz č. l. 176 a násl. správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

⁷⁴ Viz č. l. 121 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

z obecně známé skutečnosti, že součástí pokojů ubytovacích zařízení bývají běžně televizní či rozhlasové přijímače, byť se samozřejmě nejedná o pravidlo. Druhostupňový orgán vnímá tento argument jen jako podpůrný pro tvrzení Úřadu, že vybavení pokoje televizním či rádiovým přijímačem není vnímáno jako služba ryze nadstandardní či luxusní, což nevyvrací ani účastník řízení.

204. Je ovšem nutno zdůraznit, že i pokud by se tento argument Úřadu ukázal nepřesným či nepravdivým, žádným způsobem by to nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ani na deliktivní jednání účastníka řízení, které se týká nezohledňování obsazenosti ubytovacích kapacit.

g) Přičítání odpovědnosti za jednání OOA-S a DILIA

205. Účastník řízení závěrem námitek do skutkového stavu poukazuje na to, že Úřadu doložil následující skutečnosti. J

[REDACTED]

[REDACTED] Kolektivní správci OOA-S i DILIA se tak aktivně podíleli na stanovení sazeb autorských odměn. Skutečnost, že účastník řízení společně stanovené odměny za oba tyto subjekty vybíral, pak na něho dle jeho mínění nemůže přenést odpovědnost za jejich jednání, resp. za jejich podíl na stanovení výše odměn. I v tomto ohledu tedy Úřad pochybil.

206. Z dostupného spisového materiálu je možno vyčíst, že ve svém sdělení ze dne 15. 12. 2017 účastník řízení uvádí:

[REDACTED]

[REDACTED] Tvrzení účastníka řízení jsou tedy vzájemně velmi rozporná.

207. Pokud účastník řízení odkazuje na jednání [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] Tuto maximální částku si museli kolektivní správci mezi sebou rozdělit tak, aby to bylo v souladu s ust. § 23 autorského zákona, a je přitom logické, že na takových jednáních byli přítomni všichni kolektivní správci, jichž se cenová regulace týkala.

208. Z listinných důkazů předložených účastníkem řízení, včetně doložené emailové komunikace však nijak nevyplývá, že by kolektivní správci OOA-S a DILIA jakkoli zasahovali do stanovení

⁷⁵ Viz č. I. 77 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

⁷⁶ Viz zápis z jednání založený na č. I. 691 a násl. správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

⁷⁷ Ostatně stejné tvrzení uvádí i účastník řízení v bodě 175 rozkladu.

sazeb autorských odměn v sazebníku účastníka řízení, tedy např. zohlednění obsazenosti či stanovení slev.

209. Druhostupňový orgán tedy musí dát za pravdu závěru vyjádřenému v napadeném rozhodnutí, že nebylo nijak neprokázáno, že by se kolektivní správci OOA-S a DILIA podíleli na rozhodnutí účastníka řízení nezohledňovat obsazenost pokojů v sazbách autorských odměn v posuzovaném období. S ohledem na smlouvy o zastupování kolektivních správců DILIA a OOA-S⁷⁸ je tak účastník řízení plně odpovědný za protisoutěžní jednání na dotčených relevantních trzích týkající se autorských práv k dílům literárním, dramatickým, hudebně dramatickým, choreografickým, pantomimickým a audiovizuálním a k dílům výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl.
210. Ve vztahu k námitkám účastníka řízení do skutkového stavu je tak třeba uzavřít, že Úřad provedl správné a úplné zjištění skutkového stavu. Námitky účastníka řízení tak nejsou důvodné.

Hmotněprávní námitky

211. Účastník řízení dále vznáší hmotněprávní námitky, které jsou dle něj natolik zásadního charakteru, že musí být napadené rozhodnutí zrušeno jako nezákonné a věcně nesprávné.

a) Neprokázání naplnění materiální stránky

212. V rámci hmotněprávních námitek účastník řízení nejprve namítá, že Úřad v průběhu správního řízení neprokázal naplnění materiálního znaku přestupku⁷⁹ proti § 11 odst. 1 písm. a) ZOHS anebo čl. 102 písm. a) SFEU, neboť Úřad neprokázal, že by nezohledňování obsazenosti ubytovacích zařízení při stanovení sazeb autorských odměn účastníkem řízení vedlo k narušení hospodářské soutěže. V napadeném rozhodnutí tak podle účastníka řízení absentuje, z jakého důvodu mělo posuzovaným jednáním dojít k narušení hospodářské soutěže.
213. Účastník řízení dále zdůrazňuje, že materiálním znakem přestupku podle ZOHS je v souladu s § 1 odst. 1 ZOHS narušení hospodářské soutěže. Z materiálního pojetí soutěžního práva plyne, že jednání nemůže být ze strany ÚOHS zakázáno jen pro svou formu, neboť je vždy nutno prokázat narušení hospodářské soutěže. ZOHS tedy chrání hospodářskou soutěž jako takovou, nikoliv jednotlivé soutěžitele působící na trhu. Jednání podle § 11 odst. 1 písm. a) ZOHS je tedy podle účastníka řízení zakázáno jen v situaci, kdy materiálně narušuje hospodářskou soutěž, nikoli toliko pro svou formu. V souvislosti s materiálním znakem přestupku taktéž účastník řízení odkazuje na judikaturu správních soudů⁸⁰ a soutěžní doktrínu.⁸¹ Závěr, že správní orgán nemůže uložit správní trest za jednání, aniž by prokazoval jeho následek, který by byl rozporný s předmětem ochrany jim aplikované normy, plyne podle účastníka řízení i ze správněprávní teorie.

⁷⁸ Blíže viz body 22 – 28 napadeného rozhodnutí.

⁷⁹ Vzhledem k tomu, že se v řízení nepostupuje podle přestupkového zákona, hovoříme ještě o správním deliktu, nikoli o přestupku.

⁸⁰ Konkrétně jde o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 7 As 7/2014–37, ze dne 28. 1. 2005, č. j. 2 A 13/2002 - OL - 424 a usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 2 As 15/2007–141.

⁸¹ Konkrétně odkazuje na publikaci J. Kindla a J. Munkové: Zákon o ochraně hospodářské soutěže.

214. Účastník řízení proto shrnuje, že v napadeném rozhodnutí není nijak vysvětleno a prokázáno, že posuzovaným jednáním došlo k narušení hospodářské soutěže, resp. ve správním řízení nebylo prokázáno, jak by údajné nezohledňování obsazenosti pokojů v sazбách autorských odměn mohlo ovlivnit parametry hospodářské soutěže či ohrozit blahobyt spotřebitelů, snížit kvalitu poskytovaných služeb apod.
215. Pokud se jedná o naplnění materiální stránky posuzovaného správního deliktu, souhlasím s účastníkem řízení v tom ohledu, že materiální stránkou soutěžního deliktu je „narušení hospodářské soutěže“, které představuje legislativní zkratku a v souladu s § 1 odst. 1 ZOHS jím může být vyloučení, omezení, ohrožení či jiné narušení hospodářské soutěže. Z ustanovení § 1 odst. 1 ZOHS tak plyne, že jednotlivé delikty upravené v ZOHS jsou, co se týče dopadu na hospodářskou soutěž, postaveny na ohrožovacím principu, jelikož do zmíněné legislativní zkratky „narušení“ hospodářské soutěže spadá mimo jiné i její prosté ohrožení. Tento fakt je potvrzován i ustálenou judikaturou správních soudů.⁸² V tomto ohledu se tak hovoří o principu potenciální soutěže, popř. o tom, že ZOHS chrání i potenciální soutěž. Z judikatury správních soudů přitom vyplývá, že pro účely závěru o materiálním narušení hospodářské soutěže si lze vystačit s dostatečně věrohodnými predikcemi o negativním vlivu na soutěž.⁸³
216. Účastník řízení se dopustil deliktu zneužití dominantního postavení formou vynucování nepřiměřených obchodních podmínek. Konstrukce zákazu zneužití dominantního postavení podle § 11 odst. 1 ZOHS je vystavěna na generální klauzuli a na demonstrativním výčtu vybraných skutkových podstat, které generální klauzuli doplňují. Jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci SAZKA: *„Zákon zakazuje jakékoli zneužití dominantního postavení na trhu bez ohledu na to, v jaké formě se uskutečňuje, tj. bez ohledu na to, co je obsahem tohoto jednání a jaký je jeho vnější projev. V tomto je konstrukce § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže obdobná konstrukci obsažené v čl. 82 SES.“*⁸⁴ Ustanovení § 11 odst. 1 ZOHS tak odpovídá čl. 102 SFEU a je nutno jej vykládat eurokonformně.⁸⁵
217. Ze soutěžní doktríny dále vyplývá, že vybrané skutkové podstaty zneužití dominantního postavení představují zakázaná jednání, která jsou zvláště typická, opakují se nejčastěji a představují nejzávažnější porušení zákona. Mezi tato jednání přitom spadá i praktika vynucování nepřiměřených obchodních podmínek, tedy skutková podstata § 11 odst. 1 písm. a) ZOHS⁸⁶, resp. čl. 102 písm. a) SFEU.⁸⁷

⁸² Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 Afs 78/2008 – 721, bod 49.

⁸³ Viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 1. 2008, č. j. 62 Ca 15/2007-519 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 Afs 78/2008 – 721.

⁸⁴ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2008, č.j. 40 Afs 40/2007-111.

⁸⁵ Což bylo i jasně potvrzeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006, ve věci Telefónica (O2).

⁸⁶ Zneužitím dominantního postavení je dle daného ustanovení ZOHS konkrétně přímé nebo nepřímé vynucování nepřiměřených podmínek ve smlouvách s jinými účastníky trhu, zvláště vynucování plnění, jež je v době uzavření smlouvy v nápadném nepoměru k poskytovanému protiplnění.

⁸⁷ Zneužitím dominantního postavení na vnitřním trhu nebo jeho podstatné části je dle daného článku SFEU přímé nebo nepřímé vynucování nepřiměřených nákupních nebo prodejních cen anebo jiných nerovných obchodních podmínek.

218. Tato praktika spadá pod tzv. vykořisťovatelské praktiky zneužití dominantního postavení,⁸⁸ kterými dominant již těží ze své dostatečné tržní síly a využívá ji v obchodních vztazích s dodavateli či zákazníky k tomu, aby jim způsobil újmu, např. tím, že bude uplatňovat nepřiměřené ceny a podmínky, čímž bude ze svého jednání získávat nepřiměřené zisky. Tyto vykořisťovatelské praktiky přitom využívají nemožnosti jiných soutěžitelů či spotřebitelů přejít ke konkurenci (která neexistuje nebo není dostatečná).⁸⁹ Právě vykořisťovatelské praktiky jsou přitom nejdárnějším příkladem protisoutěžního jednání, které přímo ovlivňuje obchodní partnery dominanta či spotřebitele.⁹⁰
219. Vykořisťovací zneužití dominantního postavení tak vychází z premisy, že dominantní soutěžitel by neměl zneužívat svou tržní sílu k vykořisťování svých obchodních partnerů v důsledku oslabené hospodářské soutěže. Narušení hospodářské soutěže u těchto zneužívajících praktik představuje porušení principu určité spravedlnosti, resp. rovnováhy ve vztazích mezi dominantem a jeho obchodními partnery, který je dominant povinen dodržovat. Jinými slovy, za situace, kdy je hospodářská soutěž oslabena jeho dominantním postavením, by se měl dominant chovat vůči svým obchodním partnerům alespoň do určité míry obdobně, jako kdyby existovala efektivní hospodářská soutěž.⁹¹ Znamená to, že by dominant neměl na úkor svých obchodních partnerů benefitovat nad přiměřenou úroveň z oslabené hospodářské soutěže a tím ji ještě více narušovat. Z unijní judikatury totiž dále vyplývá princip tzv. zvláštní odpovědnosti soutěžitele v dominantním postavení nezasahovat svým jednáním do efektivní a nenarušené hospodářské soutěže na společném trhu, tj. nenarušit, případně nevyložit soutěž na relevantním trhu, v jejímž důsledku může být zakázáno jednání, které by bylo u ostatních soutěžitelů považováno za nezávadné.⁹²
220. V případě vykořisťovací praktiky tak dochází k narušení hospodářské soutěže do jisté míry již tím, že dominant bez objektivního ospravedlnění vykořisťuje své obchodní partnery. Prokáže-li tak Úřad naplnění znaků skutkové podstaty deliktu spočívajícího ve vynucování nepřiměřených obchodních podmínek, již samotná podstata dané praktiky je zakázaná a imanentně v sobě materiální stránku narušení hospodářské soutěže zahrnuje. Tento závěr přitom podpořil i Nejvyšší správní soud, když uvedl: „*Výčet dílčích skutkových podstat je pak nutno vnímat jako seznam typických jednání dominanta, která, vzhledem ke svým závažným negativním důsledkům pro soutěžní prostředí, představují zneužití jeho postavení na relevantním trhu.*“⁹³
221. Ve vztahu k prokázání narušení hospodářské soutěže v podobě vynucování nepřiměřených obchodních podmínek je proto třeba posoudit, zda daným jednáním došlo k (potenciálnímu) narušení hospodářské soutěže – zde tedy musí objektivně existovat nepřiměřenost obchodních podmínek ve vztahu k poskytovanému protiplnění. Nepřiměřeností obchodní

⁸⁸ Dalšími praktikami zneužití dominantního postavení jsou tzv. vylučovací praktiky spočívající ve vyloučení či omezení soutěžitelů na trhu či ve vstupu nového soutěžitele na trh.

⁸⁹ Srov. např. Raus, D., Oršulová, A. Op. Citace, s. 217 a Petr, M. a kolektiv. Zakázané dohody a zneužívání dominantního postavení v ČR. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 276.

⁹⁰ Srov. González-Díaz F. E., Snelders R. EU Competition Law. Volume V. Abuse of Dominance under Article 102 TFEU. Deventer (Netherlands): Claeys & Casteels Law Publishers nv, 2013, s. 117-118.

⁹¹ Srov. rozsudek SDEU ze dne 14. 2. 1978 ve věci C-27/76, United Brands, bod 250.

⁹² Viz rozsudek SDEU ze dne 9. 11. 1983 ve věci C-322/81, Michelin, bod 57 nebo rozsudek Tribunálu ze dne 17. 7. 1998 ve věci T-111/96, ITT Promedia, bod 139.

⁹³ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2008, č.j. 40 Afs 40/2007-111.

podmínky se přitom prvostupňový orgán zabýval v bodech 120 - 135 napadeného rozhodnutí (na danou pasáž tak v podrobnostech odkazují). Dospěl přitom k závěru, že požadavek platby autorské odměny i tehdy, kdy u nabyvatele licence prokazatelně nemůže dojít k užití díla, tzn. když jeho pokoj není obsazen žádným hostem a není mu tak poskytováno žádné protiplnění, nelze považovat za přiměřenou obchodní podmínku. Své závěry přitom opřel o unijní judikaturu týkající se obdobných případů zneužití dominantního postavení kolektivními správci. Prvostupňový orgán rovněž zvažoval, zda pro dané jednání měl účastník řízení objektivní ospravedlnění, když dospěl k závěru, že nikoliv. Ačkoliv to tak prvostupňový orgán nevyjádřil explicitně, z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že daným jednáním došlo k narušení hospodářské soutěže a to konkrétně tím, že účastník řízení vynucoval nepřiměřené obchodní podmínky, aniž by pro jeho jednání existovalo objektivní ospravedlnění a to vše za situace, kdy jeho obchodní partneři neměli praktickou jinou možnost, než s těmito podmínkami souhlasit, čímž naplnil skutkovou podstatu deliktu podle § 11 odst. 1 písm. a) a čl. 102 písm. a) SFEU.

222. Namítá-li účastník řízení dále, že Úřad měl prokázat skutečné narušení hospodářské soutěže, resp. negativní vliv na základní parametry hospodářské soutěže, není tomu tak. Jak bylo uvedeno výše, narušení hospodářské soutěže vyžadované jako materiální znak skutkové podstaty pro porušení práva (zde tedy § 11 odst. 1 písm. a) ZOHS, resp. čl. 102 písm. a) SFEU) má pouze ohrožovací charakter. Není proto nutné ze strany soutěžního úřadu prokázat skutečné dopady na základní parametry hospodářské soutěže.
223. Pokud se jedná o judikaturu v oblasti soutěžního práva, na kterou odkazuje účastník řízení, rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 7/2014 se týkal primárně institutu osoby zúčastněné na řízení. Nejvyšší správní soud zde mimo jiné vyslovil, že podstatou ZOHS je ochrana hospodářské soutěže jako fenoménu, nikoliv jednotlivých účastníků trhu. Meritem, tedy samotným zneužitím dominantního postavení společností STUDENT AGENCY, k.s., stejně jako materiální stránkou deliktu se však dané rozhodnutí nezabývalo, není proto zcela přiléhavé. Nutno však podotknout, že Úřad naplnil premisu daného rozsudku, neboť hospodářská soutěž jako fenomén byla chráněna i v posuzovaném případě, a to konkrétně proti vykořisťovatelským praktikám dominanta – účastníka řízení.
224. Ani další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 A 13/2002, na které odkazuje účastník řízení, není ve věci zcela přiléhavé, neboť se týkalo praktiky zneužití dominantního postavení formou uplatňování rozdílných cen za volání do sítí jiných mobilních operátorů na trhu mobilních radiotelefonních služeb ve veřejných mobilních telekomunikačních sítích. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že Úřad musí rozpoznat, *„kdy nedochází k narušení soutěže, byť jsou formální znaky naplněny, resp. kdy není třeba zásahu, neboť se jednání na kvalitě soutěžního prostředí neprojeví.“* V daném případě podle názoru Nejvyššího správního soudu chyběl dostatečný argument, který by prokázal, že zvýšení ceny služby narušilo fair prostředí trhu mobilní telefonie a představovalo tak překážku pro vstup na trh. Nejednalo se tedy o posuzování praktiky vykořisťovatelské, nýbrž vylučovací. Ačkoliv tedy soud shledal, že materiální stránka naplněna nebyla, když nedošlo k narušení hospodářské soutěže, nelze ji na posuzovaný případ aplikovat z důvodu zcela odlišné skutkové podstaty, potažmo jiné praktiky zneužití dominantního postavení. Z další judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že *„otázku, zda je konkrétní chování soutěžitele v dominantním postavení možné považovat za jednání, které je ještě dovolené, nebo za jednání zákonem již zakázané,*

*je třeba posuzovat individuálně se zřetelem ke všem specifikům jednotlivého případu.*⁹⁴
V případě účastníka řízení tak Úřad vzhledem k jeho specifikům vyhodnotil, že dané jednání nelze považovat za jednání dovolené, neboť došlo k narušení hospodářské soutěže.

225. Na základě výše uvedeného tak považuji materiální stránku deliktu za prokázanou a námitku účastníka řízení proto zamítám.

b) Nепrokázání podmínek aplikace čl. 102 SFEU

226. Účastník řízení dále namítá, že nebyly prokázány podmínky aplikace čl. 102 SFEU. Unijní právo lze podle účastníka řízení aplikovat pouze tehdy, pokud jsou splněny dvě nezbytné podmínky: dominantní podnik musí zaujímat dominantní postavení na vnitřním trhu nebo na jeho podstatné části a posuzované jednání musí mít podstatný vliv na obchod mezi členskými státy.

227. Ve vztahu k prokázání existence dominantního postavení účastníka řízení na vnitřním trhu nebo jeho podstatné části dle účastníka řízení Úřad v rámci správního řízení neprokázal, že by účastník řízení takovým postavením disponoval. Úřad se podle účastníka řízení v napadeném rozhodnutí zabýval toliko dotčenými relevantními trhy v rámci České republiky, přičemž z povahy jeho činnosti je vyloučeno vybírat autorské odměny za užívání děl v jiných členských státech. Účastník řízení proto dle svých slov nemůže zaujímat dominantní postavení na vnitřním trhu. Pokud jde o existenci dominantního postavení na „podstatné části vnitřního trhu“ účastník řízení odkazuje na rozhodnutí SDEU ze dne 16. 12. 1975, ve spojených věcech 40 až 48, 50, 54 až 56, 111, 113 a 114/73, Coöperatieve Vereniging "Suiker Unie" UA (dále též „**rozsudek ve věci Suiker Unie**“), dle kterého je nezbytné hodnotit výrobní a spotřebitelské vzorce předmětného produktu, jakož i návyky a ekonomické příležitosti prodávajících a kupujících. Žádné takovéto posouzení nebylo dle účastníka řízení Úřadem provedeno.

228. Ve vztahu k druhé podmínce účastník řízení uvádí, že dopad posuzovaného jednání na obchod mezi členskými státy v oblasti výkonu autorských práv, pokud vůbec existuje, je zcela zanedbatelný. Celkové příjmy účastníka řízení, které v posuzovaném období inkasoval za licence na užití autorských práv v pokojích ubytovacích zařízení (vč. odměn náležíčích kolektivním správcům DILIA a OOA-S), dosáhly výše [REDACTED]

[REDACTED]

229. Jelikož Úřad v napadeném rozhodnutí odvozuje dopad na obchod mezi členskými státy z výše neoprávněně vybraných odměn pro zahraniční autory, pak se s ohledem na uvedený propočet nemůže jednat o podstatnou částku. Úřad tedy dle účastníka řízení neprokázal

⁹⁴Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2008, č.j. 40 Afs 40/2007-111.

podstatný vliv na obchod mezi členskými státy a unijní soutěžní právo by dle jeho názoru nemělo být vůbec aplikováno.

230. S ohledem na danou námitku účastníka řízení, tak vyvstává otázka, zda jsou naplněny podmínky pro aplikaci čl. 102 SFEU, jinými slovy je tedy třeba zodpovědět na otázku, zda jednání kolektivního správce OSA mohlo mít vliv na obchod mezi členskými státy. Dávám přitom zapravdu účastníkovi řízení, že ze znění čl. 102 SFEU⁹⁵ skutečně vyplývá, že je třeba kumulativně splnit dvě podmínky, které uvádí účastník řízení.
231. Prvostupňový orgán se vlivem na obchod mezi členskými státy a aplikací článku 102 SFEU zabýval v bodech 139 - 141 napadeného rozhodnutí. Vycházel přitom z rozhodovací praxe SDEU, a to zejména z rozsudku SDEU ve věci lotyšského kolektivního správce ze dne 14. 9. 20147, C-177/16, AKKA/LAA (dále též „**rozsudek ve věci AKKA/LAA**“). Obchod mezi členskými státy byl podle prvostupňového orgánu ovlivněn v tom smyslu, že zahraniční autoři obdrželi za poskytnutí licencí za výkon svých autorských práv od poskytovatelů ubytovacích služeb na území České republiky vyšší odměny v důsledku úhrady plnění, které tito autoři neposkytovali. Úřad tak v souladu s judikaturou SDEU dospěl k závěru, že posuzované jednání bylo způsobilé mít podstatný vliv na obchod mezi členskými státy v oblasti výkonu autorských práv, a proto na něj aplikoval čl. 102 SFEU. Se zde uvedenými závěry souhlasím, je však třeba je do jisté míry doplnit, a to zejména s ohledem na Oznámení Komise k výkladu pojmu „vliv na obchod mezi členskými státy“ (dále též „**Oznámení Komise**“)⁹⁶ a relevantní unijní judikaturu.
232. Při zkoumání dopadů jednání účastníka řízení na obchod mezi členskými státy vychází Úřad standardně z Oznámení Komise. Toto oznámení popisuje jak to, co se rozumí dopadem na obchod mezi členskými státy obecně, tak to, kdy je tento dopad dán u jednotlivých typů protisoutěžního jednání. Oznámení Komise se přitom v bodech 93 a násl. přímo věnuje modelové situaci, která odpovídá posuzovanému případu, tedy existenci dominantního postavení soutěžitele na relevantním trhu, který tvoří území celého členského státu. Jednotlivé typy protisoutěžního jednání jsou v Oznámení Komise rozděleny podle zasaženého území a podle věcného charakteru zkoumaného jednání. Ve vztahu k praktice zneužití dominantního postavení vykořisťovatelského charakteru přitom Komise uvádí, že je situace více komplexní, tato je však schopná ovlivnit obchod mezi členskými státy.⁹⁷
233. Pokud se jedná o první podmínku, tedy existenci dominantního postavení účastníka trhu na vnitřním trhu nebo jeho podstatné části, o existenci dominantního postavení účastníka řízení na dotčených relevantních trzích na území České republiky není pochyb, neboť byla ve správním řízení prokázána. Z povahy dotčených relevantních trhů a rovněž z ustanovení autorského zákona přitom vyplývá, že účastník řízení jako kolektivní správce měl postavení faktického monopolu, neboť jiný subjekt kolektivní správu autorských práv vykonávat nemohl. Účastník řízení přitom své dominantní postavení na národním trhu ani nerozporuje.

⁹⁵ Článek 102 SFEU uvádí: „S vnitřním trhem je neslučitelné, a proto zakázané, pokud to může ovlivnit obchod mezi členskými státy, aby jeden nebo více podniků zneužívaly dominantního postavení na vnitřním trhu nebo jeho podstatné části.“

⁹⁶ Oficiální název Commission Notice – Guidelines on the effect on trade concept contained in Articles 81 and 82 of the Treaty, (2004/C 101/07), dostupné na: [http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/ALL/?uri=celex%3A52004XC0427\(06\)](http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/ALL/?uri=celex%3A52004XC0427(06)).

⁹⁷ Viz bod 95 Oznámení Komise.

V daném případě se přitom jednalo o vykořisťovatelskou praxi dominanta spočívající v uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek.

234. Je tedy třeba vyjít z relevantní judikatury. Ve vztahu k první podmínce, účastník řízení odkazuje na starší rozsudek SDEU z roku 1975 ve věci *Suiker Unie*. V rámci posuzovaného jednání a postavení účastníka řízení je však mnohem vhodnější vyjít z rozhodovací praxe, která se týkala přímo aplikace čl. 102 SFEU v případech narušení hospodářské soutěže jednáním kolektivním správcem práv – jako dominantem na území jednoho členského státu, neboť takováto praxe již existuje.
235. Z unijní judikatury tak vyplývá, že zákonný monopol v členském státě může představovat dominantní postavení ve smyslu čl. 102 SFEU.⁹⁸ Ve věci týkající se švédského kolektivního správce práv (STIM) přitom SDEU v rozsudku ze dne 11. 12. 2008, ve věci C-52/07, *STIM* (dále též „**rozsudek ve věci STIM**“) konkrétně uvedl: „Z toho plyne, že *STIM* má na trhu dotčeném ve věci v původním řízení dominantní postavení, a jelikož se toto dominantní postavení vztahuje k celému území jednoho ze členských států, mohlo by se jednat o dominantní postavení v podstatné části společného trhu.“⁹⁹ Obdobně SDEU judikoval též ve věci lotyšského kolektivního správce práv, v rozsudku ve věci *AKKA/LAA*, na který odkázal již prvostupňový orgán.
236. Za nejrelevantnější unijní judikát však považují rozsudek SDEU ze dne 27. 2. 2014, ve věci C-351/12, *OSA* proti Léčebným lázním Mariánské Lázně a.s. (dále též „**rozsudek ve věci OSA**“). Zde se totiž SDEU zabýval dominantním postavením kolektivního správce práv ve smyslu čl. 102 SFEU, kterým byl přímo účastník řízení. V rozsudku ve věci *OSA* tak soud v odpovědi na předběžnou otázku týkající se výkladu čl. 102 SFEU zcela jasně potvrdil naplnění první podmínky kolektivním správcem *OSA*, když konstatoval: „V tomto ohledu je třeba konstatovat, že takový správce, jako je *OSA*, který má monopol na výkon správy autorských práv k určité kategorii chráněných děl na území členského státu, má dominantní postavení na podstatné části vnitřního trhu ve smyslu článku 102 SFEU.“
237. Ve světle výše uvedeného tedy není pochyb o tom, že účastník řízení disponoval dominantním postavením i na vnitřním trhu EU a první podmínku tedy považují za splněnou.
238. Pokud se jedná o další podmínku spočívající v posouzení, zda mělo dané jednání podstatný vliv na obchod mezi členskými státy, i zde je potřeba vycházet z relevantní unijní judikatury.
239. Obchod mezi členskými státy je dle Oznámení Komise chápán velmi široce, dopad na tento obchod také může být potenciální, tj. postačí důvodný předpoklad, že k takovému dopadu by mohlo dojít a není nutné zkoumat skutečnou míru zasažení.¹⁰⁰ Může tak jít o dopad přímý či nepřímý, skutečný i potenciální. Ve vztahu k dané podmínce SDEU dále judikoval následující: „Aby rozhodnutí, dohoda nebo jednání mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy, musí na základě souhrnu skutkových a právních okolností umožnit předpokládat s dostatečnou pravděpodobností, že mohou přímo, nebo nepřímo, skutečně, nebo potenciálně ovlivnit

⁹⁸ Srov. rozsudek SDEU ze dne 25. 6. 1998, ve věci C-203/96, *Dusseldorp a další*, bod 60; rozsudek SDEU ze dne 26. 11. 1998, ve věci C-7/97, *Bronner*, bod 36; rozsudek SDEU ze dne 17. 5. 2001, ve věci C-340/99, *TNT Traco*, bod 43, a rozsudek SDEU ze dne 22. 5. 2003, ve věci C-462/99, *Connect Austria*, bod 79.

⁹⁹ Viz rozsudek ve věci *STIM*, bod 22.

¹⁰⁰ Srov. také rozsudek Tribunálu ze dne 7. 10. 1999, ve věci T-228/97, *Irish Sugar*, bod 170, nebo rozsudek SDEU ze dne 1. 2. 1978, ve věci 19/77, *Miller International Schallplatten GmbH*, bod 15.

*obchod mezi členskými státy, a to tak, že se lze obávat, že by mohly být překážkou uskutečňování jednotného trhu mezi členskými státy. Krom toho je třeba, aby tento vliv nebyl zanedbatelný.*¹⁰¹

240. Pokud se jedná obecně o potenciální přeshraniční vliv, jak bylo uvedeno výše, prvostupňový orgán správně konstatoval, že účastník řízení zastupuje rovněž zahraniční autory a daná praktika se týkala zpřístupňování děl i těchto autorů. V důsledku jednání účastníka řízení tak zahraniční autoři obdrželi za výkon svých práv vyšší odměny. Otázkou tedy je, zda byla tato skutečnost způsobilá k naplnění druhé podmínky.
241. SDEU již ve své starší judikatuře nepřímou uznal, že poplatky účtované organizací pro správu autorských práv, která se nachází v monopolním postavení, mohou mít vliv na přeshraniční obchod, takže se na tuto situaci uplatní článek 102 SFEU.¹⁰² V případě švédského kolektivního správce ve věci STIM byl vliv na obchod mezi členskými státy shledán mimo jiné v tom, že model stanovení poplatků se týkal provozování hudebních děl domácích i zahraničních autorů.¹⁰³ V případě lotyšského kolektivního správce ve věci AKKA/LAA SDEU rovněž argumentoval, že obchod mezi členskými státy může být ovlivněn poplatkovou praxí kolektivního správce práv, spravuje-li rovněž práva majitelů zahraničních.¹⁰⁴
242. Předmětem sporu v rozhodnutí ve věci OSA byla otázka, zdali jsou odměny požadované OSA nepřiměřeně vysoké v porovnání s tím, jaké odměny požadují správci v sousedních zemích. SDEU přitom k tomu uvedl: *„Článek 102 SFEU však musí být vykládán v tom smyslu, že skutečnost, že prvně zmíněný správce požaduje za své služby sazby, které jsou podstatně vyšší než sazby uplatňované v jiných členských státech, za podmínky, že srovnání výše sazeb bylo provedeno na jednotném základě, nebo že vyžaduje přemrštěné ceny bez přiměřeného poměru k hospodářské hodnotě poskytnutého plnění, je známkou zneužití dominantního postavení.*¹⁰⁵ I zde tedy SDEU nepřímou uznal vliv na obchod mezi členskými státy.
243. Vycházíme-li tedy z Oznámení Komise a relevantní judikatury, která se zabývala obdobnými případy zneužití dominantního postavení ze strany kolektivních správců, je patrné, že i druhá podmínka byla naplněna. Účastníkovy propočty tak v tomto ohledu nehrají roli, neboť stejně jako v případě ostatních kolektivních správců, stačila i v případě účastníka řízení pouhá potencialita jeho podstatného vlivu na obchod mezi členskými státy. Námitku tedy shledávám jako nedůvodnou.

c) Aplikace nepřiměřených obchodních podmínek

244. Účastník řízení dále namítá, že Úřad neprokázal, že jeho jednání bylo zneužitím dominantního postavení ve formě uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek, když to podle něj ani prokázat nemohl, neboť šlo jednoznačně o cenové jednání ve smyslu soutěžní doktríny. Nezahrnutí určitého elementu/kritéria do výpočtu ceny (zde sazby

¹⁰¹ Viz rozsudek SDEU ze dne 25. 1. 2007, ve věci C-407/4 P, Dalmine v. Komise.

¹⁰² Viz rozsudek SDEU ze dne 13. 7. 1989, ve věci 395/87, Tournier, body 35-38 nebo rozsudek SDEU ze dne 13. 7. 1989, ve věci 110/88, 241/88 a 242/88, Lucazeau a další, body 21-25.

¹⁰³ Viz rozsudek ve věci STIM, bod 23.

¹⁰⁴ Viz rozsudek ve věci AKKA/LAA, bod 29.

¹⁰⁵ Viz rozsudek ve věci OSA, bod 92.

autorských odměn) totiž nelze podle účastníka řízení označit za obchodní podmínku, kterou by bylo možno separovat od celkového vzorce pro výpočet ceny – sazby autorských odměn. Podle účastníka řízení jde tak ze strany Úřadu o účelovou právní kvalifikaci, neboť toto jednání nenaplňuje znaky zneužití dominantního postavení ve formě uplatňování excesivních cen. Dále účastník řízení poukazuje na to, že napadené rozhodnutí vytváří nebezpečný precedens, když obsazenost pokojů není zohledňována řadou dalších kolektivních správců v rámci EU a žádný ze soutěžních úřadů členských států ani Evropská komise toto neshledala problematickým, nota bene ve vztahu k porušení čl. 102 SFEU.

245. Účastník řízení dále s odkazem na odbornou literaturu a unijní judikaturu detailně popisuje teoretická východiska praktiky uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek a jejich údajně nesprávnou aplikaci ze strany Úřadu. Tato forma zneužití je tak podle účastníka řízení extrémně vzácná, a to také proto, že zpravidla nevede k narušení hospodářské soutěže. Podle odborné literatury se o nepřiměřených obchodních podmínkách ve smyslu čl. 102 písm. a) SFEU hovoří v souvislosti s obchodními podmínkami, které mají stejné účinky jako zneužití dominantního postavení ve formě odmítnutí dodávek, snahách o omezení exportu, omezení týkající se dalšího prodeje zboží, omezení inovací anebo omezení záruk či též uplatňování některých licenčních podmínek v dohodách o převodu technologií. Ani soutěžní praxi uznaná doktrína tak nepočítá s tím, že by pod tuto skutkovou podstatu vůbec mohlo být subsumováno jednání, které spočívá jen v konkrétním způsobu stanovení ceny. Napadené rozhodnutí se přitom dle účastníka řízení opírá o téměř padesát let starou rozhodovací praxi a judikaturu, a to konkrétně rozhodnutí Komise ve věci GEMA¹⁰⁶ a rozsudku SDEU ve věci BRT¹⁰⁷, která vycházela z vágního konceptu založeného na posouzení nezbytnosti konkrétní obchodní podmínky k dosažení cíle sledovaného dohodu.
246. Na rozboru Úřadem odkazované rozhodovací praxe pak účastník řízení demonstruje, že ze strany Úřadu došlo k jejich dezinterpretaci a tím i nesprávnému posouzení jeho jednání.
247. Obdobnou námitku účastník řízení vznesl již v průběhu správního řízení, v bodech 157 - 167 napadeného rozhodnutí se k ní tak Úřad vyjádřil. Se zde uvedeným vypořádáním námitky se přitom v zásadě ztotožňuje.
248. Účastník řízení se podle napadeného rozhodnutí svým jednáním dopustil zneužití dominantního postavení formou vynucování nepřiměřených obchodních podmínek ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) ZOHS a čl. 102 písm. a) SFEU. Jak bylo uvedeno výše, uvedená skutková podstata představuje tzv. vykořisťovací praktiku zneužití dominantního postavení soutěžitelem. Její podstata tkví v tom, že jsou ze strany dominanta ve smlouvách s jinými účastníky trhu vynucovány nepřiměřené podmínky, zejména jde přitom o podmínky, které jsou v době uzavření smlouvy v nápadném nepoměru k poskytovanému protiplnění. Zásadní pro jejich posouzení je tak existence objektivní nepřiměřenosti dané obchodní podmínky ve vztahu k protiplnění. Nejtypičtějším příkladem je přitom vynucování nepřiměřeně vysokých cen dominantním soutěžitelem.
249. Jak uvádí komentářová literatura, vynucování nepřiměřených podmínek se může uskutečnit přímou či nepřímou formou a může se fakticky jednat o jakoukoli smluvní podmínku, včetně

¹⁰⁶ Viz rozhodnutí Komise ze dne 2. 6. 1971, ve věci 71/224 (IV/26.760), GEMA.

¹⁰⁷ Viz rozsudek SDEU ze dne 27. 3. 1974, ve věci C-127/73, BRT.

ceny.¹⁰⁸ Nepřiměřenost musí být přitom dána v době uzavření smlouvy, neboť vyžadované plnění, jež je za určitých tržních podmínek nepřiměřené, se změnou tržních podmínek může stát oprávněnou reakcí soutěžitele, byť se nachází v dominantním postavení.¹⁰⁹ Bez ohledu na samotné definování nepřiměřených obchodních podmínek, vyplývá z rozhodovací praxe jeden společný znak pro celou škálu jednání spadající pod tuto praktiku, a to je skutečnost, že vynucování těchto podmínek ze strany dominantanta, které přímo poškozují jeho smluvní partnery často zásadním omezením jejich svobody, by zpravidla nebylo možné bez existence právě samotného dominantního postavení na trhu.¹¹⁰

250. Velmi dobře tuto skutkovou podstatu popsal Tribunál ve věci DSD, o které bude pojednáno níže, když uvedl: „Z článku 82 odst. 2 písm. a) ES zvláště vyplývá, že takové zneužití může zejména spočívat v přímém, nebo nepřímém vynucování nepřiměřených cen nebo jiných nerovných obchodních podmínek. Ke zneužití tak dochází, když podnik v dominantním postavení vyžaduje za své služby zaplacení poplatků, které jsou nepřiměřené ve vztahu k hospodářské hodnotě poskytované služby.“¹¹¹
251. S účastníkem řízení lze souhlasit v tom ohledu, že vynucování nepřiměřených podmínek představuje méně častou praktiku zneužití dominantního postavení, kterou by ve své rozhodovací praxi řešily tuzemské soudy a Komise, případně unijní soudy. Aplikovatelnou rozhodovací praxi však nalézt lze.
252. České soudy se zabývaly praktikou nepřiměřených obchodních podmínek ve starších případech porušení pravidel ochrany hospodářské soutěže, kdy ještě o případech rozhodoval Vrchní soud v Olomouci (dále též „**VS v Olomouci**“). Tato praxe je však stále aplikovatelná, neboť předmětná praktika byla zakázána i v tehdejší právním předpise, tj. v zákoně č. 63/1991 Sb.
253. Zmínit tak lze např. rozsudek VS v Olomouci ze dne 11. 9. 1997, sp. zn. 2 A 5/97, ve věci Česká spořitelna. Ta se měla dopustit zneužití svého dominantního postavení na trhu služeb spojených s vedením spořicího účtu tím, že ve smlouvách vynucovala nepřiměřené obchodní podmínky. Soud přitom v dané věci konstatoval, že „v obou případech byla shledána nevýhodnost, resp. i neobvyklost sjednaných smluvních podmínek pro klienty. Protože se tohoto jednání dopouštěl podnikatel s dominantním postavením, nese s sebou tento projev vždy rysy nátlaku, jelikož volba klienta je objektivně omezena právě mírou dominance soutěžitele. To je smyslem a podstatou zákona, jestliže vůbec delikt zneužití postavení na trhu formuluje.“
254. Praktikou nepřiměřených obchodních podmínek se zabýval VS v Olomouci v rozsudku ze dne 1. 2. 2001, sp. zn. 2 A 8/2000, ve věci Jihomoravská plynárenská. Monopolista na trhu dodávek plynu (Jihomoravská plynárenská) přitom zneužil své dominantní postavení tím, že neoprávněně vybíral poplatky za osazení plynoměru od odběratelů, ke kterým nebyli podle zákona povinni. Soud zde přitom uvedl: „Je nepochybné, že to umožňuje právě výsadní postavení žalobce na trhu vůči spotřebitelům, pro něž odběr plynu prostřednictvím služeb

¹⁰⁸ Srov. Raus, D., Oršulová, A. Op. citace, s. 222.

¹⁰⁹ Viz tamtéž, s. 223.

¹¹⁰ Viz Akman, P: Exploitative Abuse in Article 82EC: Back to Basics? Dostupné na: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1328316.

¹¹¹ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 24. 5. 2007, ve věci T-151/01, DSD, bod 121.

žalobce představuje jedinou možnost, neboť neexistuje žádná alternativní nabídka napojení na rozvodnou síť.“ Uvedený rozsudek tak lze analogicky aplikovat i na případ účastníka řízení, jednak z pohledu jeho faktického monopolního postavení, čímž pro ubytovací zařízení představoval jediného možného smluvního partnera, ale rovněž v souvislosti s danou praktikou neoprávněného výběru poplatků.

255. V případě unijní rozhodovací praxe může být sporadický výskyt nepřiměřených obchodních podmínek odůvodněn mimo jiné skutečností, že vykořisťovatelské praktiky obecně nepatří mezi priority Komise, neboť ta se zaměřuje primárně na praktiky vylučovací.¹¹² To však nic nemění na faktu, že určitá unijní rozhodovací praxe se i v případě vynucování nepřiměřených obchodních podmínek vyvinula.
256. Odkázat lze např. na rozsudek SDEU ze dne 28. 3. 1985, ve věci C-298/83, Comité des industries cinématographiques des Communautés européennes (CICCE), kde SDEU konstatoval, že vynucování nepřiměřených podmínek se může týkat i jiných než cenových podmínek a v takových případech je důležité posouzení, zda jsou jiné smluvní podmínky stanovené ve prospěch dominantního soutěžitele v nápadném nepoměru k poskytovanému plnění.¹¹³
257. Unijní rozhodovací praxe, ze které vychází prvostupňový orgán, taktéž dosud nebyla překonána. To lze dobře ilustrovat např. odbornou literaturou, která jak na rozhodnutí Komise ve věci GEMA¹¹⁴, tak na rozsudek SDEU ve věci BRT stále odkazuje¹¹⁵. Ani účastník řízení ostatně nepřichází s aktuálnější unijní rozhodovací praxí. Sám přitom v bodě 334 svého rozkladu odkazuje na historickou „ustálenou“ judikaturu.
258. Pokud se jedná o konkrétní námitky, účastník řízení zdůrazňuje, že u rozhodnutí Komise ve věci GEMA a rozsudku SDEU ve věci BRT šlo o jinou skutkovou situaci. Právě v rozsudku SDEU ve věci BRT se podle účastníka řízení objevuje dvoustupňový test užitý Úřadem, přičemž je třeba tento test chápat pouze jako prvotní indikátor toho, zda uplatňováním konkrétní obchodní podmínky dochází ke zneužití dominantního postavení a nemůže sloužit k prokázání spáchání deliktu. Tento dvoustupňový test byl rovněž novější judikaturou překonán, přičemž tomu odpovídají unijní rozsudky ve věci Tetra Pak II¹¹⁶, v němž byl dvoustupňový test doplněn o podmínku třetí spočívající v posouzení přiměřenosti obchodní podmínky z pohledu zájmů dominantního soutěžitele, jeho obchodních partnerů či konečných zákazníků.
259. Na rozdíl od účastníka řízení však závěry z rozhodnutí Komise ve věci GEMA a rozsudku SDEU ve věci BRT, jak jsou popsány v bodech 112 – 115 napadeného rozhodnutí, považují na posuzované jednání účastníka řízení za plně aplikovatelné, neboť se zde řešila právě

¹¹² Srov. DG Competition Discussion Paper on the application of Article 82 of the treaty to exclusionary abuses, December 2005, odst. 3.

¹¹³ Nepřiměřenými obchodními podmínkami se dále zabýval Tribunál např. v rozsudku ze dne 22. 11. 2001, ve věci T-139/98, Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato v. Commission nebo v rozsudku ze dne 30. 9. 2003, ve spojených věcech T-191 a 212 až 214/98, Atlantic Container Line and others v. Commission.

¹¹⁴ Srov. např. Kindl, J., Munková J.: Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář. 3., přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s.207-208 nebo Raus, D., Oršulová, A. Op. citace, s. 232.

¹¹⁵ Srov. např. González-Díaz F. E., Snelders R. Op. citace, s. 694. nebo Petr, M. a kolektiv. Op. citace, s. 331.

¹¹⁶ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 6. 10. 1994, ve věci T-83/91, Tetra Pak II a navazující rozsudek SDEU ze dne 14. 11. 1996, ve věci C-333/94, Tetra Pak II (souhrnně též „**rozsudky ve věci Tetra Pak II**“).

problematika zneužití dominantního postavení kolektivním správcem, a to formou vynucování nepřiměřené obchodní podmínky. Ještě přílehavější je však níže uvedený rozsudek ve věci DSD.

260. Účastník řízení nicméně do jisté míry dezinterpretuje rozsudek SDEU ve věci BRT. SDEU v rozsudku přímo nehovoří o dvoustupňovém testu, jak uvádí účastník řízení.¹¹⁷ SDEU zde namísto toho v odpovědi na předběžné otázky jasně deklaruje, že při posuzování dané praktiky je nezbytné prověřit, zdali kolektivní správce bere v potaz všechny relevantní zájmy, tak aby byla zajištěna rovnováha mezi maximální svobodou autorů disponovat se svými právy a efektivní správou jejich práv.¹¹⁸ Stěžejní pro posouzení dané praktiky je otázka její absolutní nezbytnosti (absolutely necessary) pro dosažení stanoveného cíle a to zároveň s ohledem na zájem jednotlivých autorů na maximální svobodu disponovat se svými právy.¹¹⁹ Požadavek na povinnou správu současných i budoucích autorských práv po nepřiměřeně dlouhou dobu přitom podle SDEU představuje nepřiměřenou obchodní podmínku ve smyslu čl. 86 SES (nynější čl. 102 SFEU).¹²⁰ SDEU tak uzavřel, že belgický kolektivní správce SABAM se uvedeným jednáním mohl dopustit zneužití dominantního postavení.¹²¹ Tento případ z roku 1974 přitom dle odborné zahraniční literatury předurčil podmínky pro budoucí rozhodování Komise a SDEU ve věcech kolektivní správy autorských práv.¹²²
261. V rozsudcích ve věci Tetra Pak II, na které poukazuje účastník řízení, byla kromě predátorských cen a řady dalších porušení soutěžního práva posuzována i praktika nepřiměřených obchodních podmínek. Hlavní konkurent společnosti Tetra Pak, skupina Elopak, tvrdil, že společnost Tetra Pak zneužila své dominantní postavení stanovením nepřiměřené obchodní podmínky spočívající ve vázání smluvních zákazníků používat v plnicích zařízeních pouze obaly Tetra Pak a akceptovat kontrolní mechanismy na zabezpečení dodržování smluvních podmínek včetně inspekce ze strany Tetra Pak při dodávce zařízení pro plnění kartonů, což směřovalo k vyloučení konkurence na italském trhu. Tyto obchodní podmínky byly přitom vyhodnoceny jako nepřiměřené, a to zejména s ohledem na fakt, že nijak nesouvisely s ochranou hospodářských zájmů dominanta, přičemž jejich cílem bylo posílení pozice dominanta.¹²³ I zde se tak účastník řízení dopouští do jisté

¹¹⁷ V předmětném rozsudku tak nenalezneme ani „indispensability test“, ani „equity test“. Lze však do jisté míry souhlasit s účastníkem řízení, že zahraniční literatura a navazující rozhodovací praxe Komise z daného rozsudku dané dovozují. Srov. např. rozhodnutí Komise ze dne 4. 12. 1981, ve věci IV/29.971, GEMA Statutes.

¹¹⁸ Srov. bod 8 rozsudku ve věci BRT.

¹¹⁹ Viz bod 11 rozsudku ve věci BRT.

¹²⁰ Viz body 8 a 12 rozsudku ve věci BRT.

¹²¹ Viz bod 15 rozsudku ve věci BRT: „It must thus be concluded that the fact that an undertaking entrusted with the exploitation of copyrights and occupying a dominant position within the meaning of Article 86 imposes on its members obligations which are not absolutely necessary for the attainment of its object and which thus encroach unfairly upon a member's freedom to exercise his copyright can constitute an abuse.“

¹²² Viz González-Díaz, F. E., Snelders, R. Op. citace, s. 694-695.

¹²³ Viz bod 140 rozsudku Tribunálu ve věci Tetra Pak II: „In those circumstances, it is clear that the tied-sale clauses and the other clauses referred to in the Decision went beyond their ostensible purpose and were intended to strengthen Tetra Pak's dominant position by reinforcing its customers' economic dependence on it. Those clauses were therefore wholly unreasonable in the context of protecting public health, and also went beyond the recognized right of an undertaking in a dominant position to protect its commercial interests (see, in relation to second point, the judgment in United Brands v Commission, cited above, paragraph 189). Whether considered in isolation or together, they were unfair.“

míry dezinterpretace, když ani jeden unijní rozsudek ve věci Tetra Pak II výslovně nehovoří o třístupňovém testu, případně o třetím kroku (reasonability test). To však nic nemění na tom, že Úřad se podmínkou přiměřenosti obchodní podmínky, jak požaduje účastník řízení, v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval.¹²⁴

262. Dezinterpretace se měl podle účastníka řízení Úřad dopustit i ve vztahu k rozhodnutí Komise a unijních soudů v případě DSD¹²⁵, a proto jej ve svém rozkladu zevrubně rozebírá a přichází tak s vlastním vysvětlením daného případu a závěrů z něj plynoucích.
263. Obdobnou námitku již účastník řízení uplatnil ve správním řízení, Úřad se jí tak zabýval v bodech 161 – 165 napadeného rozhodnutí. Se zde uvedením vypořádáním se zcela ztotožňují a v podrobnostech na něj odkazují. K samotnému případu přitom nad rámec argumentace prvostupňového orgánu uvádím dále následující.
264. Komise a unijní soudy se v případě DSD zabývaly praktikou zneužití dominantního postavení ze strany společnosti Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland GmbH (dále též „DSD“), která na území Německa jako jediná provozovala kolektivní systém zpětného odběru prodejních obalů (dále též „kolektivní systém“). Podstata zneužití dominantního postavení spočívala ve skutečnosti, že společnost DSD vybírala od výrobců a distributorů obalů, kteří přistoupili ke kolektivnímu systému DSD, poplatek, který nebyl podmíněn skutečným využitím tohoto systému, ale byl vypočítán podle množství obalů označených logem Der Grüne Punkt (dále též „DGP“), které tito výrobci a distributoři uváděli na trh v Německu. Přitom výrobci a distributoři, kteří přistoupili ke kolektivnímu systému DSD, museli označit logem DGP každý obal označený DSD, který měl být v Německu uveden na trh. Společnost DSD tak zneužívala své dominantní postavení tím, že nepodmiňovala zaplacení poplatku splatného na základě smlouvy skutečným použitím kolektivního systému DSD. Způsob výpočtu poplatku zaplaceného DSD přitom zabraňoval přání některých výrobců obalů, resp. zákazníků systému DSD, mít možnost používat vlastní individuální systém nebo jiný kolektivní systém pro část obalů, které uváděli na trh.¹²⁶
265. Namítá-li nejprve účastník řízení, že společnost DSD nebyla jedinou společností, která by na území Německa provozovala kolektivní systém, jedná se o zavádějící a nesprávné tvrzení. V rozhodnutí Komise je zcela jasně deklarováno, že společnost DSD byla jedinou společností provozující kolektivní systém na území Německa a ačkoliv zde působilo několik dalších společností, které organizovaly sběr odpadů, nejednalo se o provozování kolektivního systému, nýbrž o provozování systému individuálního.¹²⁷ Monopolní postavení společnosti DSD přitom doložil i Tribunál, když uvedl: „Podle napadeného rozhodnutí je DSD jediným podnikem, který nabízí kolektivní systém na celém německém území, přičemž systém DSD provádí sběr přibližně 70 % prodejních obalů v Německu, jakož i přibližně 82 % prodejních obalů posbíraných v Německu od spotřebitelů. Dominantní postavení DSD není v projednávané věci zpochybněno.“¹²⁸ Tvrzení Úřadu uvedené v bodě 161 napadeného

¹²⁴ Viz body 124 – 130 napadeného rozhodnutí.

¹²⁵ Viz rozhodnutí Komise ze dne 20. 4. 2001, ve věci 2001/463/EC, DSD (COMP D3/344493) (dále též „rozhodnutí Komise ve věci DSD“), rozsudek Tribunálu ze dne 24. 5. 2007, ve věci T-151/01, DSD (dále též „rozsudek Tribunálu ve věci DSD“) a rozsudek SDEU ze dne 16. 7. 2009, ve věci C-385/07 P, DSD.

¹²⁶ Srov. body 100 – 102 rozhodnutí Komise ve věci DSD.

¹²⁷ Srov. body 25 – 26 rozhodnutí Komise ve věci DSD.

¹²⁸ Viz bod 47 rozsudku Tribunálu ve věci DSD. Srov. též bod 12 téhož rozsudku.

rozhodnutí tedy stojí. Podstatná je ovšem zejména skutečnost, že společnost DSD byla Komisí¹²⁹ i unijními soudy považována za podnik v dominantním postavení, což ostatně ani sama společnost nepopírala a její jednání tak bylo posuzováno jako porušení čl. 82 SES (nyní čl. 102 SFEU).

266. Účastník řízení dále namítá, že se společnost DSD dopustila jak uplatňování nepřiměřených cen, tak vynucování nepřiměřených obchodních podmínek. Předmětem posouzení Komise tak byly dvě praktiky, jedna cenová a druhá necenová, přičemž dle účastníka řízení měla necenová praktika na soutěž především vylučovací dopady.
267. Takovéto pojetí účastníka řízení je však do velké míry zavádějící. Komise ve svém rozhodnutí uvádí, že účinky zneužití, které se týká režimu poplatku vázaného na smlouvu o užívání loga, jsou dvojí. Tyto účinky přitom Komise označuje jako vykořisťovací (exploitative)¹³⁰ a obstrukční (obstructive)¹³¹, přičemž dále konstatuje, že se vzhledem k daným účinkům jedná o závažný případ zneužití. Z daného tak vyplývá, že se v druhém případě nejedná o ryze vylučovací účinky, tak jak tvrdí účastník řízení, neboť by Komise v tomto případě použila spíše výrazu „exclusionary“, nikoli „obstructive“.¹³²
268. Vykořisťovací účinky pak podle Komise spočívají v tom, že společnost DSD tím, že podmiňovala placení poplatku výlučně užíváním loga, vystavovala zákazníky, kteří nevyužívali služby převzetí povinnosti odstraňování odpadů nebo kteří tuto službu využívali pouze pro část odpadů, nespravedlivým cenám a obchodním podmínkám. Jako obstrukční účinky pak Komise vyhodnotila skutečnost, že v důsledku režimu poplatků vymezeného smlouvou o užívání loga nebylo pro zákazníky povinné zaplatit poplatek hospodářsky rentabilní, aby přistoupily ke konkurenčnímu individuálnímu nebo kolektivnímu systému, jelikož tyto společnosti musely buď platit poplatek DSD vedle odměny placené soutěžiteli, anebo zavést odlišné způsoby balení a distribuce. Režim poplatků tak ztížil vstup konkurentů systému DSD na trh. Komise ve svém rozhodnutí přitom popisuje negativní účinky obecně, nijak přitom nerozlišuje, které z nich se vztahují ke které praktice (nepřiměřené ceny nebo nepřiměřené podmínky). Ve zkratce tak slovy Tribunálu *„účinky tohoto zneužití jsou podle napadeného rozhodnutí dvojí a představují současně vykořisťování zákazníků DSD z důvodu nepoměru mezi požadovanou odměnou a poskytnutou službou a překážku vstupu soutěžitelů nabízejících alternativní řešení ve vztahu k systému DSD, vzhledem k nákladům spojeným se současným užíváním jiného systému než systému DSD.“*¹³³
269. Ve vztahu k účinkům zneužití dominantního postavení, tak uzavírám, že z rozhodnutí Komise a unijních soudů jasně vyplývá, že byly identifikovány výše popsané dvojí účinky. Souhlasím taktéž s tvrzením Úřadu v bodu 161 napadeného rozhodnutí, že Komise tyto účinky popisovala obecně, aniž by rozlišovala, se kterou konkrétní praktikou jsou spojené.¹³⁴ Ani z pasáží rozhodnutí Komise či rozsudku Tribunálu, které cituje účastník řízení, přitom nevyplývá opak. Lze tedy shrnout, že citované negativní účinky mohly existovat vedle sebe

¹²⁹ Viz bod 97 rozhodnutí Komise ve věci DSD.

¹³⁰ Blíže viz body 111 – 113 rozhodnutí Komise ve věci DSD.

¹³¹ Blíže viz body 114 – 115 rozhodnutí Komise ve věci DSD.

¹³² O vylučovacích účincích přitom nehovoří ani unijní soudy, které rozhodnutí Komise přezkoumaly.

¹³³ Viz bod 115 rozsudku Tribunálu ve věci DSD.

¹³⁴ Viz např. bod 113 rozhodnutí Komise ve věci DSD, kde se uvádí: „*As long as DSD makes the licence fee dependent solely on the use of the mark, it is imposing unfair prices and commercial terms...*“

a jejich existence nic nemění na skutečnosti, že společnost DSD zneužila své dominantní postavení formou vynuucování nepřiměřených podmínek. Tvzení účastníka řízení, že necenová praktika spočívají v uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek má především vylučovací účinky, proto neobstojí.

270. Účastník řízení dále namítá, že Úřad nesprávně interpretoval závěry Komise, že nedodržení principu proporcionality samo o sobě vedlo k závěru, že dominant uplatňuje nepřiměřenou obchodní podmínku. Při posuzování otázky uplatňování nepřiměřených cen, tedy cenové praktiky, pak Komise i unijní soudy vážily přiměřenost výše poplatku jako celku proti hodnotě služby, kterou společnost DSD poskytovala v rámci jí provozovaného systému. Jednotlivé komponenty, které cenu tvořily, byly podle účastníka řízení zcela mimo pozornost Komise i unijních soudů. Rozhodnutí ve věci DSD je pak dle účastníka řízení na jeho jednání naprosto neaplikovatelné.
271. S uvedeným argumentem účastníka řízení však zásadně nesouhlasím. Ve vztahu k praktice zneužití dominantního postavení formou uplatnění nepřiměřených obchodních podmínek dovedla Komise i Tribunál několik důležitých závěrů a jsou v dané věci aplikovatelné. Jedním z nich bylo právě posouzení dané praktiky aplikací principu proporcionality.
272. Komise ve svém rozhodnutí zcela explicitně uvedla, že nepřiměřené obchodní podmínky existují tehdy, když dominant nedodržuje princip proporcionality.¹³⁵ K témuž závěru přitom dospívá i zahraniční odborná literatura.¹³⁶ Z důvodu nepřiměřeného rozdílu mezi náklady na poskytnutí služby a její cenou se tak podle Komise jednalo o případ zneužití dominantního postavení ve smyslu čl. 82 odst. 2 písm. a) SES (spočívající ve vynuucování nepřiměřených cen a obchodních podmínek).¹³⁷
273. Zneužití tak vyplývá z pouhé skutečnosti, že „*režim poplatků je v rozporu s článkem 82 ES v tom smyslu, že DSD požaduje, aby byla odměněna za službu, kterou neposkytuje a u které bylo prokázáno, že je poskytována v rámci jiného systému*“.¹³⁸ K principu proporcionality dále Tribunál uvedl: „*Z článku 82 odst. 2 písm. a) ES zvláště vyplývá, že takové zneužití může zejména spočívat v přímém, nebo nepřímém vynuucování nepřiměřených cen nebo jiných nerovných obchodních podmínek. Ke zneužití tak dochází, když podnik v dominantním postavení vyžaduje za své služby zaplacení poplatků, které jsou nepřiměřené ve vztahu k hospodářské hodnotě poskytované služby*“.¹³⁹
274. Uzavírám tak, že ve světle výše uvedeného posoudil Úřad princip proporcionality správně, aniž by účelově vytrhával pasáže z rozhodnutí Komise ve věci DSD, jak namítá účastník řízení. V tomto ohledu je to přitom do jisté míry sám účastník řízení, kdo ne zcela správně interpretuje rozhodnutí Komise ve věci DSD a považuje tak za stěžejní její tvrzení, které

¹³⁵ Viz bod 112 rozhodnutí Komise ve věci DSD: „*Unfair commercial term exists where an undertaking in a dominant position fails to comply with the principle of proportionality. By giving undertakings a choice between introducing separate packaging and distribution channels or paying an unreasonable licence fee, DSD is imposing unfair commercial terms.*“

¹³⁶ Srov. např. Akman, P. Exploitative Abuse in Article 82EC: Back to Basics?, Op. citace, s. 18. nebo González-Díaz, F. E., Snelders, R. Op. citace, s. 698.

¹³⁷ Viz bod 111 rozhodnutí Komise ve věci DSD: „*An infringement of Article 82(2)(a) of the EC Treaty exists where the price charged for a service is clearly disproportionate to the cost of supplying it.*“

¹³⁸ Viz bod 87 rozsudku Tribunálu ve věci DSD.

¹³⁹ Viz bod 121 rozsudku Tribunálu ve věci DSD.

mimo jiné uvedla při popisování vykořisťovacích účinků, že společnost DSD může vynucovat nepřiměřené ceny, kdykoliv je množství obalů nesoucí logo DGP větší než množství obalů, které fakticky využívají kolektivní systém.¹⁴⁰ Toto tvrzení však nikterak nepopírá výše uvedené závěry, pouze je doplňuje. Ani unijní soudy přitom samotným nepřiměřeným cenám ve svých rozsudcích nevěnují zvláštní pozornost.

275. Konečně účastník řízení namítá, že se Tribunál zabýval i hospodářskou hodnotou ochranné známky vlastněné společností DSD. Z toho důvodu se tak měl Úřad v napadeném rozhodnutí zabývat otázkou, zda licence k užití autorských děl má pro jejího nabyvatele penězi ocenitelnou hodnotu i v případě, že na těchto pokojích nejsou ubytováni hosté.
276. K tomu nejprve uvádím, že ačkoliv účastník řízení namítá, že je případ DSD na jeho jednání zcela neaplikovatelný a nepřiléhavý, sám požaduje aplikování některých závěrů z rozsudku Tribunálu ve věci DSD. Pokud se jedná o samotnou ekonomickou hodnotu licence, již výše jsem ve výkladu k povaze licence konstatoval, že sdělování autorských děl veřejnosti má pro ubytovací zařízení výdělečnou povahu pouze v případě, kdy je veřejnost skutečně přítomna, aby bylo možno jí dílo sdělovat. Ztotožňuji se tak zcela s argumentací Úřadu v bodě 165 napadeného rozhodnutí. Na rozdíl od posuzovaného případu tak v případě DSD uživatelé loga známku DGP na své obaly skutečně umístili. V posuzované věci však v případě neobsazených pokojů k užívání autorského díla nedocházelo. I tuto námitku je tak třeba odmítnout.
277. Na základě výše uvedeného jsem tak přesvědčený o tom, že případ DSD je na posuzované jednání účastníka řízení zcela aplikovatelný a Úřad proto nepochybil, když svou argumentaci právě tímto případem podpořil.
278. K podobné dezinterpretaci došlo podle účastníka řízení i ve vztahu k případu švédského kolektivního správce – rozsudku ve věci STIM, který se zabýval výlučně cenovou praktikou kolektivního správce. V tomto případě pak byla rozhodná přiměřenost vybíraného poplatku k hodnotě plnění. Úřad ovšem tento rozsudek aplikuje v případě necenové praktiky – tedy nepřiměřených obchodních podmínek, což neodpovídá podstatě věci. Podle účastníka řízení není možné z případu STIM dovozovat detailní rozpracování principu proporcionality, které by bylo univerzálně použitelné, jak tvrdí Úřad. V případě STIM šlo totiž pouze o předběžnou otázku a vlastní praktika, natož posouzení proporcionality, nebylo předmětem rozhodnutí SDEU, ale věci národního soutěžního úřadu. Ve věci STIM tak byla podle účastníka řízení zmíněna jen základní východiska pro posouzení zneužití dominantního postavení ve formě uplatňování excesivních cen.
279. Pokud se jedná o namítanou aplikaci rozsudku ve věci STIM, nesdílím přesvědčení účastníka řízení, že Úřad dané rozhodnutí dezinterpretoval a nemohl jej ve věci aplikovat. Je pravdou, že SDEU zde nerozhodoval o meritu, nýbrž o předběžné otázce. Ta se však týkala výkladu čl. 82 SES (nynější čl. 102 SFEU). Právě výklad článku 82 vzhledem k posuzovanému případu týkajícího se zneužití dominantního postavení kolektivním správcem, tím spíše, když existuje pouze omezená rozhodovací praxe ve věci praktiky vynucování nepřiměřených podmínek, je

¹⁴⁰ Srov. bod 111 rozhodnutí Komise ve věci DSD: „Consequently, DSD can be deemed to impose unreasonable prices whenever the quantity of packaging bearing the Green Dot mark is greater than the quantity of packaging making use of the exemption service.“

dále i s ohledem na porušení čl. 102 SFEU a požadavek eurokonformního výkladu, zcela relevantní.

280. Podstatou daného případu byl spor soukromých televizních společností a švédského kolektivního správce autorských práv k hudebním dílům (STIM) ohledně modelu stanovení poplatků za televizní vysílání hudebních děl chráněných autorským právem uplatňovaného STIM. Švédský soud rozhodující ve věci přitom SDEU položil následující otázku¹⁴¹:

„Musí být článek 82 ES vykládán tak, že postup organizace pro kolektivní správu autorských práv, která má postavení faktického monopolu v členském státu a která používá nebo uplatňuje pro komerční televizní kanály model stanovení poplatků za právo zpřístupňovat hudební díla v televizním vysílání určeném široké veřejnosti, jehož součástí je výpočet těchto poplatků jako podílu příjmů televizních kanálů z takového televizního vysílání určeného široké veřejnosti, představuje zneužití dominantního postavení?“

281. V odpovědi na danou otázku tak SDEU mimo jiné uvedl tyto závěry: *„Ve věci v původním řízení je tedy třeba zkoumat, zda poplatky, které požaduje STIM, jsou v přiměřeném poměru k hospodářské hodnotě plnění poskytnutých touto organizací, která spočívají v zpřístupňování hudebních děl chráněných autorským právem, jež spravuje, televizním společnostem, které s ní uzavřely dohody o poskytnutí licencí...V této souvislosti je vhodné nalézt přiměřenou rovnováhu mezi zájmem autorů hudebních děl chráněných autorským právem na získání odměny z titulu televizního vysílání těchto děl a zájmem televizních společností na vysílání těchto děl za rozumných podmínek.“*¹⁴²

282. Tyto závěry přitom lze označit za uplatnění principu proporcionality, který byl ostatně popsán kromě případu DSD nepřímou i v dřívější rozhodovací praxi SDEU, a to např. v rozsudku ve věci BRT, ale taktéž např. v rozsudku ve věci United Brands¹⁴³. SDEU se tak zabýval určitým modelem stanovení poplatku, v tomto případě kolektivního správce STIM, což představuje určitou obchodní praktiku. Ačkoliv se tak skutkově daný případ odlišuje od posuzovaného jednání účastníka řízení, lze zde nalézt určité podobnosti, zejména v tom ohledu, že i účastníkovi řízení je vytýkán způsob, jakým stanovil autorskou odměnu, když nezohlednil kritérium obsazenosti.

283. Prvostupňový orgán na rozsudek ve věci STIM odkázal v části souhrnu rozhodovací praxe týkající se posuzování dané protisoutěžní praktiky v oblasti výkonu kolektivní správy autorských práv¹⁴⁴ a dále při posouzení proporcionality obchodní podmínky.¹⁴⁵ Na základě výše uvedeného tak neshledávám za pochybení ani dezinterpretaci, když Úřad ve svém rozhodnutí odkázal i na rozsudek ve věci STIM, neboť nic nebrání aplikaci závěrů z něj plynoucích.

284. Účastník řízení tak dále namítá, že z jím citované unijní praxe, která je na rozdíl od závěrů ve věci DSD a STIM, na posuzované jednání použitelná, vyplývá několikastupňový test pro posouzení nepřiměřenosti obchodních podmínek. Zprv je podle účastníka řízení nutno vyhodnotit, zda je obchodní podmínka spojena s účelem smlouvy a je nezbytná pro zajištění

¹⁴¹ Viz bod 16 rozsudku ve věci STIM.

¹⁴² Viz body 29 a 31 rozsudku ve věci STIM.

¹⁴³ Viz rozsudek SDEU ze dne 14. 2. 1978, ve věci C-27/76, United Brands, bod 190.

¹⁴⁴ Srov. body 116 – 117 napadeného rozhodnutí.

¹⁴⁵ Viz bod 130 napadeného rozhodnutí.

jejího očekávaného účinku. Teprve pokud podmínka zjevně nesouvisí s účelem smlouvy, může se jednat o nepřiměřenou podmínku. Zadruhé je nezbytné, aby obchodní podmínka působila újmu druhé smluvní straně. Zatřetí je třeba vyhodnotit vhodnost a přiměřenost zkoumané obchodní podmínky. Pokud mechanismus stanovení ceny (necenová praktika) není zneužívající sám o sobě, pak je v dalším kroku třeba posoudit, zda je výše ceny přiměřená poskytnutému protiplnění (cenová praktika). V takovém případě však nepřipadá v úvahu závěr, že došlo ke zneužití dominantního postavení ve formě uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek. Nejprve je proto podle účastníka řízení vždy nutno hodnotit, zda je daná obchodní podmínka spojena s ústředním předmětem smlouvy, přičemž tento první krok nelze vynechat. Pro prokázání zneužití dominantního postavení formou nepřiměřených obchodních podmínek je dle účastníka řízení nutno provést všechny tři kroky shora uvedeného testu a tyto podmínky musejí být splněny kumulativně. Na nepřiměřenost obchodní podmínky podle něj nelze usuzovat pouze na základě provedení posledního kroku posouzení, jak to učinil Úřad v napadeném rozhodnutí.

285. Ani s touto argumentací účastníka řízení se neztotožňuji. Zaprvé, není zřejmé, o jakou citovanou unijní praxi se jedná, neboť účastník řízení ve svém rozkladu uvádí pouze odkaz na zahraniční odbornou literaturu a nikoli na konkrétní judikaturu. Takový třístupňový test, který požaduje účastník řízení, přitom nebyl aplikován v žádném konkrétním rozhodnutí Komise ani unijních soudů. Jiná zahraniční odborná literatura přitom v souvislosti s posuzováním nepřiměřených obchodních podmínek žádný takový test nezmiňuje a naopak uvádí, že v důsledku malého množství případů zneužití dominantního postavení formou vynucování nepřiměřených podmínek podle čl. 102 SFEU písm. a) je obtížné definovat aplikovatelné testy. Testy, které aplikovala Komise a SDEU, přitom zvažují protisoutěžní účinky dané podmínky a její potenciálně legitimní ospravedlnění.¹⁴⁶ Uzavírám tak, že aplikace třístupňového testu nebyla v daném případě nezbytná a stačilo, když se Úřad zabýval přiměřeností (proporcionality) dané obchodní podmínky ve vztahu k předmětnému protiplnění a existencí možných ospravedlnitelných důvodů pro dané jednání účastníka řízení.¹⁴⁷
286. Tvrdí-li účastník řízení dále, že dané jednání nelze ani podřadit pod skutkovou podstatu nepřiměřené obchodní podmínky, neboť se nejednalo o necenovou praktiku, ani s daným závěrem nelze souhlasit. V první řadě i účastník řízení na několika místech svého rozkladu pracuje s tezí, že posuzované jednání představovalo necenovou praktiku. Z napadeného rozhodnutí přitom jasně vyplývá, že je účastníkovi řízení vytýkáno, že při tvorbě svých sazebníků autorských odměn v posuzovaném období, tj. od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014, nezohlednil kritérium obsazenosti pokojů ubytovacího zařízení, resp. četnost využití jeho pokojů ubytovanými hosty. Na základě výše uvedeného výkladu bylo jasně řečeno, že ke sdělování díla veřejnosti dochází pouze v případě, kdy je na pokoji, který je vybaven televizním či rozhlasovým přijímačem, ubytován nějaký host. Na neobsazeném pokoji tedy nemůže dojít ke sdělování díla veřejnosti, ubytovací zařízení tedy neužívá autorské dílo. I přesto však účastník řízení tuto skutečnost při výpočtu autorské odměny nezohlednil a po svých smluvních partnerech (provozovateli ubytovacích zařízení) vyplacení odměny požadoval. Docházelo tedy k plnění, aniž by existovalo jakékoli protiplnění ze strany autorů,

¹⁴⁶ Viz González-Díaz, F. E., Snelders, R., Op. citace, s. 692.

¹⁴⁷ Srov. blíže body 120 – 135 napadeného rozhodnutí.

resp. účastníka řízení jako subjektu, který práva autorů spravuje. Za nepřiměřenou obchodní podmínku tak prvostupňový orgán považoval požadavek platby autorské odměny i tehdy, kdy u provozovatele ubytovacího zařízení prokazatelně nemohlo dojít k užití díla, tzn. když pokoj nebyl obsazen žádným hostem a nebylo mu tak poskytováno žádné protiplnění.¹⁴⁸ Tuto podmínku tak jednoznačně, i v souladu s výše uvedenou judikaturou, považuji za nepřiměřenou obchodní podmínku. Nejedná se tak o účelovou právní kvalifikaci, ani nebezpečný precedens ze strany Úřadu, jak argumentuje účastník řízení. Úřad dané jednání vyhodnotil jako porušení ZOHS a SFEU, není přitom rozhodné, že v jiných členských státech EU se touto konkrétní praktikou soutěžní úřady či Komise zatím přímo nezabývaly, tato část námitky proto není relevantní.

287. Účastník řízení dále namítá, že otázku zohlednění obsazenosti pokojů při stanovení autorské odměny je nutno považovat za způsob stanovení ceny, nikoli obchodní podmínku k uzavření licenční smlouvy. [REDACTED]

[REDACTED] Jelikož je tedy otázka zohlednění obsazenosti pokojů toliko způsobem stanovení ceny, nemůže jít dle účastníka řízení o protisoutěžní jednání. To vyplývá z rozhodnutí předsedy Úřadu ve věci RWE¹⁴⁹. Podle přesvědčení účastníka řízení je nemožné, aby soutěžní úřad dovozoval, že ceny, které nejsou nepřiměřeně vysoké, ani diskriminační, ani podnákladové, ani stlačující marži, jsou přesto zneužívající jen proto, že při jejich určení nebyla zohledněna konkrétní skutečnost.

288. Dle mínění účastníka řízení tak žádná obchodní podmínka, jejíž přiměřenost by mohla být posuzována, jednoduše neexistovala. Ve smlouvách není obsaženo nic o tom, že by obsazenost pokojů nebyla zohledňována. To se dělo již prostřednictvím nastavení sazeb autorských odměn samotných. Fakticky tedy dle účastníka řízení Úřad napadeným rozhodnutím intervenoval do procesu stanovení ceny a pasoval se tak do role cenového regulátora, což neodpovídá vymezení jeho pravomocí.
289. K uvedené námitce odkazují na argumentaci Úřadu obsaženou v bodech 168 – 175 napadeného rozhodnutí, neboť se danou argumentací zcela ztotožňují. Jak bylo prokázáno výše, posuzované jednání účastníka řízení představuje nepřiměřenou obchodní podmínku, nikoli praktiku spočívající v uplatňování nepřiměřených cen. Je tedy třeba odlišovat způsob stanovení ceny, který může zahrnovat právě obchodní podmínky od samotné výsledné ceny. Není přitom vhodné danou praktiku označovat jako necenovou, neboť se týká cenotvorby, nicméně ani jako cenovou, neboť nejde o posuzování konečné ceny. ZOHS ani SFEU přitom v případě nepřiměřených obchodních podmínek nerozlišují, zda se jedná o podmínky cenové či necenové. Z odborné literatury¹⁵⁰ navíc vyplývá, že taková podmínka může být jakákoliv. Jak dále trefně uvedl prvostupňový orgán v bodě 170 napadeného rozhodnutí, dříve, resp. mimo posuzované období, účastník řízení obsazenost pokojů ubytovacích zařízení zohledňoval prostřednictvím slevy z ceny. Tato sleva tak jistě představuje určitý typ obchodní podmínky, která souvisí s výslednou cenou. Jakmile však účastník řízení tuto slevu aplikovat

¹⁴⁸ Viz bod 130 napadeného rozhodnutí.

¹⁴⁹ Viz rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 12. 3. 2007, č. j. R098/2006/01-05326/2007/300, ve věci RWE Transgas, a.s. (dále též „rozhodnutí předsedy Úřadu ve věci RWE“).

¹⁵⁰ Srov. Raus, D., Oršulová, A. Op. citace, s. 222.

přestal, ačkoli na ni měli provozovatelé ubytovacích zařízení nárok, dopustil se protisoutěžního jednání, spočívají v tom, že smluvní partneři dominantního soutěžitele museli platit za službu, kterou fakticky neodebírali. V souladu s výše uvedenou judikaturou tak tato skutečnost představuje nepřiměřenou obchodní podmínku. Nic na tom přitom nemění ani vyjádření I. místopředsedy Úřadu v médiích, na které poukazuje účastník řízení. Vyjádření pro média bývají často zjednodušená a toto vyjádření přitom ani nepředstavuje oficiální stanovisko Úřadu. To je obsaženo v napadeném rozhodnutí.

290. Není přitom pochyb o tom, že daná obchodní podmínka ve smluvních vztazích mezi účastníkem řízení a provozovatelem ubytovacích zařízení fakticky existovala. Důkazem toho je přitom zejména skutečnost, že sazebníky autorských odměn byly součástí smluvních ujednání týkající se povinnosti zaplatit účastníkovi řízení autorskou odměnu. Nebylo tak třeba explicitního ujednání týkající se této obchodní podmínky obsažené přímo ve smlouvách.

291. Účastník řízení dále do jisté míry dezinterpretuje konstatování Úřadu v bodě 172 napadeného rozhodnutí. [REDAKCE]

[REDAKCE] Úřad pak ani nepopírá principy uzavírání smluv, jak namítá účastník řízení. Preambule je jistě právoplatnou součástí smlouvy, v níž se běžně deklarují východiska a účel smlouvy. Ačkoliv tak preambule neobsahuje práva a povinnosti, může představovat relevantní interpretační vodítko, neboť obsahuje projevy vůle obou smluvních stran. To přitom vyplývá i z jazykového výkladu slova „preambule“ – z latiny praeambulum, tedy „to, co předchází“.

292. Pokud jde o rozhodnutí předsedy Úřadu ve věci RWE, předseda Úřadu zde mimo jiné změnil rozhodnutí prvostupňového orgánu v tom smyslu, že ve správním řízení nebylo prokázáno porušení § 11 odst. 1 písm. a) ZOHS v příslušném znění či čl. 82 písm. a) Smlouvy Evropského společenství spočívající v tom že společnost RWE stanovila cenu za uskladnění plynu pro kategorii oprávněných zákazníků bez objektivně ospravedlnitelných důvodů ve stejné výši, jako byla stanovena cena za uskladnění plynu pro kategorii chráněných zákazníků. Neprokázaní porušení daného ustanovení přitom bylo konstatováno zejména z důvodu, že z prvostupňového rozhodnutí nebylo zcela zřejmé, zda bylo zneužití dominantního postavení spatřováno ve výši ceny za uskladnění plynu požadované po oprávněných zákaznících nebo zda byl za tento delikt považován postup účastníka řízení při stanovení ceny.¹⁵¹ Rovněž se podle rozhodnutí předsedy Úřadu ve věci RWE ve správním řízení prvostupňový orgán vůbec nezabýval újmou. Je vidět, že skutkové okolnosti případu jsou tak odlišné od stávajícího případu a nelze je bez dalšího vztáhnout na posuzované jednání, neboť v případě účastníka řízení Úřad jasně vymezil, v čem je spatřováno zneužití dominantního postavení a rovněž se detailně zabýval i existencí újmy. Pasáž, kterou cituje účastník řízení v bodě 321 svého rozkladu je tak třeba vnímat v kontextu daného rozhodnutí. V rozhodnutí předsedy ve věci RWE je přitom ve vztahu k praktice nepřiměřených podmínek dále uvedeno: „*Nepřiměřenost smluvních podmínek, jejichž vynucování v jednání s jinými účastníky trhu může být posouzeno jako zneužití dominance, totiž třeba sledovat zejména v*

¹⁵¹ Srov. bod 182 rozhodnutí předsedy Úřadu ve věci RWE.

nápadném nepoměru k poskytovanému protiplnění [srov. § 11 odst. 1 písm. a) zákona].“¹⁵²

V duchu tohoto tvrzení přitom postupoval i Úřad v posuzované věci.

293. Konečně je třeba odmítnout i tvrzení účastníka řízení, že se Úřad pasuje do role cenového regulátora tím, že intervenuje do procesu stanovení ceny. Tak tomu totiž není. Vzhledem k výše popsanému je patrné, že Úřad žádným způsobem nezasahoval do toho, jaká konkrétní cena (autorské odměny) měla být ze strany účastníka řízení stanovena, ani jakým způsobem měla být tato cena určena. Role Úřadu je chránit hospodářskou soutěž. Jako protisoutěžní přitom bylo shledáno jednání účastníka řízení zapříčiněné nezohledněním kritéria obsazenosti pokojů ubytovacích zařízení. [REDACTED]
[REDACTED] Účastník řízení tak tímto jednáním zneužil své dominantní postavení.
294. I kdyby pak obchodní podmínka existovala, což účastník řízení popírá, upozorňuje dále v rozkladu na to, že Úřad rezignoval na naplnění podmínek judikaturou formulovaného testu pro posouzení jejich přiměřenosti. Úřad se totiž věnoval pouze poslednímu kroku testu, a to posouzení přiměřenosti, přičemž kroky předchozí zcela vynechal. Otázka zohlednění či nezohlednění obsazenosti pokojů je dle účastníka řízení inherentně spojena s účelem licenční smlouvy, není tedy splněn první krok testu. Účastník řízení v postavení poskytovatele licence také dle své argumentace plní svou povinnost již okamžikem poskytnutí příslušného oprávnění nabyvateli licence, tj. provozovateli ubytovacího zařízení, nikoli až v momentě, kdy nabyvatel licence toto oprávnění fakticky využije. Nezohledňování obsazenosti pokojů tak provozovatelům ubytovacích zařízení nepůsobí žádnou újmu. Podle účastníka řízení je tak zcela zjevné, že nedošlo ani k naplnění druhého kroku zmiňovaného testu.
295. Nad rámec těchto dvou kroků účastník řízení také dovozuje, že ani v situaci, kdy by bylo posouzení podle testu omezeno pouze na přiměřenost dané obchodní podmínky, není možné dojít k závěru o protisoutěžním charakteru jeho jednání. Žádný z Úřadem porovnávaných, a tedy i z pohledu Úřadu relevantních, zahraničních kolektivních správců totiž kritérium skutečné obsazenosti ubytovacích zařízení při stanovení výše odměny v posuzovaném období nezohledňoval, přičemž ani žádný z tamních soutěžních úřadů proti této praxi nezakročil.
296. Pokud se jedná o argumentaci provedením několikastupňového testu a s tím související dílčí argumenty účastníka řízení, celkově tuto argumentaci považuji za bezpředmětnou, neboť jak bylo vysvětleno výše, Úřadu z ničeho nevyplývala povinnost tento test provést. Úřad přitom při posouzení nepřiměřenosti obchodních podmínek a naplnění znaků skutkové podstaty deliktu postupoval zcela v souladu s relevantní judikaturou, jak bylo deklarováno výše. Důkazní standard prokázání deliktu tak byl splněn. K ostatním argumentům vzneseným v rámci této části jsem se již vyjádřil výše. V podrobnostech rovněž odkazuji na zevrubnou argumentaci Úřadu v bodech 176 – 187 napadeného rozhodnutí. Na tomto místě proto není účelné ji opakovat či parafrázovat.
297. Uzavírám tak, že Úřad prokázal naplnění skutkové podstaty deliktu podle § 11 odst. 1 písm. a) a čl. 102 písm. a) SFEU. Námitku nesprávné aplikace nepřiměřených obchodních podmínek tak považuji za nedůvodnou.

¹⁵² Viz bod 185 rozhodnutí předsedy Úřadu ve věci RWE.

d) Aplikace nepřiměřených (excesivních) cen

298. Účastník řízení dle jeho slov ve své předchozí argumentaci již doložil, že samotný mechanismus stanovení výše autorských odměn, v rámci něhož není zohledňována obsazenost ubytovacích zařízení, není zneužitím dominantního postavení ve formě uplatňování nepřiměřených podmínek. Proto by v souladu se závěry unijní rozhodovací praxe a rozhodnutím předsedy Úřadu ve věci RWE posouzeno, zda je celková výše sazeb (nikoliv jednotlivé elementy) přiměřená k poskytovanému protiplnění. Vytýkané jednání by tak mělo být posuzováno z pohledu naplnění definičních znaků skutkové podstaty zneužití dominantního postavení ve formě uplatňování nepřiměřených (excesivních) cen. Účastník řízení tak odkazuje na bod 198 napadeného rozhodnutí, kde Úřad uvádí, že celková výše autorských odměn nebyla nepřiměřeně vysoká a je tak přesvědčen o tom, že ze spisového materiálu přesvědčivě vyplývá, že jím vybírané sazby autorských odměn na dotčených produktovéch trzích nejsou nápadně vyšší než na jiných geografických trzích. Nemůže se proto jednat o praktiku uplatňování nepřiměřených cen.
299. V doplnění rozkladu účastník řízení rozvíjí tuto svou argumentaci týkající se excesivních cen. Účastník řízení přitom v doplnění odkazuje na stanovisko generálního advokáta SDEU ze dne 16. 7. 2020, ve věci C-372/19, SABAM (dále jen „**Stanovisko**“). Toto Stanovisko tak má podporovat jeho klíčovou argumentaci uvedenou v rozkladu. S odkazy na jednotlivé pasáže daného Stanoviska účastník řízení uvádí, že jeho jednání mělo být posuzováno testem excesivních cen, který dále rozebírá. Stejně jako v rozkladu přitom dospívá k závěru, že ceny uplatňované účastníkem řízení nebyly excesivní.
300. Vzhledem k výše uvedenému, považuji celou tuto námitku za irelevantní, neboť skutková podstata deliktu spočívala v nepřiměřených obchodních podmínkách, nikoli nepřiměřených cenách a ve správním řízení tak Úřad ani neposuzoval zneužívající praktiku aplikace excesivních cen. Z toho důvodu tak ani Úřad neprováděl test excesivních cen, resp. srovnání s ostatními zahraničními kolektivními správci.
301. Nic na tom nemění ani argumentace účastníka řízení v doplnění rozkladu založená na Stanovisku. Krom toho, že ve věci SDEU dosud nerozhodl a je zde možnost, že se od uvedeného Stanoviska odchýlí, není daný případ belgického kolektivního správce SABAM ve věci C-372/19 ani na případ účastníka řízení aplikovatelný. Důvodem je zejména skutečnost, že předmětem sporu mezi kolektivním správcem SABAM a dvěma organizátory festivalů je zákonnost a výše odměn, které musí organizátoři platit společnosti SABAM za používání jejího repertoáru. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se tak týká otázky, zda je struktura sazeb používaná společností SABAM ve světle článku 102 SFEU dostatečně podrobná.
302. Z výše uvedeného tak jasně vyplývá, že v případě organizátorů festivalů fakticky docházelo k užití díla, tedy ke sdělování hudebního díla veřejnosti, za které kolektivní správce SABAM po organizátorech festivalů požadoval příslušné poplatky (odměny). Spornou otázkou tedy bylo, zda byly tyto odměny přiměřené či nikoliv. To vyplývá i ze Stanoviska: *„Vzhledem k tomu, že předmětem předběžné otázky položené předkládajícím soudem je to, zda je použití určité metody výpočtu ceny - v projednávané věci odměny splatné organizaci kolektivní správy autorských práv za sdělování hudebních děl, která jsou součástí jejího repertoáru, veřejnosti - zneužívající, je relevantní především čl. 102 druhý pododstavec písm. a) SFEU,*

který, jak bylo uvedeno, zakazuje vynucování „nepřiměřených nákupních nebo prodejních cen anebo jiných nerovných obchodních podmínek.“ Vzhledem k předmětu sporu se tak generální advokát ve Stanovisku zabýval výhradně praktikou nepřiměřených cen.

303. Příklad účastníka řízení se však od věci kolektivního správce SABAM liší v jednom zásadním aspektu – v případě účastníka řízení nedocházelo v neobsazených hotelových pokojích ke sdělování díla veřejnosti, resp. k poskytnutí služby. Na rozdíl od festivalů, kde hudební díla, která byla součástí spravovaných děl kolektivního správce SABAM, skutečně zazněla a kolektivní správce SABAM tak měl nárok po organizátorech festivalů požadovat zaplacení autorské odměny (spor zde byl o její výši), ubytovací zařízení platila účastníkovi řízení za služby, které fakticky nedostávala, neboť na neobsazených pokojích díla nikdo neužíval a nárok na odměnu pro zastupované autory tak nevznikl. Protiplnění zde tak neexistovalo. Z toho důvodu proto ani nebylo možné danou praktiku hodnotit jako vynucování nepřiměřených cen. Shora uvedená námitka účastníka řízení je tak zcela nedůvodná.
304. Na základě výše uvedeného je tak třeba uzavřít, že prvostupňový orgán správně posoudil hmotněprávní otázky a posuzované jednání účastníka řízení tak hodnotil jako nepřiměřenou obchodní podmínku. Námitky účastníka řízení týkající se hmotněprávního posouzení věci tak považují za nedůvodné. S ohledem na výše uvedené je tak namístež dát za pravdu prvostupňovému orgánu a potvrdit i výrok II. napadeného rozhodnutí, v němž Úřad vytýkané jednání účastníku řízení zakázal.

Námitky směřující proti uložené pokutě

305. V další části svého rozkladu účastník řízení vznáší námitky do uložené pokuty.
306. Ve vztahu k výpočtu pokuty účastník řízení nesouhlasí již s tím, jakým způsobem byla určena výše tržeb jako základu pro výpočet pokuty. První pochybení správního orgánu prvního stupně spočívá dle účastníka řízení v tom, že do výše tržeb zahrnul i režijní srážky účtované kolektivním správcům DILIA a OOA-S v roce 2013, které účastník řízení zastupoval. Jak totiž vyplývá z argumentace účastníka řízení v rozkladu, nelze mu přičítat odpovědnost za jednání kolektivních správců OOA-S a DILIA, tedy ani jejich režijní srážky by neměly být zahrnuty do výše tržeb, z níž je vypočítávána pokuta pro účastníka řízení.
307. Dále účastník řízení považuje za nesprávný postup Úřadu, který do hodnoty tržeb zahrnul i platby na autorské odměny, které jsou přerozdělovány mezi nositele práv zastupované účastníkem řízení a netvoří proto část příjmů účastníka řízení. Účastník řízení autorské odměny totiž toliko vybere a následně je přerozdělí zastupovaným autorům. S těmito finančními prostředky účastník řízení nemůže volně disponovat, neboť jsou účelově vázány. Z těchto důvodů také netvoří příjmové položky, tedy tržby v jeho účetních výkazech. Správní orgán prvního stupně o této skutečnosti věděl, přesto ji v napadeném rozhodnutí ignoroval.
308. Účastník řízení je přesvědčen o tom, že jej lze přirovnat k úvěrovým a jiným finančním institucím. U nich se při stanovení relevantního obrátu využívá součet jejich příjmových položek, tj. výnosů, kterými jsou příjem z úroků a obdobný příjem, příjem z cenných papírů, splatné provize, čistý zisk z finančních operací a ostatní provozní příjem. Nezhledňovány tedy jsou prostředky jim svěřené, např. vklady či platby prováděné prostřednictvím bank. Podle účastníka řízení by tak do výše jeho tržeb měly být zahrnuty pouze režijní platby, které

inkasuje, nikoli autorské odměny, které pouze vybírá a předává autorům. Započítání autorských odměn autorů by podle účastníka řízení Úřad mohl provést pouze na základě řádně provedené analýzy, což se nestalo.

309. Výše tržeb tak měla podle účastníka řízení činit [REDAKCE] a nikoli [REDAKCE] jako je tomu v napadeném rozhodnutí.
310. Kromě nesprávného určení výše tržeb účastník řízení namítá také pochybení při určení závažnosti trestaného jednání, resp. při určení závažnosti individuální. V první řadě považuje účastník řízení úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí týkající se určení procenta tržeb odpovídající individuální závažnosti za nepřekoumatelné. Není totiž jasné, z jakého procenta Úřad vyšel a jak a proč jej modifikoval na výsledných 10 %.
311. Samotné procento tržeb označuje účastník řízení za nepřiměřeně vysoké, neboť posuzované jednání účastníka řízení není vylučovacího charakteru, na spotřebitele nemělo žádné účinky a na přímé zákazníky mělo účinky jen zcela zanedbatelné, resp. nemělo účinky negativní, jak uvádí sám Úřad v napadeném rozhodnutí. Navíc dle účastníka řízení Úřad v rozporu s čl. 3.17 Postupu pro ukládání pokut nehodnotil otázku, zda jednání účastníka řízení mělo skutečný či potenciální dopad na soutěž. Nebyl hodnocen ani typ a charakter dotčeného zboží, které není pro provozovatele ubytovacích zařízení esenciální a společenská nebezpečnost jednání účastníka řízení tak byla nízká.
312. Účastník řízení také nesouhlasí s tím, že mu byla k tíži přičítána skutečnost, že na relevantním trhu disponuje fakticky monopolním postavením. Je mu tak přičítáno k tíži něco, co vyplývá přímo ze zákonné úpravy a on sám to nemůže nijak ovlivnit. Dále je mu přičítána k tíži výše škody způsobená provozovatelům ubytovacích zařízení, a to přesto, že sám Úřad v napadeném rozhodnutí uvádí, že přesná výše škody nebyla vyčíslena. Zdůrazňuje také to, že provozovatelům ubytovacích zařízení nebyla způsobena žádná újma, neboť účastník řízení jim odpovídající plnění z licenční smlouvy poskytoval. Napadené rozhodnutí je také zcela bezprecedentní, s ohledem na praxi soutěžních úřadů i kolektivních správců v jiných zemích EU, proto účastník řízení nemohl očekávat, že by jeho jednání bylo vyhodnoceno jako zakázané.
313. V neposlední řadě účastník řízení nesouhlasí ani se samotnou aplikací Postupu pro ukládání pokut, a to jednoduše proto, že jednání účastníka řízení mělo dle napadeného rozhodnutí trvat od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014, přičemž Postup nabyl účinnosti až dne 24. 4. 2018. Je tedy aplikován pozdější předpis, aniž by byl pro účastníka řízení příznivější, což je v přímém rozporu s čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech. Účastník řízení v tomto ohledu poukazuje také na to, že předběžné šetření bylo zahájeno za účinnosti předchozího soft law – tedy Zásad pro stanovování pokut. Klíčové podklady pro posouzení zákonnosti předmětného jednání účastníka řízení byly Úřadu také poskytnuty ještě před účinností Postupu. Účastník řízení je proto přesvědčen, že zahájení řízení bylo účelově posunuto tak, aby bylo aplikováno nové a přísnější soft law. Podle účastníka řízení by tedy měly být aplikovány Zásady, jako původní (příznivější) soft law, podle nichž by měla být závažnost jednání stanovena na úrovni maximálně 3 % z hodnoty tržeb.
314. V případě aplikace Postupu se účastník řízení dovolává čl. 3.20 Postupu, na základě něhož je možno vyšší pokuty stanovit i mimo rozpětí uvedená v čl. 3.19 Postupu, a to tak, aby byly

dodrženy ústavou chráněné principy správního trestání, zohledněna specifika daného případu a též nedošlo k narušení legitimního očekávání účastníka řízení.

315. Účastník řízení dále namítá nesprávné zohlednění doby trvání deliktu, když poukazuje na to, že při aplikaci Zásad by došlo k určení odlišného koeficientu času (pouze 2,22). Kromě toho se podle účastníka řízení objevila pochybení i při stanovení koeficientu času podle Postupu. Koeficient času byl stanoven na úrovni hodnoty 6,5. Tato hodnota odpovídá době trvání údajného přestupku v délce 6 let a 6 měsíců, tj. celkem 78 měsíců. 78 měsíců přitom posuzované jednání trvalo pouze ve vztahu ke dvěma dotčeným relevantním trhům. Ve vztahu k jednomu z relevantních trhů totiž Úřad dospěl k závěru, že údajné protisoutěžní jednání trvalo od 12. 11. 2008 do 6. 11. 2014, tj. pouze 72 měsíců. Koeficient času vypočtený ve vztahu k tomuto relevantnímu trhu by tak měl být stanoven ve výši 6. Účastník řízení proto považuje za správné, aby byl koeficient času u všech tří relevantních trhů zprůměrován, výsledná hodnota by pak činila 6,33.
316. Účastník řízení je také přesvědčen, že porušení čl. 102 písm. a) SFEU nebylo v posuzované věci prokázáno, proto nemělo být zohledněno ani ve výši uložené pokuty.
317. Pokud by tedy Úřad postupoval správně dle Zásad, měla by být celková výše pokuty určena v maximální výši 283 000 Kč.
318. Po shrnutí námitek účastníka řízení k pokutě shledává druhostupňový orgán za nutné nejprve posoudit, zda lze dát za pravdu účastníkovi řízení v tom smyslu, že prvostupňový orgán při výpočtu uložené pokuty pochybil tím, že aplikoval Postup místo Zásad.
319. Protiprávní jednání mělo dle napadeného rozhodnutí trvat od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014, přičemž Postup nabyl účinnosti až dne 24. 4. 2018. Dle účastníka řízení je tedy aplikován pozdější předpis, aniž by byl pro účastníka řízení příznivější, což je v přímém rozporu s čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech, tedy s právem účastníka řízení na spravedlivý proces.
320. V první řadě je nutné si uvědomit, že pozdější právní předpis v příslušném případě aplikován nebyl. Dikce ust. § 22a odst. 2 ZOHS 360/2012 Sb., účinného v době dokonání skutku, se co do maximální možné výše uložené pokuty nijak nezměnila, a to až do chvíle zahájení správního řízení, resp. i v době probíhajícího řízení o rozkladu je stále maximální možná výše pokuty za daný přestupek „10 000 000 Kč nebo 10 % z čistého obratu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období“. Tuto hranici Úřad v napadeném rozhodnutí nepřekročil, v konkrétním případě jemu uložená výše pokuty představuje cca 7,1 % z čistého obratu dosaženého účastníkem řízení za poslední ukončené účetní období.
321. Interní pravidla pro ukládání pokut (jako jsou Postup a Zásady), která Úřad přijal k zajištění transparentnosti a předvídatelnosti postupu Úřadu při vyměřování pokut, právním předpisem nejsou, a to jak formálně, tak ani materiálně. Tento závěr mnohokrát podpořily i tuzemské správní soudy. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl: „Námítky stěžovatele, že krajský soud při moderaci sankce nerespektoval Zásady a Pokyny pro ukládání pokut, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnými. Zmíněné dokumenty představují vnitřní organizační pokyny, jimiž je při svém rozhodování vázán Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, resp. Komise. Citované dokumenty slouží především k zajištění transparentnosti a objektivnosti rozhodování stěžovatele a Komise, nejsou však závazné navenek.“¹⁵³ Krajský

¹⁵³ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 77/2012-46.

soud v Brně pak shledal následující: *„Jestliže pravidla pro ukládání pokut (Zásady postupu při stanovování výše pokut podle § 22 odst. 2 ZOHS ve znění do 31. 8. 2009) publikovaná žalovaným v dubnu roku 2007 obsahovala ustanovení o tom, že se jimi bude žalovaný řídit u těch řízení, která byla zahájena po dni publikace, žalovaný nepochybil, jestliže se pravidly v nyní posuzované věci neřídil. Správní řízení bylo zahájeno již dne 2. 8. 2006, a postup žalovaného tak nemohl zasáhnout do žádného legitimního očekávání žalobce. Namíste nebylo tato pravidla aplikovat ani coby pozdější výhodnější právní úpravou, neboť o právní úpravu nejde.“*¹⁵⁴ Tentýž soud ve svém rozsudku ze dne 16. 2. 2017, č. j. 62 Af 120/2015-115, konstatoval: *„Zásady nejsou součástí právního řádu, adresáti (účastníci těch řízení před žalovaným, na něž mají tyto zásady dopadat) však mají právo na to, aby podle nich žalovaný postupoval, stanovil-li tak žalovaný a je-li jejich aplikace ve prospěch těchto adresátů. Dovolávat se aplikace zásad tedy nemůže být podle zdejšího soudu založeno pouze na tom, že tyto zásady jsou „aktuálně“ vydány, nýbrž na tom, že žalovaný prohlásil, že podle nich bude postupovat. Jestliže žalovaný vyšel z toho, že podle uvedených zásad nepostupoval, neboť na toto řízení se podle jejich vyhlášení aplikovat neměly, pak žádné porušení žalobcových práv takovýmto závěrem zdejší soud nedovozuje. Na uvedené zásady tedy zdejší soud nehledí jako na pozdější právní úpravu, ve vztahu k níž by žalovaný musel poměřovat své závěry, k nimž dospěl při neaplikaci uvedených zásad, a žalobce nemohl aplikaci uvedených zásad ani rozumně očekávat.“*

322. Jak plyne z výše uvedené tuzemské judikatury, v případě aplikace vnitřních pokynů Úřadu při ukládání pokut se nelze řídit trestněprávními principy (a to ani v případě, že by později vydaný interní předpis Úřadu byl pro účastníka řízení příznivější) a nemůže se ani jednat o porušení práva účastníka řízení na spravedlivý proces.
323. Rovněž je potřeba připomenout, že pokud Úřad přijme interní pravidla, musí podle nich postupovat. Nejvyšší správní soud v tomto směru mnohokrát judikoval, že vlastní pravidla, resp. vlastní správní praxe, správní orgán zavazují: *„Se zřetelem na svou judikaturu se Nejvyšší správní soud zcela shoduje se stěžovatelem v tom, že ze zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip zásadní vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila. Tento princip lze považovat za jeden z vůdčích ústavních principů, jež musí veřejná správa ve své činnosti respektovat, který našel ostatně své legislativní vyjádření i v ust. § 2 odst. 4 in fine správního řádu.“*¹⁵⁵ Ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Azs 1/2005-57, Nejvyšší správní soud rovněž přednesl následující závěr: *„Jestliže se takováto praxe vytvořila, správní orgán se od ní nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy) nepřípustná. Ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila; prostorem pro uvážení je zde nutno rozumět i to, v jaké lhůtě správní orgán ve věci rozhodne, není-li taková lhůta právním předpisem konkrétně stanovena.“*

¹⁵⁴ Viz rozsudek Krajského soudu ze dne 18. 6. 2020, č. j. 62 Af 15/2019-238.

¹⁵⁵ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52.

324. Explicitně to pak Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132: „*Nejvyšší správní soud vyjádřil názor, že interní instrukce má ve správním řízení a potažmo i ve správním soudnictví význam z toho důvodu, že adresáti povinností jsou v dobré víře, že jednou zvolený postup při interpretaci a aplikaci práva nebudou orgány veřejné správy bezdůvodně a libovolně měnit. Podmínkou nicméně je, že jde o směrnici, která se nachází intra legem, a není tedy ani contra legem, ani praeter legem; smyslem takového interního předpisu je omezit škálu možných významů interpretace zákona.*“
325. Shodně se k dané problematice staví i unijní judikatura¹⁵⁶: „*V projednávané věci Komise uplatnila pokyny za účelem stanovení pokuty uložené ADM. Jednak pokyny stanoví pravidlo chování, od kterého se Komise nemůže odchýlit, aniž by byla sankcionována z důvodu porušení obecných právních zásad, jako je rovné zacházení a ochrana legitimního očekávání. A jednak pokyny zajišťují právní jistotu dotyčných podniků, jelikož určují metodologii, kterou si Komise stanovila pro stanovení výše pokut uložených na základě čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17.*“¹⁵⁷
326. Jak plyne z výše uvedeného, Úřad je vázán aktuálním interním předpisem, který se zavázal dodržovat, a to v souladu se zásadou legitimního očekávání. Jestliže se tak v případě aplikace Postupu pro ukládání pokut nejednalo o aplikaci novější právní úpravy ve smyslu trestněprávním, Úřad svým jednáním pouze změnil svoji dosavadní praxi, když se rozhodl v mezích zákonných mantinelů aktualizovat interní postupy při ukládání pokut a vydat Postup. Takové jednání Úřadu je samozřejmě možné, a to nejen v obecném slova smyslu změny správní praxe, nýbrž i v případě zvýšení ukládaných pokut. Tuzemská i unijní judikatura v tomto směru však stanoví jisté limity, které správní orgán nemůže překročit.
327. Nejvyšší správní soud nejprve určil, že „odchýlit se od určité správní praxe, jež se případně vytvořila, totiž správní orgán může, avšak zásadně pouze pro futuro, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká.“¹⁵⁸ K tomu tentýž soud později doplnil: „Správní praxi zakládající legitimní očekávání lze změnit, pokud je taková změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.“¹⁵⁹ Z daného tak vyplývá, že správní orgán svoji zavedenou správní praxi měnit může, avšak musí tak činit pouze do budoucna, z racionálních důvodů, které musí řádně odůvodnit a s nimiž se dotčené subjekty mají možnost seznámit, a v neposlední řadě musí tuto změnu praxe aplikovat na všechny případy, jichž se taková praxe týká.

¹⁵⁶ Příslušnou unijní judikaturu je třeba aplikovat už pro nutnost eurokonformního výkladu norem ZOHS, a rovněž z důvodu, že účastník řízení svým jednáním porušil i čl. 102 písm. a) SFEU. Ačkoli účastník řízení tvrdí, že porušení čl. 102 písm. a) SFEU mu nebylo v napadeném rozhodnutí prokázáno, druhostupňový orgán je přesvědčen o opaku, jak již uvedl výše. Řízení ve věci porušení čl. 102 SFEU si mohla klidně také atrahovat na sebe Komise, pak by nebyly žádné pochybnosti o zákonnosti jejího postupu, kdy by užila pozdější vydanou metodiku, jak to dokládá řada judikátů unijních soudů citovaných v této pasáži rozhodnutí. Vymáhání evropského soutěžního práva v členském státě by nemělo být odlišné, než je tomu u Evropské komise.

¹⁵⁷ Viz rozsudek SDEU ze dne 19. 3. 2009, ve věci C-510/06 P, Archer Daniels Midland Co. Shodně rovněž v rozsudku Tribunálu ze dne 5. 4. 2006, ve věci T-279/02, Degussa AG.

¹⁵⁸ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52.

¹⁵⁹ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006-159.

328. Ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541 zašel Nejvyšší správní soud ještě o kousek dál, když konstatoval, že „známá a dostupná správní praxe soutěžního úřadu sice nepředstavuje právní rámec pokut, ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásady rovného zacházení, přičemž je nadále možné i zvýšení úrovně pokut v mezích stanovených právními předpisy, pokud je to nutné za účelem zajištění účinnosti aplikace pravidel v oblasti hospodářské soutěže.“ Tímto navázal na závěry unijní judikatury v oblasti možného zvyšování pokut, jak je uvedeno níže. Stejně jako Krajský soud v Brně, který při razantnějším zvýšení ukládaných pokut klade důraz na pečlivé odůvodnění.¹⁶⁰
329. K problematice možného zvýšení pokut se obšírně vyjadřuje i unijní judikatura. Tribunál v rozsudku ve věci BPB¹⁶¹ sděluje shodně s českými správními soudy následující: „V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že předchozí rozhodovací praxe Komise sama o sobě neslouží jako právní rámec pro pokuty v oblasti hospodářské soutěže. Skutečnost, že Komise v minulosti uplatnila pokuty určité výše na určité typy protiprávních jednání, ji nemůže zbavit možnosti zvýšit tuto úroveň v mezích uvedených v nařízení č. 17, pokud je to nezbytné k zajištění uplatňování politiky hospodářské soutěže Společenství.“¹⁶²
330. Stěžejní rozhodnutí v dané oblasti pak představuje rozsudek Tribunálu ze dne 27. 3. 2014, ve věci T-56/09 a T-73/09, Saint-Gobain (dále též „**rozsudek ve věci Saint-Gobain**“), v němž se unijní soud zevrubně věnuje obdobné situaci jako v projednávaném případě. Komise tehdy aplikovala novější (přísnější) Pokyny pro výpočet pokut účinné od roku 2006 (dále též „**Pokyny Komise**“)¹⁶³, ačkoli vytýkané jednání skončilo v roce 2003 a žalobci trvali na tom, že Komise měla na danou věc aplikovat dřívější Pokyny z roku 1998.¹⁶⁴ Tribunál, na rozdíl od českých správních soudů, nejdříve dospěl k závěru, že Pokyny Komise je s ohledem na jejich materiální dopad nutné postavit na shodnou úroveň se zákonným předpisem: „Vedle toho je třeba uvést, že pokyny mohou způsobovat právní účinky. Tyto právní účinky nevyplývají z vlastního normativního charakteru pokynů, ale z jejich přijetí a zveřejnění Komisí. Toto přijetí a zveřejnění pokynů vede k vlastnímu omezení posuzovací pravomoci Komise, která se nemůže od těchto pokynů odchýlit, aniž by byla případně sankcionována z důvodu porušení obecných právních zásad, jako je rovné zacházení, ochrana legitimního očekávání a právní jistota. [...] Pokyny, jakožto nástroj politiky v oblasti hospodářské soutěže, spadají do působnosti zásady zákazu zpětné účinnosti, stejně jako nový soudní výklad normy stanovující protiprávní jednání, jak vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 7 odst. 1 EÚLP. Podle této judikatury může být uvedené ustanovení porušeno soudním výkladem, jehož výsledek nebyl v době, kdy bylo protiprávní jednání spácháno, rozumně předvídatelný,

¹⁶⁰ Viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2011, č. j. 62 Af 49/2010: „Pokud žalobce dále namítá, že pokuta byla stanovena v exemplární výši a neodpovídá předchozí praxi, soud rovněž jako obiter dictum poukazuje na rozhodnutí Soudního dvora C-510/06 (Archer Daniels Midland), podle něhož lze výši ukládaných pokut v minulé praxi zvýšit, samozřejmě za situace, kdy razantnější zvýšení pokut oproti předchozí praxi, byť stále ještě v zákonných mantinelech, bude pečlivě odůvodněno (už s ohledem na to, že ustálenost, jednotnost, dlouhodobost a určitost správní praxe zakládá důvodné legitimní očekávání).“

¹⁶¹ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. 7. 2008, ve věci T-53/03, BPB, bod 342.

¹⁶² Shodně rovněž viz např. rozsudky SDEU ze dne 7. 6. 1983, ve věci C-100/80, Musique diffusion française, bod 109 nebo ze dne 7. 6. 2007, ve věci C-76/06 P, Britannia Alloys & Chemicals Ltd., bod 61.

¹⁶³ Viz Pokyny pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003, C 210/2 ze dne 1. 9. 2006.

¹⁶⁴ Viz Pokyny o metodě stanovování pokut udělených podle s čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. Smlouvy o ESUO, C 9/3 ze dne 14. 1. 1998.

zejména s ohledem na výklad zastávaný v této době v judikatuře týkající se dotčeného právního ustanovení.“¹⁶⁵

331. Ačkoli Tribunál vztáhl na Pokyny Komise zákaz retroaktivity, tento zákaz může být porušen, pokud změna těchto Pokynů, resp. změna při výpočtu pokuty byla pro účastníka řízení rozumně předvídatelná: „Navíc záruky poskytnuté v čl. 7 odst. 1 EÚLP nemohou být vykládány tak, že brání postupnému vyjasňování norem trestněprávní odpovědnosti, zejména s cílem jejich přizpůsobení změnám okolností, a to za podmínky, že výsledek je soudržný s podstatou protiprávního jednání a rozumně předvídatelný (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva *Jorgic v. Německo* ze dne 12. července 2007, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí 2007-III, § 101 a citovaná judikatura*). S ohledem na tyto odkazy na judikaturu je tedy třeba za účelem přezkumu dodržení zásady zákazu zpětné účinnosti v projednávané věci ověřit, zda změny způsobu výpočtu pokuty plynoucí z pokynů z roku 2006 byly v době spáchání protiprávních jednání rozumně předvídatelné (v tomto smyslu viz rozsudek *Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 116 výše, bod 224*).“¹⁶⁶ Samotnou předvídatelnost pak charakterizuje poměrně široce: „Nícméně dosah pojmu „předvídatelnost“ do značné míry závisí na obsahu textu, o němž se jedná, oblasti, kterou pokrývá, jakož i na množství a postavení osob, jimž je určen. Předvídatelnost zákona tak nebrání tomu, aby byla dotyčná osoba vedena k tomu, že si obstará odborné rady pro přiměřené posouzení důsledků, jež mohou za okolností konkrétního případu z daného aktu vyplývat. To platí zvláště pro profesionály, kteří musí při výkonu svého povolání prokazovat značnou obezřetnost a od nichž lze očekávat, že se zvláštní péčí vyhodnotí rizika, jež takový výkon přináší.“¹⁶⁷
332. Tribunál rovněž zopakoval stěžejní myšlenku pro možné zvyšování pokut, a to že „podniky, vůči nimž se vede správní řízení, jež může vyústit v pokutu, nemohou nabýt legitimního očekávání, že Komise nepřekročí úroveň pokut používanou dříve, ani očekávání ohledně metody jejich výpočtu (rozsudek *Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 116 výše, bod 228*). Totéž platí i v případě, kdy zvýšení úrovně pokut v projednávaných případech vyplývá z použití pravidel chování s obecnou působností, jako jsou pokyny z roku 2006“.¹⁶⁸
333. Na závěr tak Tribunál dospěl k názoru, že „v době spáchání protiprávního jednání bylo pro informované hospodářské subjekty, jako jsou společnosti *Saint-Gobain a Compagnie*, zvýšení úrovně pokut ukládaných podnikům za porušení článku 81 ES, v návaznosti na přijetí pokynů z roku 2006, rozumně předvídatelné. Z toho vyplývá, že s těmito společnostmi nelze souhlasit, když Komisi vytýkají, že v projednávané věci uplatnila pokyny z roku 2006 a porušila tak zásady zákazu zpětné účinnosti trestu a legitimního očekávání, neboť tato její volba vedla k uložení vyšší pokuty, než jaká by jí byla uložena podle pokynů z roku 1998. Ze stejných důvodů Komise nemusela v pokynech z roku 2006 navíc uvádět, že zvýšení úrovně pokut bylo

¹⁶⁵ Viz body 269 - 270 rozsudku ve věci *Saint-Gobain*.

¹⁶⁶ Viz body 272 - 273 rozsudku ve věci *Saint-Gobain*.

¹⁶⁷ Viz bod 271 rozsudku ve věci *Saint-Gobain*.

¹⁶⁸ Viz bod 277 rozsudku ve věci *Saint-Gobain*. Srov. obdobně např. rozsudek SDEU ze dne 19. 3. 2009, ve věci C-510/06 P, *Archer Daniels Midland Co.*, bod 59: „Z judikatury připomenuté Soudem v bodě 46 napadeného rozsudku totiž vyplývá, že podniky, vůči nimž se vede správní řízení, jež může vyústit v uložení pokuty, musí vzít v úvahu možnost, že se Komise kdykoli rozhodne zvýšit úroveň výše pokut ve srovnání s úrovní používanou v minulosti. K tomu dojde nejen tehdy, když Komise překročí ke zvýšení úrovně pokut při jejich uložení v individuálních rozhodnutích, ale rovněž tehdy, když k tomuto zvýšení dojde v projednávaných případech použitím obecně závazných pravidel chování, jako jsou pokyny.“

nezbytné k zajištění provádění unijní politiky hospodářské soutěže (obdobně viz rozsudek Schindler Holding a další v. Komise, bod 148 výše, bod 128).¹⁶⁹

334. Stejně tak je vhodné zmínit pasáž z rozsudku Tribunálu ve věci BPB,¹⁷⁰ ze které vyplývá důležitá teze, že pokuty by neměly být pro účastníky řízení lehce předvídatelné: *„Navíc je důležité vyloučit, aby byly pokuty hospodářskými subjekty lehce předvídatelné. Kdyby totiž Komise měla povinnost uvést ve svém rozhodnutí číselné údaje týkající se způsobu výpočtu výše pokut, byl by narušen jejich odrazující účinek. Kdyby výše pokuty byla výsledkem výpočtu řídicího se jednoduchým aritmetickým vzorcem, podniky by měly možnost předvídat případnou sankci a srovnat ji s prospěchem, který by měly z porušení pravidel práva hospodářské soutěže.“*
335. Dle tuzemské i unijní judikatury je tedy možné, aby Úřad změnil svou praxi pro ukládání pokut, včetně aplikace nového Postupu místo Zásad, avšak pouze v případě, že tento svůj postup dostatečně odůvodní a navíc bude takový postup pro účastníka řízení předvídatelný. Je tedy otázkou, zda účastník řízení mohl již před zahájením řízení aplikaci nové metodiky, resp. Postupu předvídat či nikoli, a zda Úřad změnu své správní praxe v podobě přijetí nového Postupu dostatečně odůvodnil.
336. S ohledem na výše uvedenou judikaturu dospěl druhostupňový orgán k závěru, že (stejně jako žalobci ve věci Saint-Gobain) účastník řízení toto zvýšení pokuty rozumně předvídat mohl. Úřad dlouhodobě avizoval, že hodlá ukládat vyšší pokuty, než tomu bylo při aplikaci Zásad¹⁷¹, a to zejména z důvodu, že Zásady často vedly k neúměrně nízkým pokutám (nejčastěji do výše 1 % - 2 % čistého obrátu soutěžitele). Dále bylo potřeba, aby měl Úřad možnost pokuty více individualizovat i s ohledem na skutečnost, že uložená pokuta musí převyšovat zisk protisoutěžním jednáním dosažený. Úřad tak měl zcela jistě racionální důvody, neboť pokuty ukládané podle Zásad často na samé spodní hranici nemohly dostatečně plnit preventivní ani represivní funkci sankce, přičemž Úřad tím byl do značné míry omezen co do efektivity ochrany hospodářské soutěže.¹⁷² Užití nového Postupu tak Úřad řádně odůvodnil, účastník řízení (stejně jako celá odborná veřejnost) měl možnost se s danou situací seznámit, a tedy ji mohl a měl již při zahájení správního řízení předpokládat.¹⁷³

¹⁶⁹ Viz bod 283 rozsudku ve věci Saint-Gobain.

¹⁷⁰ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. 7. 2008, ve věci T-53/03, BPB, bod 336.

¹⁷¹ Poznámka: Nová podoba metodiky byla odborné veřejnosti představena mimo jiné na Svatomartinské konferenci konané v sídle Úřadu v listopadu roku 2016. Viz: <https://www.uohs.cz/cs/hospodarska-soutez/aktuality-z-hospodarske-souteze/2217-druhy-den-svatomartinske-konference-se-nesl-v-uchu-digitalni-ekonomie-a-vyznamne-trzni-sily.html>.

¹⁷² K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2016, č. j. 9 As 60/2016-156: *„Nezákonou změnou správní praxe nemůže být postup žalované, která, jak sama v napadeném rozhodnutí tvrdí, přistoupila k výraznému zvýšení pokut od roku 2013, a to pouze za předpokladu, že uložená sankce odpovídala závažnosti protiprávního jednání, protože pokuty v průměrně ukládané výši ztratily svůj preventivní a represivní účinek. Takový postup je při dodržení zákonem stanovených podmínek možný.“*

¹⁷³ K otázce předvídatelnosti srov. rozsudek SDEU ze dne 28. 6. 2005, ve věci C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P, C-208/02 P a C-213/02 P, Dansk Rorindustri, bod 219: *„Z této judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že dosah pojmu předvídatelnosti do značné míry závisí na obsahu textu, o němž se jedná, oblasti, kterou pokrývá, jakož i na množství a postavení jeho adresátů. Předvídatelnost zákona nebrání tomu, aby dotyčná osoba byla přinucena obstarat si odbornou radu pro přiměřené posouzení důsledků, jež mohou za okolností konkrétního případu z daného jednání*

337. Jen pro doplnění druhostupňový orgán upozorňuje, že s ohledem na unijní rozsudek ve věci Saint-Gobain lze argumentací a maiori ad minus dospět k závěru, že pokud se Tribunálu jevílo obhajitelné jednání Komise, jejíž Pokyny stavěl co do účinků a aplikace na stejnou úroveň s právním předpisem, pak aplikace Postupu Úřadu, jenž tuzemské soudy považují „pouze“ za soft law a nikoli za právní předpis, je obhajitelná tím snáze.
338. Avšak dle výše uvedené judikatury (tuzemské či evropské) není až tak podstatné, jakým konkrétním interním postupem se soutěžní úřad při stanovení výše pokuty řídí, avšak zda je výsledná pokuta v zákonné výši, řádně odůvodněna, není zjevně nepřiměřená a likvidační. Krajský soud v Praze k tomu v rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 45 Af 7/2017-29 konstatoval: *„Soud tedy uzavírá, že skutečnost, že správní orgán při stanovení výše pokuty postupoval podle návodu, který stanoví způsob výpočtu výše pokuty, nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, jestliže pokuta uložená na jejím základě nebyla uložena v nezákonné výši.“* V tomto smyslu Nejvyšší správní soud též judikoval¹⁷⁴: *„V rámci moderačního práva soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifickým konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. Mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán.“* Rovněž Tribunál v rozsudku ve věci Saint-Gobain konstatoval, že *„je třeba připomenout, že zásada proporcionality vyžaduje, aby akty orgánů nepřekračovaly meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, čímž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření, a že způsobené nepříznivé následky nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům. [...] V rámci řízení, která Komise zahajuje s cílem uložit sankci za porušení pravidel hospodářské soutěže, uplatnění této zásady znamená, že pokuty nesmějí být nepřiměřené v poměru ke sledovaným cílům, tzn. v poměru k dodržování těchto pravidel, a že částka pokuty uložené podniku za protiprávní jednání v oblasti hospodářské soutěže musí být přiměřená protiprávnímu jednání posuzovanému jako celek, zejména s přihlédnutím k jeho závažnosti.“¹⁷⁵*
339. Jak je zřejmé z bodů 216 – 243 napadeného rozhodnutí, Úřad se všemi kritérii ukládané sankce důkladně zabýval. Uložená pokuta je v zákonné výši (do limitu zákonem stanovených 10 % z čistého obrátu dosaženého účastníkem řízení za poslední ukončené účetní období), je v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněna, není zjevně nepřiměřená, a jelikož představuje podíl 1,1 % z účastníkem řízení inkasovaných autorských odměn, není ani likvidační.
340. Shrnuji tak, že se Úřad nedopustil žádné nezákonnosti, když při ukládání pokut aplikoval Postup. Námitky účastníka řízení týkající se nesprávné aplikace metodiky jsou tak nedůvodné.
341. K ostatním námitkám účastníka řízení do uložení pokuty dále uvádím následující.

vyplývat. To platí zvláště pro profesionály, kteří musejí při výkonu svého povolání prokazovat značnou obezřetnost. Lze od nich tedy očekávat, že pečlivě posoudí rizika, která toto povolání zahrnuje.“

¹⁷⁴ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36.

¹⁷⁵ Viz body 353 - 354 rozsudku ve věci Saint-Gobain.

a) Nesprávné určení hodnoty tržeb pro výpočet pokuty

342. Účastník řízení dále namítá, že Úřad nesprávně určil výši tržeb, neboť mu nelze přičítat jednání dvou dalších kolektivních správců, tedy OOA-S a DILIA. Účastník řízení rovněž považuje za nesprávný postup Úřadu, který do hodnoty tržeb zahrnul i platby za autorské odměny, které jsou přerozdělovány mezi nositele práv zastupované účastníkem řízení a netvoří proto část příjmů účastníka řízení.
343. Ani v tomto bodě nemůže dát druhostupňový orgán účastníku řízení za pravdu, neboť se plně ztotožňuje s argumenty prvostupňového orgánu v napadeném rozhodnutí. Tyto námítky účastník řízení namítal již ve svém vyjádření ke sdělení výhrad, přičemž prvostupňový orgán se s nimi v bodě 204 napadeného rozhodnutí zcela dostatečně vypořádal.
344. Pokud jde o přičitatelnost jednání kolektivních správců OOA-S a DILIA, druhostupňový orgán na tomto místě znovu připomíná, že z listinných důkazů předložených účastníkem řízení nijak nevyplývá, že by kolektivní správci OOA-S a DILIA jakkoli zasahovali do stanovení sazeb autorských odměn v sazebníku OSA, předmětem zmíněných jednání bylo pouze procentuální rozdělení zákonem stanovené maximální výše autorské odměny mezi jednotlivé kolektivní správce. Ovšem ani sdílená odpovědnost kolektivních správců OOA-S a DILIA by v tomto případě nevedla k nezohlednění režijních srážek za výběr autorských odměn za autorská práva spravovaná kolektivními správci OOA-S a DILIA od provozovatelů ubytovacích zařízení, neboť i v jejich případě se jednalo o faktický příjem účastníka řízení související s výběrem autorských odměn od provozovatelů ubytovacích zařízení v souladu s vymezením relevantních trhů. Zahrnutí režijních srážek autorských odměn pro kolektivní správce OOA-S a DILIA do tržeb účastníka řízení pro výpočet pokuty tak nijak nesouvisí s neprokázáním sdílené odpovědnosti dalších kolektivních správců.
345. Jestliže účastník řízení brojí proti skutečnosti, že do hodnoty tržeb zahrnul Úřad i platby na autorské odměny, které jsou přerozdělovány mezi nositele práv zastupovaných účastníkem řízení, je druhostupňový orgán nucen stejně jako prvostupňový orgán poukázat na rozsudek ve věci AKKA/LAA, kde je uvedeno: „V případě, kdy je prokázáno protiprávní jednání uvedené v čl. 102 druhém pododstavci písm. a) SFEU, musí být pro účely určení výše pokuty odměny pro majitele práv zahrnuty do obrátu dotyčné organizace pro správu autorských práv pod podmínkou, že tyto odměny jsou součástí hodnoty služeb poskytovaných uvedenou organizací a jejich zahrnutí je nezbytné k zajištění účinné, přiměřené a odrazující povahy uložené sankce.“¹⁷⁶ Zbožím na vymezeném relevantním trhu, za které provozovatelé ubytovacích zařízení hradili poplatky, je licence jako taková. Její hodnota je pak tvořena jednak částkou, která je vyplácena autorům, a dále částkou, která případně účastníku řízení jako režijní srážka. V hodnotě licence, tedy ve službě poskytované účastníkem řízení provozovatelům ubytovacích zařízení v souladu s citovaným rozsudkem ve věci AKKA/LAA, jsou tak obsaženy i autorské odměny vyplácené autorům. Vypuštění těchto odměn, jak navrhuje účastník řízení, a zahrnutí pouze režijních srážek do hodnoty tržeb za dotčené zboží by tak odporovalo věcnému vymezení relevantního trhu, jak ho vymezil prvostupňový orgán v napadeném rozhodnutí, tedy že zbožím je licence jako taková.

¹⁷⁶ Viz bod 72 rozsudku ve věci AKKA/LAA.

346. Na základě výše uvedeného tak uzavírám, že výše tržeb účastníka řízení pro výpočet pokuty byla v napadeném rozhodnutí určena správně a jedná se tedy o částku [REDAKCE]

b) Nesprávné zohlednění závažnosti

347. Úřad dále podle účastníka řízení určil nesprávně závažnost deliktního jednání. Z napadeného rozhodnutí tak není účastníku řízení jasné, jakým způsobem bylo určeno výsledné procento z hodnoty tržeb odpovídající individuální závažnosti činící 10 %, čímž je dle jeho názoru výpočet pokuty nepřezkoumatelný. Samotné procento z hodnoty tržeb pak označuje účastník řízení za nepřiměřeně vysoké.

348. V první řadě je třeba zdůraznit, že Úřad není povinen účastníkovi řízení dopodrobna objasňovat, jakým způsobem v rámci svého správního uvážení ke konkrétnímu procentu dospěl.¹⁷⁷ Už zveřejněním samotných Zásad a Postupu Úřadem je učiněno zadost legitimnímu očekávání účastníka, když ví, v jakém rozmezí se pokuta za jemu vytýkané jednání bude nacházet. Jak bylo zmíněno již výše, z unijní judikatury vyplývá, že „je důležité vyloučit, aby byly pokuty hospodářskými subjekty lehce předvídatelné. Kdyby totiž Komise měla povinnost uvést ve svém rozhodnutí číselné údaje týkající se způsobu výpočtu výše pokut, byl by narušen jejich odrazující účinek. Kdyby výše pokuty byla výsledkem výpočtu řídicího se jednoduchým aritmetickým vzorcem, podniky by měly možnost předvídat případnou sankci a srovnat ji s prospěchem, který by měly z porušení pravidel práva hospodářské soutěže.“¹⁷⁸ Stejně tak Městský soud v Praze judikoval, že „ani v případě spáchání shodného deliktu nemusí být sankce rozdílným subjektům uložena absolutně shodná, neboť vše závisí od posouzení konkrétních okolností konkrétního případu. Pokud by tomu tak nebylo, nebylo by na místě správní uvážení správního orgánu o výši uložené pokuty, v zásadě by stačilo, aby byly stanoveny za jednotlivé skutkové podstaty správních deliktů konkrétní částky, které by správní orgán pouze v případě, kdy by shledal naplnění skutkové podstaty správního deliktu, bez jakéhokoliv uvážení dosazoval. Tak tomu však není a není ani smyslem správního řízení a rozhodování o sankčním postihu, aby zde nebyl prostor pro to, aby správní orgán uvážil, jaká konkrétní výše uložené sankce má být účastníkovi řízení uložena.“¹⁷⁹ Stanovení procenta z hodnoty tržeb odpovídající závažnosti deliktního jednání navíc Úřad dostatečně odůvodnil v bodech 230 – 233 napadeného rozhodnutí, kde zohlednil typovou a individuální závažnost, stejně jako další relevantní okolnosti, přičemž dospěl ke konečné výši 10 %. Tento postup tak neshledávám nepřezkoumatelným.

349. Pokud účastník řízení brojí proti individuální závažnosti, neboť se mu zdá 10 % příliš vysokých, je třeba nejdříve odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu, který říká: „Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata

¹⁷⁷ Výše pokuty je do značné míry správním uvážením Úřadu, což dokládá i tento závěr z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 15/2013-56: „Konkrétní výši 200.000 Kč určily správní orgány v rámci jejich správního uvážení, přičemž nedošlo k vybočení z jeho mezí. Nelze po správních orgánech očekávat přesné zdůvodnění, proč byla uložena pokuta zrovna ve výši 200.000 Kč a nikoliv například ve výši 210.000 Kč. Podstatou správního uvážení je, že s ohledem na pestrost možných situací není možné nastavit žádný univerzální vzorec pro výpočet konkrétní výše pokuty. Pokud by tomu tak bylo, zahrnul by jej bezesporu zákonodárce přímo do zákona.“

¹⁷⁸ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. 7. 2008, ve věci T-53/03, BPB, bod 336.

¹⁷⁹ Viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2016, č. j. 11 Af 34/2013-63.

deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010 - 97, publikovaný pod č. 2209/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz).“¹⁸⁰

350. V případě účastníka řízení jde o výjimečný případ s vysokou intenzitou skutkových okolností hned z několika hledisek. Účastník řízení má na trhu zcela unikátní pozici, neboť jeho monopolní postavení vychází přímo z autorského zákona a navazujícího oprávnění uděleného Ministerstvem kultury. Pokud zákonodárce nerozhodne jinak, nehrozí mu vstup žádného konkurenta na trh. S tím souvisí i velmi složitá pozice druhé strany (v tomto případě provozovatele ubytovacího zařízení), neboť pokud chce svým zákazníkům zprostředkovat zvukové či zvukově obrazové dílo, musí uzavřít smlouvu s účastníkem řízení (pokud se nejedná o oblast, kterou spravuje kolektivní správce OOA-S, či DILIA). Jiný postup pro provozovatele ubytovacího zařízení a další subjekty není možný, ledaže by se vystavovali nebezpečí sankce, resp. negativnímu následku. V tomto případě se navíc nejedná o ledajakou sankci, protože provozovatelům ubytovacích zařízení (i ostatním subjektům) nehrozí pouze soukromoprávní žaloba ze strany účastníka řízení, ale dle ust. § 270 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**trestní zákoník**“), i trestně právní postih ve formě peněžitého trestu, propadnutí věci, či odnětí svobody až na pět let. Jak navíc plyne z judikatury tuzemských soudů, účastník řízení možnost podat trestní oznámení dle ust. § 270 trestního zákoníku skutečně využíval¹⁸¹.
351. Účastník řízení dále argumentuje tím, že dle Zásad by byla individuální závažnost jednání maximálně ve výši 3 %. Jak je uvedeno výše, Úřad měl ospravedlnitelné a dostatečně podložené důvody, proč „zastaralé“ Zásady neaplikoval. Pokud však účastník řízení trvá na srovnání výpočtu pokuty dle Zásad a Postupu, je na místě připomenout čl. 11 Zásad, který uvádí: *„Je možné, že aplikace dále uvedených zásad povede v jednotlivých případech k ukládání vyšších pokut. Doposud Úřad ve svých rozhodnutích ukládal pokuty v dolní polovině zákonem stanovené sazby, a to i v případě nejzávažnějšího protisoutěžního jednání. Do budoucna je třeba více diferencovat a využívat zákonem stanoveného rozpětí v plném rozsahu tak, aby bylo dostatečně odlišeno trestání méně závažných případů na straně jedné a deliktů s nejzávažnějšími dopady na ekonomiku a spotřebitele. Nejzávažnější porušení pravidel hospodářské soutěže, které trvalo dlouhodobě, které se týkalo významného trhu a jež mělo velmi negativní, popř. nenapravitelný dopad na spotřebitele, bude do budoucna trestáno správními sankcemi, které se budou blížit horní hranici zákonem stanoveného rozpětí.“* Jak již bylo řečeno výše, právě kvůli unikátní neotřesitelné pozici účastníka řízení na trhu a velmi nepříznivé (ba přímo bezvýchodné) pozici druhé strany, které v případě nepřistoupení na podmínky účastníka řízení hrozí v krajním případě trestní sankce¹⁸², by jednání účastníka řízení mohlo spadat pod čl. 11 Zásad. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že *„ojedinělá a nebývale vysoká pokuta může být, ukládá-li se za neobvyklý a velmi závažný správní delikt, tedy za něco, co vybočuje z obvyklého standardu*

¹⁸⁰ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36.

¹⁸¹ Srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2006, sp. zn. I.ÚS 69/06.

¹⁸² Nutno dodat, že tato sankce hrozí pouze za situace, že bude ubytovací zařízení dílo zpřístupňovat veřejnosti.

„běžných“ deliktů a na co je třeba reagovat přísnější sankcí“¹⁸³. Prvostupňový orgán by tak mohl uložit účastníkovi řízení sankci při samé horní hranici zákonného limitu.

352.

Dle čl. 36 Zásad¹⁸⁴ pokud soutěžitel měl ze svého protisoutěžního jednání prospěch, popř. způsobil-li svým jednáním škodu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům, měla by pokuta, má-li plnit všechny výše uvedené funkce, být vyšší než získaný prospěch nebo způsobená škoda.¹⁸⁵ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 7 Afs 57/2011 - 1234, konstatoval: „Z výše uvedeného plyne, že rozhodný obrat, z kterého žalovaný vychází při výpočtu výše pokuty, by měl mít vztah k protisoutěžnímu jednání a době, v které k němu došlo. Ta charakterizuje „kondici“ soutěžitele, v níž se projeví účinky protisoutěžního jednání. Účelem takto stanovené pokuty je předně postihnout zisk, který byl nezákonným jednáním soutěžitelem dosažen; jedná se zde o odčerpání nepoctivě nabytého prospěchu.“¹⁸⁶ Pokud by tedy Úřad při výpočtu pokuty aplikoval Zásady, jak navrhuje účastník řízení, musel by se v rámci daných skutkových okolností držet výše uvedených ustanovení čl. 11 a čl. 36 Zásad. Takto vyčíslená pokuta by byla zřejmě v obdobné výši jako pokuta vyčíslená dle Postupu, resp. s ohledem na výši škody způsobenou účastníkem řízení je dokonce možné se domnívat, že by sankce vypočítaná dle Zásad převýšila aktuálně uloženou pokutu podle Postupu.

c) Nesprávné zohlednění doby trvání jednání

353. Úřad se podle účastníka řízení dopustil pochybení i ve vztahu k době trvání deliktního jednání a stanovení koeficientu času. Koeficient času byl stanoven na úrovni hodnoty 6,5, přičemž tato hodnota odpovídá době trvání v délce 6 let a 6 měsíců, tj. celkem 78 měsíců. Ve vztahu k jednomu z relevantních trhů totiž Úřad dospěl k závěru, že údajné protisoutěžní jednání trvalo od 12. 11. 2008 do 6. 11. 2014, tj. pouze 72 měsíců. Koeficient času vypočtený ve vztahu k tomuto relevantnímu trhu by tak měl být podle účastníka řízení stanoven ve výši

¹⁸³ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 188/2012-25.

¹⁸⁴ Čl. 36 Zásad stanoví: „Ukládaná pokuta je schopná plnit své základní funkce, tj. funkci represivní a preventivní, pouze tehdy, jestliže je natolik významná, že se porušiteli soutěžních pravidel jeho jednání nevyplatí. Pokud soutěžitel měl ze svého protisoutěžního jednání prospěch, popř. způsobil-li svým jednáním škodu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům, měla by pokuta, má-li plnit všechny výše uvedené funkce, být vyšší než získaný prospěch nebo způsobená škoda. Kde je možné zisk neoprávněně dosažený v důsledku protisoutěžního jednání nebo škodu jím způsobenou vypočítat nebo dostatečně kvalifikovaně odhadnout, zvýší Úřad pokutu tak, aby přesahovala výši zisků či způsobené škody.“

¹⁸⁵ Jak ostatně judikoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011-119: „Správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž nelze ohlédnout od toho, že primárním významem trestání, sankcí a pokut je z povahy věci potrestání pachatele, který musí sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítit – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133. I v takovém případě však nelze ve smyslu citovaného usnesení rozšířeného senátu odhlédnout od toho, že sankce nesmí být likvidační.“

¹⁸⁶ Na uvedený závěr Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 12. 12. 2014, č. j. 2 Afs 80/2012-189, kde dokonce označil snahu postihnout tento neoprávněný zisk za veřejný zájem: „Veřejným zájmem i účelem pokut stanovených v § 22 odst. 2 ZOHS je postihnout tento neoprávněný zisk (odčerpat nepoctivě nabytý prospěch).“

6. Účastník řízení proto považuje za správné, aby byl koeficient času u všech tří relevantních trhů zprůměrován, výsledná hodnota by pak činila 6,33.

354. V první řadě je třeba dát za pravdu účastníkovi řízení v tom ohledu, že pokud se jedná o relevantní trh poskytování licence k dílům výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl, zde bylo prokázáno protisoutěžní jednání v době kratší než na prvních dvou relevantních trzích, tedy od 12. 11. 2008 do 6. 11. 2014. Tento trh se přitom týkal zastupování kolektivního správce OOA-S a pouze televizního vysílání. Důvodem odlišného časového období je skutečnost, že Dodatek č. 2 k Třístranné smlouvě o zastupování mezi kolektivními správci OSA, DILIA a OOA-S, v němž se strany dohodly, že se bude smlouva vztahovat i na provozování televizního vysílání nabyt účinnosti až ke dni 12. listopadu 2008. Ačkoliv tuto skutečnost v části odůvodňující stanovení koeficientu času prvostupňový orgán v napadeném rozhodnutí neuvádí, jak bude dále vysvětleno, nejedná se o pochybení zakládající nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí.
355. Faktem zůstává, že na trhu poskytování licence k dílům hudebním a na trhu poskytování licence k dílům literárním, dramatickým, hudebně dramatickým, choreografickým, pantomimickým a audiovizuálním se účastník řízení prokazatelně dopustil protisoutěžního jednání v době od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014. Uvedené jednání tak s účinky na těchto relevantních trzích trvalo 6 let a 6 měsíců, tj. 78 měsíců. Požadavek účastníka řízení na zprůměrování koeficientu přitom nevyplývá ani z Postupu, ani z dosavadní rozhodovací praxe Úřadu.
356. Pokud tak účastník řízení vyčítá Úřadu nesprávné vyčíslení výše koeficientu času, pak jeho požadavek o zprůměrování tří hodnot ve vztahu k jednotlivým relevantním trhům nelze přijmout. Účastník řízení v této úvaze například vůbec nevzal do úvahy rozdílný objem dotčeného zboží u každého z kolektivních správců, přičemž tímto zjednodušením by Úřad nedůvodně snížil výslednou pokutu navázanou na objem tržeb kolektivních správců OSA a DILIA, když vytýkané jednání na trzích poskytování licence k užití autorských práv spravovaných těmito dvěma kolektivními správci trvalo po dobu 78 měsíců. Je tak logické, že prvostupňový orgán stanovil koeficient času podle nejdelší doby trvání protisoutěžního jednání, tím spíše, když toto jednání zasáhlo dva ze tří relevantních trhů a dotklo se tak největšího objemu tržeb.

d) Nesprávné zohlednění porušení čl. 102 SFEU

357. Nelze souhlasit ani s námitkou účastníka řízení ohledně nesprávného zohlednění porušení čl. 102 SFEU do pokuty. Ve správním řízení bylo prokázáno porušení čl. 102 SFEU, tedy spáchání unijního deliktu. Úřad tak správně při výpočtu pokuty zohlednil skutečnost, že se účastník řízení dopustil jednočinného souběhu národního a unijního deliktu. Za unijní delikt tak v souladu se zásadou absorpce Úřad přitížil o 5 %, přičemž s daným postupem bez dalšího souhlasím.
358. S ohledem na výše uvedené tak shrnuji, že prvostupňový orgán při výpočtu pokuty postupoval v souladu se všemi zákonnými a judikatorními východisky, která je třeba při ukládání pokut ve správním trestání aplikovat a respektovat. Tato obecná východiska a postupy Úřadu při uložení pokut zcela obzvláště. Stejně tak jako výsledná výše pokuty, která

je v zákonné výši (do limitu zákonem stanovených 10 % z čistého obratu dosaženého účastníkem řízení za poslední ukončené účetní období), je řádně odůvodněna, není zjevně nepřiměřená, a jelikož představuje podíl 1,1 % z účastníkem řízení inkasovaných autorských odměn, není ani likvidační.

Procesní námitky

359. Závěrem účastník řízení namítá procesní pochybení, kterých se měl Úřad dopustit v rámci správního řízení, jakož i v průběhu předběžného šetření. Tato pochybení jsou podle něj sama o sobě natolik závažná, že by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

a) Arbitrárnost postupu Úřadu a neexistence důvodného podezření

360. Účastník řízení předně namítá, že Úřad postupoval arbitrárně, když s ním vedl správní řízení a napadeným rozhodnutím mu uložil pokutu. Správní řízení bylo podle účastníka řízení zahájeno na základě výsledků šetření podnětu, který měl směřovat výlučně proti kolektivnímu správci INTERGRAM. V souvislosti s šetřením kolektivního správce INTERGRAM byl dotazován i účastník řízení, přičemž ve výsledku bylo vydáno napadené rozhodnutí, a to v situaci, kdy kolektivní správce INTERGRAM za totéž jednání pokutován dosud nebyl. Podle účastníka řízení tak výše uvedené poukazuje na arbitrárnost postupu Úřadu, když měl využít podnět jako záminku k zahájení šetření s účastníkem řízení, aniž by prošetřil jednání kolektivního správce INTERGRAM. Tímto selektivním postupem se tak měl Úřad dopustit hrubého porušení zásady zákazu diskriminace.

361. Jako související námitku účastník řízení dále uvádí, že Úřad před zahájením správního řízení nedisponoval žádným podkladem zakládajícím důvodné podezření, že došlo ke spáchání správního deliktu účastníkem řízení. Správní spis před oznámením o zahájení správního řízení ze dne 25. 6. 2018 (dále též „**oznámení o zahájení SŘ**“) obsahoval pouze podnět směřující vůči kolektivnímu správci INTERGRAM a související dokumentaci z jeho prošetření. Ze správního spisu tedy podle účastníka řízení není zřejmé, zda Úřad vůbec disponoval důvodným podezřením o možné protisoutěžní povaze posuzovaného jednání, kterého se měl účastník řízení dopustit. Pokud by Úřad dospěl k důvodnému podezření ve vztahu k účastníku řízení náhodně při prověřování kolektivního správce INTERGRAM, měl o tom pořádný úřední záznam, který měl založit do správního spisu. Z judikatury, kterou uvádí účastník řízení,¹⁸⁷ pak vyplývá, že správní řízení o možném spáchání správního deliktu či přestupku lze z moci úřední zahájit toliko na základě existence důvodného podezření, které musí mít nezbytnou míru důvěryhodnosti a určitosti. Řízení přitom nelze zahajovat nedůvodně na základě volného uvážení správního orgánu. S ohledem na obsah správního spisu je tak účastník řízení přesvědčen, že tyto podmínky naplněny nebyly. Dále účastník řízení dodává, že pokud někde existuje dokument osvědčující existenci důvodného podezření a nebyl založen do spisu, dopouští se Úřad porušení zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a porušení správního řádu.

¹⁸⁷ Viz usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 345/01 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001–56.

362. V napadeném rozhodnutí pak Úřad uvádí, že řízení s účastníkem řízení bylo zahájeno na základě podkladů, které účastník řízení Úřadu poskytnul v souvislosti s šetřením podnětu proti kolektivnímu správci INTERGRAM. V této souvislosti účastník řízení poukazuje na to, že tyto informace poskytnul s vědomím, že on sám není šetřeným subjektem. Jinak by měl účastník řízení právo odepřít poskytnutí těchto informací, na základě nichž s ním bylo zahájeno řízení ve věci trestního obvinění ve smyslu Evropské úmluvy o lidských právech. Použití těchto informací proti své osobě pak považuje za porušení zásady zákazu sebeobviňování ve smyslu čl. 37 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech. Kdyby bylo šetřeno jednání účastníka řízení, nebyl by povinen tyto informace Úřadu poskytnout, nebo alespoň ne v takovém rozsahu. Z těchto důvodů Úřad těchto informací nemohl využít k zahájení správního řízení. Správní řízení tedy bylo dle účastníka řízení zahájeno nezákonně.
363. S výše uvedenými námitkami účastníka řízení se nemohu ztotožnit. K namítané arbitrárnosti postupu Úřadu v první řadě uvádím, že nebyla porušena zásada diskriminace, neboť správní řízení s kolektivním správcem INTERGRAM vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0250/2018/DP pro možné porušení ZOHS v důsledku totožné praxe bylo zahájeno téhož dne jako správní řízení s účastníkem řízení. Skutečnost, že toto řízení nebylo dosud ukončeno vydáním rozhodnutí, není přitom relevantní, neboť se jedná o samostatně vedené správní řízení se svými specifiky. Není tedy pravdou, že by Úřad postupoval arbitrárně a diskriminačně, jak namítá účastník řízení.
364. Pokud jde o následující námitku neexistence důvodného podezření před zahájením správního řízení, ani s ní nemohu souhlasit.
365. V první řadě je třeba mít na paměti, že Úřad ve smyslu § 20 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 20 odst. 3 ZOHS vykonává dozor nad dodržováním pravidel hospodářské soutěže a v této souvislosti tak provádí předběžná šetření. Pro efektivní provádění dozoru přitom Úřadu náleží rozsáhlé vyšetřovací pravomoci.¹⁸⁸ Jak uvádí Nejvyšší správní soud, ZOHS nestanoví žádné konkrétní podmínky pro výkon tohoto dozoru: „Výkon dozorcího oprávnění může zahrnovat kontroly zahájené na základě konkrétního podezření, že se soutěžitel mohl dopustit svým jednáním soutěžního deliktu, zjištěného vlastní činností stěžovatele nebo na základě podnětu třetí osoby. V takovém případě bude dozor zpravidla zaměřen na prošetření toho, zda zjištěné skutečnosti odůvodňují zahájení správního řízení. Stejně tak se ale může jednat i o namátkovou kontrolu zahájenou, aniž by stěžovatel a priori disponoval konkrétním podezřením, že soutěžitel neplní řádně své povinnosti... Lze tak dovodit, že stěžovatel může zahájit šetření, aniž by mu přitom byly známy skutečnosti nasvědčující tomu, že došlo k porušení předpisů na ochranu hospodářské soutěže, např. zneužitím dominantního postavení soutěžitele.“¹⁸⁹
366. Pokud jde o samotné zahájení správního řízení, podle § 21 odst. 1 ZOHS se řízení ve věci zneužití dominantního postavení zahajuje z moci úřední. Z komentářové literatury¹⁹⁰ přitom dále vyplývá, že se řízení zahajuje fakticky tehdy, pokud na základě předchozího (předběžného) šetření Úřad dospěje k závěru, že je dáno důvodné podezření ze spáchání protisoutěžního deliktu podle zákona. Výše uvedené přitom dokládá i judikatura správních

¹⁸⁸ Srov. § 21e, 21f a 21g ZOHS.

¹⁸⁹ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č.j. 5 Aps 4/2011-326.

¹⁹⁰ Srov. Raus, D., Oršulová, A. Op. citace, s. 435-436.

soudů, když Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že „*podmínkou pro zahájení správního řízení o takovém deliktu rozhodně není jistota správního orgánu o tom, že byl tento delikt spáchán, ale pouze důvodné podezření.*“¹⁹¹

367. K důvodnému podezření tak může Úřad dospět na základě vlastního monitoringu v rámci výkonu dozoru nebo ze sektorového šetření. Správní řízení je tak zahajováno tehdy, jestliže takové podezření vznikne, ať již z vlastní činnosti nebo na základě prověření podnětu, který Úřadu zpravidla doručí jiní soutěžitelé či jiné subjekty. Z judikatury přitom dále vyplývá, že takové podezření musí vyplývat ze spisového materiálu. Krajský soud v Brně v tomto ohledu uvedl: „*Dle zdejšího soudu navíc plně postačuje, jsou-li indicie zakládající podezření, že se žalobce dopouštěl protisoutěžního jednání, obsahem správního spisu, a jedná-li se o skutečnosti a poznatky dostatečně konkrétní.*“¹⁹² Není proto povinností Úřadu jednotlivé indicie shrnovat ve formě úředního záznamu, jak se domnívá účastník řízení, pokud z dokumentů žurnalizovaných ve správním spise toto důvodné podezření jasně vyplývá. Je tedy věcí uvážení Úřadu, zda správní řízení zahájí či nikoli. Na zahájení řízení tak neexistuje žádný právní nárok, jak dokládá judikatura¹⁹³ a takové právo přitom z povahy věci nezakládá ani podnět.¹⁹⁴
368. Pokud si výše uvedená teoretická a judikatorní východiska vztáhneme na předmětné správní řízení, ze spisového materiálu vyplývá, že v dané věci došlo k prošetřování praktiky účastníka řízení a zahájení předběžného šetření na základě vnějšího podnětu, který Úřad obdržel dne 23. 10. 2017 od Svazu léčebných lázní České republiky, se sídlem Jiráskova 17, Františkovy Lázně, IČO 47724455.¹⁹⁵ Po prostudování daného podnětu uvádím, že ačkoliv byl tento podnět primárně směřován proti kolektivnímu správci INTERGRAM, na řadě míst podnětu a rovněž v jeho přílohách se informace týkaly přímo účastníka řízení – OSA. Podnět taktéž hovoří obecně o kolektivních správcích a jejich jednání. Mimo jiné tak bylo v podnětu poukázáno na skutečnost, že při konstrukci sazebníků autorských odměn za užití hudebních a jiných autorských děl není respektována obsazenost pokojů ubytovacích zařízení, konkrétně lázeňských zařízení.
369. Úřad tedy na základě daného podnětu zahájil předběžné šetření týkající se možné protisoutěžní praktiky účastníka řízení a dopisem ze dne 8. 11. 2017 si od účastníka řízení vyžádal relevantní informace a podklady (dále též „**žádost Úřadu**“). V dané žádosti přitom Úřad jasně deklaroval, že prošetřuje jednání účastníka řízení, když uvedl, že Úřad „*provádí šetření ve věci možného porušení § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon“), v důsledku možného diskriminačního uplatňování autorských odměn za užití hudebních a jiných autorských děl prostřednictvím přístrojů požadovaných kolektivním správcem OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z.s. (dále též „OSA“) vůči ubytovacím zařízením (včetně lázeňských zařízení).*“¹⁹⁶ Na tuto žádost Úřadu následně účastník řízení reagoval přípisem, který byl

¹⁹¹ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č.j. 5 Aps 4/2011-326.

¹⁹² Viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2018, č.j. 31 A 57/2018-66.

¹⁹³ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č.j. 5 Aps 4/2011.

¹⁹⁴ Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2009, č.j. 8 Ans 6/2009-83.

¹⁹⁵ Viz č. I. 7 - 56 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

¹⁹⁶ Viz žádost Úřadu, č. I. 58 - 60 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

Úřadu doručen dne 15. 12. 2017.¹⁹⁷ Účastník řízení v daném přípisu poskytl požadované informace, a to včetně jednotlivých sazebníků autorských odměn, které tvořily přílohu daného přípisu. Lze přitom konstatovat, že tyto informace poskytnuté účastníkem řízení byly klíčovou indicií pro zahájení správního řízení.

370. Jsem tedy přesvědčen o tom, že Úřad dostal své povinnosti před zahájením správního řízení disponovat důvodným podezřením ze spáchání protisoutěžního jednání. Veškeré dokumenty, ať již se jedná o podnět a jeho prošetřování v rámci předběžného šetření, z nichž důvodné podezření jednoznačně vyplývá, jsou přitom řádně žurnalizované ve správním spise. Nedošlo tedy ani k porušení zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ani k porušení správního řádu.
371. Konečně, účastník řízení namítá, že případné indicie byly získány v rozporu s ústavním principem zákazu sebeobviňování.
372. K samotnému principu zákazu sebeobviňování a jeho chápání v soutěžním právu uvádím dále následující. Princip *nemo tenetur se ipsum accusare*, tedy že nikdo není povinen sám sebe obviňovat, je Úřadu dobře znám. Představuje jistě jednu ze stěžejních maxim spravedlivého trestního procesu, podle které má obviněný právo mlčet a nepřispívat k vlastnímu obvinění. Ústavní zakotvení nalezneme v čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 4 Listiny, implicitně jej lze dovodit i z čl. 36 Listiny. I v trestním procesu však Ústavní soud tuto zásadu do jisté míry korigoval, když uvedl, že na úkony, které nevyžadují aktivní jednání obviněného či podezřelého, ale toliko strpění jejich provedení, nelze pohlížet jako na úkony, jimiž by byl obviněný či podezřelý donucován k nepřipustnému sebeobvinění.¹⁹⁸
373. V případě správního řízení je zákonným vyjádřením zásady zákazu sebeobviňování mimo jiné ustanovení § 53 odst. 2 ve spojení s § 55 odst. 4 správního řádu. Podle této zákonné úpravy předložení listiny nelze žádat nebo může být odepřeno, pokud by jím povinný subjekt způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt.
374. V soutěžním právu má tento princip svá specifika související zejména s dozorovou pravomocí soutěžního orgánu. Tuzemská i unijní judikatura v tomto ohledu jasně vymezila jeho základní východiska. Nejvyšší správní soud v rozsudku týkající se přezkumu zadávání veřejné zakázky Úřadem uvedl: *„Danou zásadu je ovšem třeba vnímat diferencovaně, a to ve vztahu k různým subjektům, různým předmětům regulace a rovněž různým druhům důkazních prostředků. Pokud soud bere v úvahu, že se nynější situace týká problematiky správního trestání (v souvislosti s široce pojatými otázkami hospodářské soutěže), právnické osoby a již existujících písemných podkladů, jakož i dohledových kompetencí žalovaného, pak považuje za nutné vycházet z níže formulovaných závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 6. 2016, č. j. 4 As 29/2016-47.“*¹⁹⁹
375. Nejvyšší správní soud zde odkázal na svůj dřívější rozsudek, který se týkal případu vyžadování informací od účastníka řízení, kterým byl bývalý obchodník s cennými papíry, žalovanou, kterou byla Česká národní banka (dále též „**ČNB**“) podle zvláštních dohledových předpisů za účelem usvědčení účastníka řízení z protiprávního jednání.²⁰⁰ ČNB zde využila své dohledové

¹⁹⁷ Viz č. l. 74 - 107 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

¹⁹⁸ Srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 30/10.

¹⁹⁹ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2017, č. j. 29 Af 37/2015-220.

²⁰⁰ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2016, č. j. 4 As 29/2016-47.

pravomoci a uložila účastníkovi řízení povinnost předložit určité informace a podklady (které v sobě nezahrnovaly explicitní přiznání k protiprávnímu jednání). Účastník řízení namítal, že takový postup je nezákonný, neboť takovým postupem dochází mimo jiné k porušení zásady zákazu sebeobviňování. Nejvyšší správní soud však tuto námitku odmítl, když uvedl (zvýraznění přidáno): *„Z uvedeného též plyne, že účastníkovi řízení lze v takové situaci přiznat právo nevypovídat jen do té míry, do jaké by byl nucen poskytnout odpovědi, které by ho dovedly k připuštění existence protiprávního jednání, které přísluší prokázat správnímu orgánu. Pouhým vyžádáním skutkových vyjádření a již existujících listin a záznamů však nebyl v nyní posuzovaném případě stěžovatel nucen k sebeobvinění a jeho právo na spravedlivý proces zůstalo zachováno. Zásadní je v této souvislosti skutečnost, že stěžovatel byl vyzván k vydání záznamů souvisejících s jeho zákonnými povinnostmi, které jsou předmětem dohledu České národní banky. Z povahy věci vyplývá, že nelze omezit právo dohledu České národní banky způsobem, který by tento dohled fakticky znemožnil. Jedině na základě úplných podkladů souvisejících s činností kontrolovaného subjektu může Česká národní banka dospět k závěru, zda došlo ke spáchání správního deliktu, či nikoliv. Zásada zákazu sebeobviňování je tak v posuzovaném případě omezena specifickým charakterem dohledu České národní banky nad kapitálovým trhem a rovněž povinnostmi subjektů podléhajících jejímu dohledu.“* Nejvyšší správní soud tak poukázal na skutečnost, že prosté vyžádání dokumentů nebo údajů bez požadavku na explicitní přiznání k vině není přiznáním se k protiprávnímu jednání.

376. Z dalšího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že k závěru o porušení zásady zákazu sebeobviňování nemůže vést ani hrozba sankce za nedodržení povinnosti požadované informace sdělit.²⁰¹ Krajský soud v Brně v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2016 dále uvedl, že toto právo neobviňovat sebe vyjádřené ve výše uvedených ustanoveních správního řádu je omezeno hmotněprávní úpravou ukládající dotčené osobě určité povinnosti v souvislosti s výkonem dohledu (kontroly) nad určitým odvětvím.²⁰² V rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012 týkajícím se přímo ochrany hospodářské soutěže soud shrnul výše uvedené postuláty, když konstatoval, že *„není porušením zásady zákazu sebeobviňování, pokud orgán pro hospodářskou soutěž vyžaduje podklady a informace, pokud soutěžitel není nucen poskytnout odpovědi, které by orgán pro hospodářskou soutěž dovedly k připuštění existence protiprávního jednání, poskytnout odpovědi jiné než vážící se výlučně ke skutkovým otázkám a poskytnout listiny jiné, než které v době vyžádání již existují.“*²⁰³
377. Co se týče zákazu sebeobviňování v kontextu unijního soutěžního práva, byla mu věnována značná pozornost. Meze zákazu sebeobviňování ve vztahu k poskytování informací právníckými osobami v řízení o správním deliktu týkající se konkrétně oblasti ochrany

²⁰¹ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 3 As 35/2016-41.

²⁰² Viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2016, č. j. 30 Af 73/2014-184. Soud zde uvedl: *„Rovněž v nyní souzené věci se jedná o výkon dohledu, a sice dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, k němuž je žalovaný oprávněn ze zákona – viz § 112 odst. 1 a 2 zákona o veřejných zakázkách a § 2 písm. b) zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů. V principu proto i zde musí platit, že aplikace citovaných ustanovení správního řádu je omezena a nic na tom nemění ani žalobcem tvrzená absence povinnosti dotčených osob poskytovat správnímu orgánu úplné, správné a pravdivé podklady a listiny.“* Analogicky tak Úřad vykonává dohled nad dodržováním pravidel hospodářské soutěže.

²⁰³ Viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012, č. j. 62 Af 75/2010-318.

hospodářské soutěže vytyčil ve své judikatuře Tribunál i SDEU.²⁰⁴ Při jisté míře zobecnění vyplývá z relevantní judikatury, že orgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k tomu, aby poskytl veškeré potřebné informace vztahující se ke skutkovému stavu, které jsou mu známy, a aby mu předal případně příslušné dokumenty, jež má k dispozici, a to i tehdy, když mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání vůči němu samotnému nebo vůči jinému subjektu. Přiznání absolutního práva nevytvídat by totiž zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu, a představovalo by neodůvodněnou překážku výkonu dohledové pravomoci. Ve vztahu k zákazu sebeobviňování tak formuloval Tribunál důležitý závěr: *„Povinnost odpovědět na čistě skutkové otázky položené Komisí a vyhovět jejím žádostem o předložení již předtím existujících dokumentů nemůže vést k porušení zásady dodržování práva na obhajobu nebo práva na spravedlivý proces. Nic totiž nebrání adresátovi v tom, aby v dalším průběhu správního řízení nebo během řízení před soudem Společenství prokázal, vykonává tak své právo na obhajobu, že skutkové okolnosti vylíčené v jeho odpovědích nebo předané dokumenty mají jiný význam, nežli jaký jim přikládá Komise.“*²⁰⁵

378. Souhrnně tak lze konstatovat, že v oblasti správního trestání na úseku ochrany hospodářské soutěže neplatí (na rozdíl od čistě trestního procesu) možnost obviněného zcela mlčet. I soutěžitelé, vůči nimž je vedeno správní řízení, tak mají povinnost na žádosti Úřadu o poskytnutí informací a podkladů reagovat. Reagovat však nemusí, pokud by je Úřad svými žádostmi o podklady nutil k doznání viny.²⁰⁶
379. Pokud tedy vyjdeme z výše nastíněných východisek tuzemské judikatury a v rámci eurokonformního výkladu taktéž unijní judikatury, je třeba posoudit, jaké informace a podklady byly po účastníku řízení v žádosti Úřadu vyžadovány.
380. K tomu nejprve uvádím, že není pravdivé tvrzení účastníka řízení, že informace a podklady poskytnul s vědomím, že on sám není šetřeným subjektem. Jak bylo uvedeno výše, v žádosti Úřadu bylo zcela jasně uvedeno, že Úřad prošetřuje možné protisoutěžní jednání, kterého se měl dopustit účastník řízení. Formulace žádosti Úřadu je jasná, a proto se nedomnívám, že by mohlo dojít k její dezinterpretaci a účastník řízení by tedy nevěděl, že on sám je šetřeným subjektem. Daný argument tedy považuji do značné míry za účelový.
381. Po přezkumu žádosti Úřadu lze shrnout, že Úřad od účastníka řízení v šesti otázkách požadoval poskytnutí faktických informací týkajících se zohledňování obsazenosti ubytovacích zařízení při stanovení sazeb autorských odměn. Úřad tak využil své dozorové pravomoci dané ZOHS a požadoval předložit informace a podklady, které v sobě nezahrnovaly přiznání k protiprávnímu jednání, neboť se jednalo o informace ryze skutkové povahy či již existující dokumenty (mimo jiné sazebníky autorských odměn). Tyto informace tak nelze považovat za data, jejichž sdělením by mohlo dojít k porušení principu zákazu sebeobviňování a je rovněž zřejmé, že účastník řízení v daném kontextu neměl právo odepřít jejich poskytnutí informací, jak se sám domnívá.

²⁰⁴ Viz např. rozsudek SDEU ze dne 18. 10. 1989, ve věci 374/87, Orkem v. Komise a rozsudek Tribunálu ze dne 8. 3. 1995, ve věci T-34/93, Sociétés Générales a další nebo ze dne 20. 2. 2001, ve věci T-112/98, Mannesmannröhren-Werke.

²⁰⁵ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 20. 2. 2001, ve věci T-112/98, Mannesmannröhren-Werke, bod 78.

²⁰⁶ K tomu srov. blíže body 149 - 168 stanoviska generálního advokáta Wahla ze dne 15. 10. 2015, ve věci C-247/14P, HeidelbergCement AG.

382. Námitku neexistence důvodného podezření a s tím související dílčí námitky je tak třeba odmítnout. Ze spisového materiálu vyplývá, že pro zahájení správního řízení existovalo důvodné podezření a správní řízení tak bylo zahájeno v souladu se zákonem.

b) Nerespektování práv účastníka řízení v průběhu předběžného šetření

383. Dalším procesním pochybením, které účastník řízení namítá, je skutečnost, že až do obdržení Sdělení výhrad ze dne 29. 10. 2019 (dále též „**Sdělení výhrad**“) účastník řízení nebyl schopen seznat, jaké jednání mu Úřad klade za vinu a v jaké formě se měl zneužití dominantního postavení dopustit. Zde účastník řízení upozorňuje na to, že předběžné šetření probíhalo nejméně od poloviny roku 2017. Poprvé se Úřad na účastníka řízení ve věci obrátil dne 8. 11. 2017 s žádostí Úřadu v souvislosti s šetřením možného diskriminačního uplatňování autorských odměn. Nikde přitom nebylo zmíněno uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek. Účastníkovi řízení tak v průběhu předběžného šetření nemohlo být zřejmé, jaké jednání je jeho předmětem, což se projevilo tím, že nebyl seznámen s tím, v jakém časovém období je jeho jednání zkoumáno, když v rámci žádosti Úřadu nebylo nijak specifikováno trvání údajného deliktu a to nebylo dovoditelné ani z jejího obsahu, neboť Úřad se dotazoval na různá časová období, včetně roku 2002. Nadto účastník řízení tvrdí, že mu nebylo jasné, který skutek je ze strany Úřadu prošetřován.

384. V průběhu předběžného šetření tedy účastník řízení podle svého přesvědčení nebyl schopen předložit Úřadu kvalifikované vyjádření ke skutkovým okolnostem případu a tím tak neměl příležitost hájit svá procesní práva, zejména právo na obhajobu. Takto neadekvátně vymezený předmět předběžného šetření je podle účastníka řízení v rozporu s judikaturou stanovenými požadavky na specifikaci jednání, které je předmětem správního řízení a které by mělo být vymezeno co do času i co do okruhu dotčených subjektů.²⁰⁷

385. K uvedené námitce uvádím, že po přezkumu mohu konstatovat, že správní řízení i jemu předcházející předběžné šetření bylo vedeno zcela standardně a v souladu se zákonem s tím, že účastník řízení nebyl zkrácen na svých procesních právech. Ztotožňuji se dále se závěry prvostupňového orgánu, které uvedl k totožné námitce účastníka řízení v bodě 211 napadeného rozhodnutí a dále doplňuji následující.

386. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že účelem předběžného šetření je *„kontrola dodržování povinností soutěžitelů, zjištění nebo prověření případných skutečností, které by mohly odůvodňovat podezření, že se konkrétní soutěžitel mohl dopustit porušení uvedených povinností, a shromáždění prvotních informací a podkladů, o něž se takové podezření opírá.“*²⁰⁸ Účelem tohoto institutu je rovněž *„ochrana soutěžitelů před tím, aby proti nim nebyla zcela zbytečně zahajována řízení o porušení soutěžního práva, která by byla založena na zjevně nepodložených či nepravdivých informacích.“*²⁰⁹ V jiném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že Úřad před prováděním předběžného šetření *„nemusí*

²⁰⁷ Účastník řízení uvádí rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 58/2009 a sp. zn. 3 Ads 106/2013, rozsudky Krajského soudu č. j. 62 Ca 43/2007–2016 ze dne 20. 1. 2009 a č. j. 30 Af 29/2019–262 ze dne 29. 5. 2017.

²⁰⁸ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011-326.

²⁰⁹ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011-326.

*disponovat žádným konkrétnějším podezřením ohledně možného protiprávního jednání určitých soutěžitelů.*²¹⁰

387. Dále podle judikatury Nejvyššího správního soudu předběžné šetření „rozhodně nemá a nemůže nahrazovat samotné správní řízení a nemělo by se v něm (nejde-li o skutkově triviální věc) nacházet těžiště dokazování či shromažďování dalších podkladů pro konečné rozhodnutí o vině a sankci za správní delikt...Předběžné šetření, v němž, jak již bylo řečeno, soutěžitel nemůže vykonávat práva účastníka řízení, tedy nesmí suplovat funkci správního řízení a činit z něho pouze formální procesní stádium, kde už je o tom, zda a kým byl delikt spáchán, vlastně předem rozhodnuto. Takový postup by byl popřením základního práva soutěžitele na spravedlivý proces.“²¹¹
388. Dále pak Nejvyšší správní soud doplnil: „Vyjdou-li v rámci uvedené monitorovací činnosti úřadu najevo skutečnosti, které zakládají důvodné podezření, že se konkrétní soutěžitel(é) mohl(i) dopustit protisoutěžního deliktu, může úřad zahájit správní řízení ve věci možného porušení soutěžních předpisů (§ 20 odst. 3 ve spojení s § 21 ZOHS)...Před zahájením správního řízení tedy musí mít úřad k dispozici již relativně konkrétní podezření na spáchání protisoutěžního deliktu, aby mohl dostatečně vymezit předmět zahajovaného řízení.“
389. Z výše podaného je tak zřejmé, že v rámci prošetřování možného protisoutěžního jednání je třeba rozlišovat dvě fáze, kterými jsou předběžné šetření a správní řízení. Předběžné šetření přitom představuje kontrolní postup Úřadu a nejedná se o správní řízení, jehož výsledkem by bylo vydání závazného správního rozhodnutí. Ve fázi předběžného šetření přitom Úřad nemá povinnost exaktně vymezovat (nyní ještě domnělý) skutek, jenž prověřuje, neboť o jeho spáchání ještě nemusí mít zcela jasnou indicii. Z logiky věci je to právě předběžné šetření, které má sloužit k tomu, aby Úřad získal podklady a informace k řádné specifikaci možného protisoutěžního jednání, které má být předmětem správního řízení, a následně na základě důvodného podezření buď zahájil správní řízení či nikoliv.
390. Pokud tedy Úřad ve fázi předběžného šetření ještě neměl vyjasněnou formu zneužití dominantního postavení účastníkem řízení, nelze to považovat za porušení povinnosti, neboť žádnou takovou povinnost ze zákona nemá. Judikatura, na kterou odkazuje účastník řízení, přitom v tomto ohledu není přílehlavá, neboť se týká vymezení předmětu správního řízení, nikoliv tedy předběžného šetření. Z důvodu odlišné povahy předběžného šetření a správního řízení, jak bylo popsáno výše, ji proto nelze aplikovat.
391. Pokud se tak jedná o samotné správní řízení, z oznámení o zahájení SŘ²¹² jsem ověřil, že skutek byl při zahájení řízení dostatečně konkrétně definován, přičemž v průběhu správního řízení došlo dále k jeho rozšíření²¹³ a splňuje tak kritéria stanovená judikaturou citovanou účastníkem řízení (viz dále). Není tedy pravdivé tvrzení účastníka řízení, že až do okamžiku Sdělení výhrad nebyl schopen seznat, jaké obvinění je mu kladeno za vinu, když byl skutek ve správním řízení od jeho počátku jasně definován. K otázce porozumění vytýkaného jednání účastníkem řízení se rovněž vyjádřil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 5. 4. 2017, č.j. 62

²¹⁰ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 As 80/2018-201.

²¹¹ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011-326, srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č.j. 1 As 80/2018-201.

²¹² Viz č. I. 1-2 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

²¹³ Srov. Oznámení o rozšíření předmětu řízení, č. I. 443 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

Af 140/2015-113: „Podle zdejšího soudu přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí velmi přílehavě zmiňuje skutečnosti, z nichž nelze dovozovat, že by žalobce v průběhu řízení nerozuměl, z čeho je podezřelý (žalobce na žádosti žalovaného o poskytnutí informací věcně reagoval, nevznášel námitky, nevyjadřoval žádnou nejistotu ohledně předmětu řízení, v určité fázi řízení vyjadřoval dokonce souhlas s narovnáním). Z pohledu účinné obhajoby žalobce ve vztahu k vymezení předmětu řízení je též podstatné, že v průběhu řízení žalovaný vydal výhrady k dohodě, v nichž zevrubně popsal skutečnosti vztahující se k jednání žalobce a společnosti GARDEN Studio, s. r. o. při koordinaci účasti a nabídek do výběrového řízení ..., a to včetně důkazů, detailního popisu jednání a jeho právního posouzení, dopadu jednání na trhu, odpovědnosti za delikt i předpoklad pokuty ..., ani v této fázi však nenamítal (žalobce), že by předmětu řízení neporozuměl.“

392. Tvrdí-li dále účastník řízení, že v průběhu předběžného šetření se nemohl kvalifikovaně vyjádřit ke skutkovým okolnostem, ani tomuto argumentu nelze přisvědčit, neboť vzhledem k povaze předběžného šetření mu v dané fázi ani toto právo zcela nepříslušelo. V rámci předběžného šetření ostatně ještě nebyl ani účastníkem řízení, neboť správní řízení ještě nebylo zahájeno. Jak bylo uvedeno výše, těžiště dokazování spojené s plným uplatněním procesních práv účastníka řízení leží až ve správním řízení. Účastníkovi řízení tedy nic nebránilo vykonávat svá procesní práva, včetně práva na obhajobu, až ve správním řízení, a to včetně možnosti kvalifikovaně okomentovat jednotlivé skutkové okolnosti, na které se Úřad dotazoval ve fázi předběžného šetření. Účastníkovi řízení se rovněž dostalo právo být seznámen s podklady rozhodnutí před jeho vydání a měl tak možnost se ke všemu vyjádřit a tedy se v řízení účinně bránit, což také učinil. Tato námitka je tak nedůvodná.

c) Nedostatečná specifikace předmětu správního řízení

393. Účastník řízení v neposlední řadě tvrdí, že pochybení, které počalo ve fázi předběžného šetření, podle účastníka řízení nadále pokračovalo i po zahájení správního řízení. V oznámení o zahájení SŘ nebyla specifikována forma zneužití dominantního postavení, jíž se měl účastník řízení dopustit, přičemž tato podle účastníka řízení nevyplývá ani z dalšího obsahu správního spisu.
394. Dle účastníka řízení se proto nabízela celá řada interpretací, jak by mohl Úřad posuzované jednání kvalifikovat. Do úvahy tak podle účastníka řízení připadala diskriminace, uplatňování nepřiměřených cen anebo uplatňování nepřiměřených necenových podmínek, což do sdělení výhrad považoval za nejméně pravděpodobné. Každá ze jmenovaných forem zneužití dominantního postavení přitom vyžaduje podle účastníka řízení prokázání jiných podmínek a skutečností a z toho důvodu považuje účastník řízení uvedení konkrétního typu zneužití dominantního postavení za klíčový parametr pro uplatňování svého práva na obhajobu. Typ zneužití totiž určuje linii jeho argumentace i předkládaných důkazů. Neuvedení typu zneužití dominantního postavení také podle účastníka řízení nevyhovuje již citovaným judikatorním požadavkům na vymezení předmětu správního řízení.
395. Účastník řízení tak měl dle svého vyjádření po celou dobu řízení legitimní očekávání, že řízení je vedeno o něčem zcela jiném, resp. že jeho jednání je kvalifikováno zcela jiným způsobem.

Správní řízení je tedy stíženo takovou vadou nezákonnosti, pro kterou musí být napadené rozhodnutí zrušeno.

396. Ani této námitce nemohu přisvědčit, jak bude vysvětleno níže.
397. V první řadě existuje ustálená judikatura týkající se předmětu správního řízení a jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Nejprve je třeba vzít v úvahu, že na samém počátku správního řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymezit, neboť má v této fázi správní orgán pouze omezené množství informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů.²¹⁴ Zároveň však platí, že předmět zahajovaného řízení musí být identifikován dostatečně určitě, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho účinné právo na obhajobu.²¹⁵
398. Z těchto premis se tak odvíjí i samotná povaha oznámení o zahájení správního řízení, které musí naplňovat určitá specifika. Judikatura správních soudů i doktrína vycházejí z toho, že v řízení o uložení sankce za správní delikt musí být již z oznámení o zahájení správního řízení, zřejmé, který orgán oznámení činí, musí obsahovat vylíčení skutku, který je důvodem pro zahájení řízení, a důvod, proč je řízení zahajováno.²¹⁶ Popis skutku musí být v oznámení o zahájení řízení vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Mezi skutkem, pro který je „sdělováno obvinění“, a skutkem, za který je následně účastník řízení sankcionován, nemusí přitom existovat po stránce skutkové naprostý soulad, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyjít najevo, či jinak může dojít ke korektuře původních skutkových zjištění.²¹⁷ Správní orgán je dále povinen uvést, jaký správní delikt v tomto skutku spatřuje.²¹⁸
399. V posuzované věci vymezil prvostupňový orgán předmět správního řízení v oznámení o zahájení SŘ takto: *„Možné porušení 11 odst. 1 zákona a/nebo možné porušení článku 102 SFEU Úřad spatřuje v tom, že kolektivní správce OSA uplatňoval v období od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014 za zpřístupňování díla pomocí přístrojů technicky způsobilých k příjmu rozhlasového a televizního vysílání ubytovaným v rámci poskytování služeb spojených s ubytováním, byly-li tyto přístroje umístěny v prostorách určených k soukromému užívání ubytovanými osobami, sazby odměn stanovené v sazebníku autorských odměn OSA, aniž by v nich zohlednil četnost využití ubytovacích prostor, v nichž docházelo k užití předmětu ochrany - díla (obsazenost ubytovacích zařízení), a tedy požadoval odměny i tehdy, pokud nedošlo ke zpřístupnění díla ubytovaným, přičemž toto jednání kolektivního správce OSA mohlo být způsobilé narušit hospodářskou soutěž k újmě soutěžitelů (ubytovacích zařízení) a/nebo spotřebitelů a rovněž ovlivnit obchod mezi členskými státy.“*²¹⁹
400. Takto vymezený předmět správního řízení tak považuji za dostatečně konkrétní a v souladu s požadavky stanovenými judikaturou, neboť z oznámení o zahájení SŘ zřetelně vyplývá

²¹⁴ Srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541 nebo ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 Afs 57/2011-1255.

²¹⁵ Viz tamtéž.

²¹⁶ Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 6. 2019, č. j. 30 Af 13/2017-286.

²¹⁷ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 Afs 57/2011-1255.

²¹⁸ Srov. Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2012, str. 492.

²¹⁹ Viz č. I. 1 - 2 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

konkrétní správní orgán, který řízení vede, kdo je jeho účastníkem, konkrétní popis skutku včetně přesného časového určení i právní kvalifikace (zneužití dominantního postavení).

401. Dne 14. 6. 2019, tedy o necelý rok později po zahájení správního řízení, Úřad rozšířil předmět správního řízení, kdy byl skutek rozšířen kromě zpřístupňování díla pomocí přístrojů technicky způsobilých k příjmu rozhlasového a televizního vysílání dále o „*zpřístupňování díla ze zvukového nebo zvukově obrazového záznamu pomocí technického přístroje.*“²²⁰
402. Ani toto upřesnění a rozšíření předmětu správního řízení nepovažuji za nesprávné a nezákonné. Z ustálené judikatury vyplývá, že při posouzení upřesnění a rozšíření předmětu správního řízení je podstatný jeho obsah, přičemž by nemělo dojít k zásadní změně předmětu řízení a měla by být zachována totožnost skutku.²²¹ Soudy přitom často odkazují na starší, avšak stále aplikovatelný právní názor uvedený v rozsudku VS v Olomouci ze dne 11. 12. 1997, sp. zn. 2 A 10/97. V něm vrchní soud konstatoval, že pokud nedošlo k zásadní změně vymezení předmětu řízení, která by si vyžádala zastavení původního řízení a eventuální zahájení řízení nového, tak „*není chybou, jestliže žalovaný v průběhu správního řízení upřesňoval předmět řízení, neboť k tomu nepochybně správní řízení slouží. Stěžlí si lze představit, jak by mohl žalovaný bez provedení důkazů přesně definovat předmět řízení před jeho zahájením, jestliže teprve řádně provedené důkazy mu umožní učinit si závěr o porušení zákona, o němž získal vědomost do zahájení toliko z podnětů, které nemusí exaktně vyjadřovat objektivní skutečnost.*“
403. Změnou, kterou provedl Úřad při rozšíření předmětu správního řízení, přitom nevybočil z vymezení předmětu řízení stanoveného v oznámení o zahájení SŘ, pouze jej na základě získaných podkladů rozšířil na obdobné jednání účastníka řízení, jak bylo popsáno výše. Ostatní podstatné znaky, včetně časového rozmezí a právní kvalifikace přitom zůstaly totožné. V žádném případě se nejedná o situaci, kdy by došlo k neočekávanému, náhlému a zásadnímu obratu při určení předmětu správního řízení, a to bez možnosti účastníka řízení na změnu patřičně reagovat.
404. Namítá-li účastník řízení dále, že v oznámení o zahájení řízení nebyla specifikována přesná forma zneužití dominantního postavení, tuto povinnost ani Úřad v rámci zahájení správního řízení neměl. Z níže uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že není důležitá přesná právní kvalifikace jednání při zahájení správního řízení a v jeho průběhu, nýbrž totožnost skutku. Právo na obhajobu se tak primárně odvíjí od skutkových okolností, tedy jasného vymezení skutku, nikoliv právní kvalifikace posuzovaného jednání.
405. Nejvyšší správní soud danou argumentaci vyslovil v obdobném případě ve věci České dráhy²²², kde se taktéž posuzovalo zneužití dominantního postavení účastníkem řízení, když uvedl: „*Z hlediska zachování efektivního práva na obhajobu účastníka řízení v jakémkoliv sankčním řízení existuje poměrně významný rozdíl v požadavku na jednoznačné skutkové vymezení deliktního jednání a mezi jeho právní kvalifikací. Skutkové vymezení jednání je esenciální podmínkou práva na obhajobu. Postihovaný skutek musí být v maximální možné míře popsán co do způsobu jeho spáchání, včetně určení místa a času deliktního jednání, aby*

²²⁰ Viz č. I. 443 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0249/2018/DP.

²²¹ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541. Srov. taktéž rozsudek Krajského soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 29 Af 64/2012-147.

²²² Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 Afs 57/2011-1255.

byla zajištěna jeho distinkce od jiných jednání. Mezi sděleným předmětem správního řízení a popisem skutku v meritorním rozhodnutí však musí alespoň v podstatných rysech existovat soulad. Pro posouzení, zda tento soulad existuje, nelze určit jednotné pravidlo. Tuto otázku je nutno posuzovat vždy individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem dané věci. Kromě skutkového vymezení musí být účastník řízení také seznámen s předpokládanou právní kvalifikací jeho jednání. Tento požadavek je zcela logický, neboť obhajoba účastníka řízení bude obvykle směřovat k popření alespoň některého z komponentů skutkové podstaty deliktu. Na rozdíl od skutkového vymezení, kde lze v průběhu řízení připustit jen jeho určitá upřesnění či zúžení, změně právní kvalifikace takového jednání principiálně nic nebrání.“ Ve vztahu k právní kvalifikaci přitom Nejvyšší správní soud aproboval názor krajského soudu, že není rozhodné, zda nakonec Úřad posuzoval jednání podle generální klauzule zákazu zneužití dominantního postavení nebo podle jedné z demonstrativně uvedené formy zneužití.

406. V daném případě zůstal samotný skutek od zahájení správního řízení a jeho rozšíření v průběhu správního řízení totožný, což vyplývá z výroku I. napadeného rozhodnutí. Podstata možné obhajoby účastníka řízení jak ve vztahu k vymezení předmětu správního řízení, tak k závěrům obsaženým v napadeném rozhodnutí, zůstala totožná, a proto nebyl nijak zkrácen na právu vědět, jakého jednání se týká podezření, které bylo důvodem zahájení správního řízení. Pokud se jedná o právní kvalifikaci, v oznámení o zahájení SŘ a po celou dobu správního řízení Úřad konstantně protisoutěžní jednání účastníka řízení kvalifikoval jako souběh unijního a národního deliktu spočívající v možném zneužití dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 ZOHS a dále článku 102 SFEU. Skutečnost, že v napadeném rozhodnutí Úřad subsumoval pod konkrétní skutkovou podstatu podle § 11 odst. 1 písm. a) ZOHS, přitom není rozhodná.
407. Závěrem ještě dodávám, že v řízení pro porušení ZOHS je před vydáním meritorního rozhodnutí ještě obligatorně vydáno Sdělení výhrad, ve kterém Úřad shrnuje základní skutkové okolnosti případu, jejich právní hodnocení a odkazy na hlavní důkazy o nich obsažené ve spise. Institut Sdělení výhrad tak výrazně posiluje práva a ochranu účastníků řízení oproti jiným typům správního řízení. V dané věci bylo Sdělení výhrad vydáno dne 29. 10. 2019, tedy téměř 2 měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí. Mám za to, že účastník řízení tak nemohl mít legitimní očekávání, že předmětné správní řízení je vedeno o něčem jiném, resp. že jeho jednání bude kvalifikováno jiným způsobem, jak namítá ve svém rozkladu. Po vydání Sdělení výhrad měl opět možnost se v řízení účinně bránit a využívat svá procesní oprávnění. Námitky účastníka řízení stran nedostatečné specifikace předmětu správního řízení tak musím zcela odmítnout jako nedůvodné.

V. Náklady řízení

408. Výrok o náhradě nákladů řízení jsem rovněž přezkoumal v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu. S posouzením, které prvostupňový orgán v tomto směru učinil, se ztotožňuji, a odkazuji na něj, když ani účastník řízení nevznáší proti tomuto posouzení námitky. Souhlasím se závěrem prvostupňového orgánu, že je namístě uložit účastníku řízení povinnost uhradit paušální částku náhrady nákladů řízení ve výši 3 500 Kč. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci správního řízení, které bylo vyvoláno

porušením právní povinnosti účastníka řízení, a z důvodu délky a rozsahu dokazování provedeného ve správním řízení, jakož i složitosti posuzované věci, bylo namíste paušální částku náhrady nákladů správního řízení zvýšit na 3 500 Kč dle ust. § 6 odst. 2 věty první vyhlášky č. 520/2005 Sb. o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení.

VI. Závěr

409. Na základě výše uvedeného shrnuji své závěry. Druhostupňový orgán se neztotožnil s námitkami účastníka řízení ohledně jím tvrzené povahy licence, neboť samotné poskytnutí licence ze strany účastníka řízení není protiplněním provozovatelům ubytovacích zařízení za poplatky na autorské odměny. Jak vyplynulo z unijní i tuzemské judikatury, k užívání díla a jeho sdělování veřejnosti na pokojích ubytovacích zařízení nedochází, pokud zde není přítomna ona veřejnost, tedy pokud na pokoji není ubytovaný host. Na neobsazeném pokoji nelze dílo sdělovat veřejnosti, a tudíž nedochází k užití díla, za něž by vznikal autorům kolektivně zastupovaným účastníkem řízení nárok na autorskou odměnu, když správou těchto práv byl pověřen právě účastník řízení. V tom tkví podstata věci, od které se účastník řízení snaží odvést pozornost obsáhlým teoretickým pojednáním o licencích a podobnými námitkami. Požadavek platby autorské odměny i tehdy, kdy u provozovatele ubytovacího zařízení prokazatelně nemůže dojít k užití díla, a tedy nemůže dojít ani ke vzniku nároku na zaplacení autorské odměny, nelze považovat za přiměřenou obchodní podmínku, a tedy tento požadavek nesplňuje podmínku proporcionality vzájemného smluvního plnění a protiplnění. Tím, že účastník řízení svévolně přestal od 19. 5. 2008 zohledňovat obsazenost ubytovacích kapacit, neboť autorský zákon stanovil maximální výši pro výběr autorského poplatku, se dopustil vykořisťovací praktiky vůči provozovatelům ubytovacích zařízení.
410. Dále jsem ověřil, že Úřad zjistil zcela dostatečně skutkový stav a zohlednil všechny relevantní okolnosti. [REDAKCE]
411. Je rovněž nutné odmítnout námitky účastníka řízení o neexistenci materiálního znaku správního deliktu, neprokázání aplikace čl. 102 SFEU, či neprokázání, že jednání účastníka řízení bylo zneužitím dominantního postavení ve formě uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek. Potvrzuji tak závěr Úřadu, že posuzované jednání účastníka řízení představuje nepřiměřenou obchodní podmínku, nikoli praktiku spočívající v uplatňování nepřiměřených cen. Souhlasím tak plně se závěrem prvostupňového orgánu, že účastníku řízení bylo prokázáno spáchání správního deliktu dle § 22a odst. 1 písm. c) ZOHS, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 11 odst. 1 písm. a) ZOHS zneužil své dominantní postavení, a rovněž se dopustil porušení čl. 102 písm. a) SFEU.
412. Po ověření výpočtu pokuty musím zcela souhlasit s postupem Úřadu při využití aktuálního Postupu pro ukládání pokut, neboť tím si Úřad počínal zcela v souladu s unijní i tuzemskou judikaturou. Tato obecná východiska a postupy Úřadu při uložení pokut zcela obstojí. Stejně tak jako výsledná výše pokuty, která je v zákonné výši, je řádně odůvodněna, není zjevně

nepřiměřená, a jelikož představuje podíl 1,1 % z účastníkem řízení inkasovaných autorských odměn, není ani likvidační.

413. Správní řízení bylo dále vedeno v souladu se všemi procesními zásadami a Úřad se tak nedopustil pochybení ani v této rovině.

414. Proto mi nezbylo než napadené rozhodnutí potvrdit a rozklad zamítnout.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj

 Digitální podpis: 23.11.2020 12:44

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

Vážený pan
JUDr. Robert Neruda, Ph.D., advokát
HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář
Na Florenci 2116/15
110 00 Praha 1 – Nové Město

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy